

บทที่ 1

บุพเพอาละวาด

“นี่ไงๆ ผู้หญิงคนนั้นที่เขาเลือกกันว่าเป็นแฟนเก่าของเจ้าบ่าว”

เสียงซุบซิบนินทาของบรรดาแขกเหรื่อที่มาร่วมแสดงความยินดีในงานเลี้ยงฉลองมงคลสมรสของคู่บ่าวสาวคู่อีกรายหนึ่ง ทำให้เจ้าของร่างเพรียวบางอย่าง อรกาณต์ อริยกานต์ ถึงกับยิ้มมุมปาก ก่อนจะเดินเข้าไปหาคู่บ่าวสาวที่ยืนต้อนรับแขกในงานด้วยสีหน้าที่นิ่งสงบราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งที่ข้างในหัวใจของหล่อนมันกำลังเจ็บปวดรวดร้าวอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนในชีวิต

โยธิน เจ้าบ่าวของงานคืออดีตเพื่อนชายคนสนิทที่อรกาณต์คบหาและดูใจกันมาเกือบห้าปี แต่ใครจะคาดคิด ว่าจู่ๆ สัปดาห์ที่ผ่านมา โยธินจะเดินเข้ามาบอกกับหล่อนว่าเขากำลังจะแต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งทำเอาอรกาณต์ถึงกับอึ้งและจุกจนพูดอะไรไม่ออก แม้แต่เพื่อนๆ ในกลุ่มของทั้งคู่เองก็ถึงกับงงเป็นไก่ตาแตกไม่ต่างกัน

อรกาณต์ไม่ได้ถามต่อ ไม่ได้ซักไซ้ว่าเหตุใดทุกอย่างถึงเป็นเช่นนี้ เพราะตอนนั้นหล่อนเองแม้แต่ซ็อกกับข่าวร้ายจนไม่อาจเอื้อนเอ่ยอะไรออกมาได้ หากแต่โยธินเป็นคนอธิบายเองว่าเขามีคนใหม่ และต้องการจะแต่งงานกับเธอคนนั้น แล้วก็จากไป ทิ้งไว้เพียงการ์ดสีชมพูหวานแหววใบเดียว พร้อมกับยื่นตำแหน่งแขกผู้มีเกียรติให้หล่อนภายในเวลาไม่กี่นาที

ครั้งแรกอรกาณต์ว่าจะไม่มาร่วมงานนี้ แต่ศักดิ์ศรีที่คำคอตัวเองอยู่ก็สั่งการให้หล่อนหาชุดสวยๆ เพื่อมาร่วมแสดงความยินดีกับเขา

แม่หัวใจจะเจ็บ แต่ก็ไม่อาจทำตัวน่าสมเพชให้คนอื่นหัวเราะเยาะเอาได้
คืนนี้อรกานต์จึงโผล่มาที่นี้ด้วยความซึ้งใจ ทำหน้าที่เพื่อนเป็นครั้งสุดท้าย
เพื่อให้โยธินสบายใจ และเลิกแล้วต่อกันไปตลอดชีวิต

“ตายแล้ว นั้นมันยายอ้อนี่นา”

น้ำเสียงตกลใจของรุ่งทิวาซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของทั้งโยธินและอรกานต์
ทำให้บุรุษสูงใหญ่ในชุดสูทราคาแพงที่เพิ่งเดินออกจากห้องน้ำมาถึงกับ
ชะงักมือเท้า ก่อนจะเบนสายตาไปมองร่างเล็กในชุดราตรีสีขาวที่ชื่อว่า ‘อ้อ’
ด้วยความแปลกใจและวิตกอย่างไม่ทราบสาเหตุ

“จริงด้วย ยุ่งละลิ ไหนว่าจะไม่มาไง” ยูพาพร เพื่อนอีกคนอุทาน
ด้วยความตกลใจเช่นกัน เพราะไม่เคยคิดว่าอรกานต์จะกล้ามาร่วมงานแต่งงาน
ของแฟนเก่าหมาดๆ ได้

“ยายอ้อจะมาทำงานแต่งงานนายโยหรือเปล่า” รุ่งทิวามีสีหน้า
กังวลใจ ก่อนจะลุกจากเก้าอี้เมื่อไม่สามารถทนนั่งมองเหตุการณ์ไม่คาดฝัน
ที่อาจจะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่นาทีนี้ได้

อรกานต์มุ่งหน้าไปหาคู่บ่าวสาวที่ยืนต้อนรับแขกที่ชুমดอกไม้
รุ่งทิวาไม่วางใจเลย หากอรกานต์ควบคุมสติตัวเองไม่ได้มันจะเกิดอะไร
ขึ้น

“ไปเร็วยายรุ่ง ยายอ้อไปโน่นแล้ว” ยูพาพรหันมาบอกกับเพื่อนสาว
ก่อนที่ทั้งคู่จะรีบเดินเร็วๆ ไปหาคู่บ่าวสาวที่กำลังยืนยิ้มหวานให้กับแขก
ที่มาร่วมงานอย่างมีความสุข

ศัลย์ ศาตรากร มองตามหลังสองสาวไปด้วยใบหน้าครุ่นคิด
กลางสังหรณ์บางอย่างสั่งให้เขาเดินตามไปด้วยความไม่ไว้วางใจ ยิ่งได้ยิน
สองสาวบอกว่าผู้หญิงในชุดราตรีสีขาวคนนั้นคือแฟนเก่าของโยธิน ซึ่งเป็น
เจ้าบ่าวของผ่องผกา ญาติสาวห่างๆ ของเขาเอง เขาก็ยิ่งวิตก

“อ้อ! นี่คุณมาได้ยังไง”

โยธินหน้าซีดเผือด เมื่อจู่ๆ อรกานต์ก็ปรากฏตัวตรงหน้าเขาและ

ภรรยา ในขณะที่ห้องผกานั้นถึงกับรีบถอดแขนเจ้าบ่าวของเธอทันที
ราวกับว่ากลัวอีกฝ่ายจะมาแย่งชิงไปอย่างนั้น

อรกานต์ยิ้มหวาน ก่อนจะมองสองหนุ่มสาวด้วยความน้อยเนื้อ
ต่ำใจ ควรเป็นหล่อนที่ยืนอยู่ข้างๆ โยธินในตอนนั้น ไม่ใช่ห้องผกา แต่
อรกานต์จะทำอะไรได้ ในเมื่อทุกอย่างมันลงเอยเช่นนี้แล้ว

สายตาทหลายคู๋ในงานต่างหันมามองอย่างสนใจ เพราะญาติ
ฝ่ายเจ้าบ่าวเองต่างก็รู้จักอรกานต์เป็นอย่างดี แต่ใครจะคิดว่าหญิงสาว
จะมาร่วมงานในคืนนี้ด้วย เพราะรู้ว่าความสัมพันธ์ของโยธินกับอรกานต์
นั้นจบไม่สวยเท่าไร

“ทำไมทำหน้าตกใจแบบนี้ล่ะคะ อ้อก็แค่มาแสดงความยินดี
เท่านั้นเอง” อรกานต์หัวเราะเบาๆ ใจเจ็บแต่แสดงออกมาเหมือนว่า
หล่อนยังแข็งแรงดี

“จะมาแสดงความยินดีหรือว่าจะมาป่วนกันแน่” ผ่องผกาขีดหน้า
ใส่คนรักเก่าของสามี กลัวว่าอีกฝ่ายจะมาก่อวุ่นงานของเธอให้วุ่นวาย

“แหม...ใครจะกล้าคะ งานแต่งของคุณผ่องผกาสาวไฮโซทั้งที่
ฉันหรือจะบังอาจทำแบบนี้”

“อ้อ...กลับไปเถอะครับ ผมว่าอ้อไม่ควร...”

“ทำไมไล่่อแบบนี้ล่ะคะ คุณเองไม่ใช่หรือที่เชิญอ้อมมา” อรกานต์
หันไปแย้งอดีตคนรักด้วยรอยยิ้มเยาะ ทว่าในใจกลับเคียดแค้นและ
รังเกียจโยธินอย่างบอกไม่ถูก

พนักงานบริษัทที่เพิ่งถูกเลิกจ้างอย่างหล่อนหรือจะสู้คุณหนู
ร้อยล้านอย่างผ่องผกาได้ อรกานต์เองก็เพิ่งรู้ซึ่งถึงความเห็นแก่ได้ของ
โยธินในวันนี้ เสียแรงที่หล่อนหลงคบมานานถึงห้าปี ไม่น่าเสียเวลาคบ
คนใจโลเลอย่างเขาให้ต้องเจ็บช้ำเลย

“ถ้าไม่กลับ ฉันจะให้คนมาลากแอกออกไป ดูซิ...ว่าแกจะยังจะ
หน้าด้านอยู่อีกไหม”

“ห้อง ไม่น่า” โยธินหันไปปรามเจ้าสาวหมาดๆ ของตัวเอง แม้จะเลิกกับอรกานต์ไปแล้ว แต่ก็ใช้ว่าจะสิ้นเยื่อใยกับหล่อน เสียทีเดียว เขายังรู้สึกดีกับหล่อน เพียงแต่ว่าร่วมทางชีวิตกันไม่ได้ เพราะหลายเหตุผล

“นี่คุณยังอาศัยอาคารณ์มันสินะคะโย ถึงได้เข้าข้างกันแบบนี้ มีน่าละ ถึงได้เชิญมันมา” ผ่องผกาหันมาเล่นงานเจ้าบ่าวของตน

“ไม่ใช่อย่างนั้นน่า” โยธินทำเสียงเหมือนนรคาณ ยิงทำให้ผ่องผกา โกรธมากขึ้น

ผู้คนเริ่มให้ความสนใจ ในขณะที่ญาติผู้ใหญ่ของเจ้าบ่าวและ เจ้าสาวเองก็ซัดใจไม่ดี รุ่งทิวกับยุพาพรเองก็รีบปรีไปที่อรกานต์ทันที กลัวว่าจะเกิดศึกสงครามกลางงานเลี้ยงฉลองแต่งงานของเพื่อน

“ยาย้อ พ่อแล้ว กลับกันเถอะ” รุ่งทิวเดินเข้ามาแทรกตรงกลาง ในขณะที่ยุพาพรเองก็ตะแคงเพื่อนสาวเป็นเชิงห้ามปราม ไมให้บุ่มบ่าม ทำอะไรไปมากกว่านี้

“หือ...นี่ไปแอบกินเหล้าที่ไหนมา กลิ่นหึ่งเลยนะแก” ยุพาพร บ่นอุบ เมื่อได้กลิ่นเหล้าจากเพื่อนสาวที่ยืนมองเจ้าบ่าวเจ้าสาวด้วยสีหน้า เคียดแค้น

อรกานต์ไม่เคยดื่มเหล้า ไม่เคยแตะแม้เพียงสักหยด แต่วันนี้ คงเครียดจนหาทางออกไม่ได้ เลยหันไปพึ่งแอลกอฮอล์ที่ตัวเองปฏิเสธ มาตลอด

“รุ่งกับยุพาอ้อออกไปก่อนเถอะ เราขอร้อง” โยธินหันมาบอก เพื่อนสาวทั้งสองคน ใจหนึ่งก็ส่งสารอรกานต์ หากแต่อีกใจหนึ่งก็ไม่อยาก ให้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น เพราะนั่นมันหมายถึงหน้าตาของตระกูลเขา กับ ผ่องผกา

“ฉันไม่ไป ฉันจะอยู่ดูหน้าคนใจโลเล” อรกานต์จ้องหน้าโยธิน ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ทำให้หล่อนกล้าแสดงความคับแค้นในใจออกมา

ทั้งที่ปกติไม่ใช่คนทำอะไรบ้านแบบนี้

“ยายอ้อ พอเถาะ กลับบ้านกัน” รุ่งทิวาตั้งแขนเพื่อนเพื่อพากลับ แต่อรกานต์กลับสะบัดดอกอย่างรวดเร็ว พร้อมกับก้าวเข้าไปหาโยธินกับ ผ่องผกาด้วยใบหน้าเอาเรื่อง

ผ่องผกาขยับเข้าไปหลบหลังโยธินทันที กลัวอีกฝ่ายจะลงไม้ลงมือ กับเธอขึ้นมา เสียงฮือฮาจากแขกเหรื่อทำให้สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายขึ้น

แต่ก่อนที่ทุกอย่างจะเลยเถิดมากไปกว่านั้น หม่อมเจ้าของความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าก็ก้าวเข้ามายืนตรงกลางระหว่างอรกานต์กับคู่บ่าวสาว ก่อนจะวิ่งแหวคอดก๊วของอรกานต์เข้ามาทอดอย่างถือวิสาสะ

“ที่รัก มาทำอะไรอยู่ตรงนี้ครับ”

คำว่าที่รักที่หลุดออกมาจากปากของ ศัลย์ ศาตรากร เรียกเสียงฮือฮาจากแขกเหรื่อขึ้นมาอีกรอบ ในขณะที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวของงานรวมไปถึงรุ่งทิวากับยุพาพรเองก็ถึงกับอ้าปากค้าง เพราะไม่คิดว่าจู่ๆ จะมีคนมาสมอ้างเรียกเพื่อนรักของพวกเขาว่าที่รัก รวกับเป็นคนรักกันเช่นนี้

อรกานต์เงยหน้ามองบุรุษร่างสูงที่เรียกหล่อนว่าที่รัก ก่อนจะขมวดคิ้วงุนงเพราะมันใจว่าไม่รู้จักเขามาก่อนแน่นอน ผู้ชายคนนี้เป็นใครกัน แล้วเขามากอดหล่อนแบบหน้าด้านๆ ได้อย่างไร

“เมมาแล้วมัวอีกแล้วใช่ไหม บอกแล้วว่าห้ามตีเมีย เมาก็ไรเป็นอย่างนี้ทุกทีเลย” ศัลย์ทำเสียงขุ่นตำหนิหล่อน พร้อมกับส่ายหัวไปมาเหมือนระอาแก่ใจ

“อะไรกันวะยายรุ่ง ฉันทง” ยุพาพรหันไปกระซิบกับรุ่งทิวา ซึ่งอีกฝ่ายก็เอาแต่ส่ายหัวไปมา เพราะไม่เข้าใจเหตุการณ์ตรงหน้าเช่นเดียวกัน

“นี่คุณ...” อรกานต์ทำเหมือนจะโวยวาย ทว่าร่างสูงใหญ่กลับซิงพุดขึ้นก่อน

“ไปครีบบ้อ กลับบ้านกัน เดี่ยวผมไปส่งที่บ้าน” ศัลย์รั้งร่างบางให้เดินตามออกมาทันที

“ไม่นะ ปล่อยฉันนะไอ้บ้า มาอยู่กับฉันทำไม ฉันจะอยู่อวยพรป่าวสาวก่อน” อรกานต์ขึ้นตัวออกจากการเกาะกุมของเขา พร้อมกับตีแขนชายแปลกหน้ารัวๆ

“อย่าไปยุ่งกับเขาเลยนำคุณ กลับบ้านไปเคลียร์เรื่องของเราดีกว่า อย่างอนผมหนักเลย นะครีบบ้อ” ศัลย์กัดฟันพูดด้วยความโมโห ทว่าต้องกักเก็บอารมณ์เอาไว้ เพราะไม่อยากให้งานแต่งของญาติพี่น้องต้องพังลงเพราะผู้หญิงคนนี้

“ไอ้บ้า! ใครงอนใคร ปล่อยฉันนะ” อรกานต์โวยวาย พร้อมกับยกขาเตะอีกฝ่ายด้วยความโมโหทันที

“พี่ศัลย์ นี่มันอะไรกันคะ นี่พี่รู้จักแม่นี้ด้วยเหรอ” ผ่องผกาทำเสียงแปลกใจ ไม่เคยรู้มาก่อนว่าญาติผู้ใหญ่ของตนรู้จักกับอรกานต์ด้วย

“ช่วยพยายาย้อออกไปทีคะ” รุ่งทิวาหันมาบอกกับชายแปลกหน้า เพราะหน้าที่นี้ดูเหมือนว่าพวกเธอจะเอาอรกานต์ไม่อยู่แล้ว อย่างน้อยผ่องผากก็รู้จักผู้ชายคนนี้ ก็น่าจะไว้ใจได้ ควรพาอรกานต์ออกไปก่อนเพื่อไม่ให้เรื่องลุลูกามมากไปกว่านี้

“ยายรุ่ง นี่แก...ว้าย” อรกานต์ยังไม่ทันได้ตำหนิเพื่อนที่เข้าข้างผู้ชายคนนั้นจบ ร่างเล็กของหล่อนก็ถูกคนตัวใหญ่ซ้อนอุ้มขึ้นมาในวงแขนเสียก่อน โดยที่หล่อนเองก็ไม่ทันได้ขัดขืนใดๆ

“คนบ้า! ปล่อยฉันนะ”

ศัลย์ไม่รับฟังคำสั่งใคร นอกจากจะพาหล่อนเดินดุ่มๆ ออกไปจากงาน ท่ามกลางเสียงถอนหายใจโล่งอกของใครหลายๆ คน โดยเฉพาะผ่องผกา

“ไม่มีอะไรแล้วนะคะทุกคน แค่นี้เรื่องเข้าใจผิดกันนิดหน่อยค่ะ

เชิญทุกท่านรับประทานอาหารกันต่อค่ะ” ยูพาพรหันไปบอกกับแขก ด้วยรอยยิ้มสวยๆ พร้อมกับสะกิดรู้งทิวาให้ช่วยแก้สถานการณ์อีกคน

“ใช่แล้วค่ะ แค่นี้เรื่องเข้าใจผิดนะคะ ทุกคนไม่ต้องตกใจ ตอนนี้เหตุการณ์สงบแล้ว ไม่มีอะไรแล้วค่ะ” รู้งทิวาหันมาช่วยพูดอีกแรง ก่อนจะถอนหายใจด้วยความโล่งอก เมื่อทุกคนต่างหันกลับไปสนใจเสียงดนตรีและอาหารตรงหน้า

“เกือบไปแล้ว” รู้งทิวาเอามือแตะหน้าผาก งานแต่งของเพื่อนชายเกือบจะพังเพราะเพื่อนสาวของเธอเข้าใจแล้วไหมล่ะ

“ผู้ชายคนนั้นใคร ใจได้ใจได้ใช้ไหมคะคุณผ่อง” ยูพาพรหันมาถามผ่องผกา นึกห่วงเพื่อนรักที่ถูกอุ้มออกไปต่อหน้าต่อตาเมื่อครู่

“นั่นพี่คัลล์ค่ะ ญาติผู้พี่ของฉันทนเอง” ผ่องผกาบอกด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“พี่ชายคุณรู้จักกับอ้อด้วยเหรอครับผ่อง” โยธินหันมาถามเจ้าสาวของตนด้วยสีหน้างุนงงและสงสัย เมื่อครู่นี้เขาได้ยืนฝ่ายชายเรียกชื่อเล่นของออรกานต์อย่างสนิทสนม แถมยังทำราวกับรู้จักกันอย่างดี

“เรื่องนี้ผ่องเองก็ไม่ทราบค่ะ พี่คัลล์เองก็ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร แต่จะอย่างไรก็ช่างมันเถอะค่ะ เป็นอย่างนี้ก็ดีแล้ว ไม่งั้นงานเราพังเพราะยายบ้านนั้นแน่ๆ” ผ่องผกายังแค่นใจ หากคัลล์ไม่เข้ามาขัดขวาง ป่านนี้ออรกานต์คงแผลงฤทธิ์ทำให้เธออับอายคนไปทั่วประเทศแน่

“กรุณาพูดถึงเพื่อนของฉันดีๆ หน่อยค่ะคุณผ่องผกา” ยูพาพรอดที่จะโพล่งขึ้นมาไม่ได้ แม้จะไม่ชอบใจการกระทำของเพื่อนรัก แต่ก็ใช้ว่าจะยอมให้ใครมาว่าเพื่อนลับหลังแบบนี้ และหากไม่เป็นเพราะผ่องผกา มีหรือที่ผู้หญิงน่ารักอย่างออรกานต์จะทำตัวบ้าๆ แบบนี้

“เอ๊ะ! ก็เห็นนี่ค่ะว่าเพื่อนของพวกคุณทำอะไร ยังจะมาเข้าข้างกันอีก” ผ่องผกาทำปากแเบะ เป็นไปได้เธอก็ไม่อยากจะสูงส่งกับเพื่อนของสามีนัก เพราะคนพวกนี้จัดว่าอยู่ในชนชั้นที่แตกต่างจากเธอมาก

“นั่นมันก็เป็นเพราะคุณกับนายโยนั่นละคะ ที่ทำให้ยายอ้อเป็นแบบนี่”

รุ่งทิวากล่าวโทษ เธอเองก็ไม่อยากจะโทษโยชินกับผ่องผกาหรอก แต่ความจริงมันก็เห็นอยู่หนโท้

โยชินรักกับอรกานต์มานาน แต่จู่ๆ ก็เปลี่ยนไปหลังจากที่ได้พบกับผ่องผกา ลูกสาวเจ้าของบริษัทที่โยชินทำงานอยู่ ผ่องผกาเพิ่งเรียนจบและกลับมาจากต่างประเทศ ทั้งสวยและรวยเป็นที่หมายปองของชายทั่วไป หากคนที่ผ่องผกาหมายตากลับเป็นผู้ชายธรรมดาๆ อย่างโยชิน แม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายมีคนรักอยู่แล้ว เธอก็ไม่คิดจะใส่ใจ แถมยังคิดอยากเอาชนะด้วยการใช้อำนาจเงินทองของตอนที่เหนือกว่า ช่วงซึ่งโยชินไปเป็นของตัวเองจนได้

จะว่าไปแล้วโยชินเองก็เห็นแก่ตัวไม่ต่างกัน ชายหนุ่มแอบคบผ่องผกาลับๆ ในขณะที่ยังคงอยู่กับอรกานต์เพื่อนของเธอ แล้วจู่ๆ หนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา โยชินก็เข้ามายื่นการ์ดแต่งงานให้กับอรกานต์ แถมยังบอกเลิกด้วยถ้อยคำไม่เก๋คำ แล้วใครกันบ้างที่จะยอมรับและทำใจได้

“พอเถอะรุ่ง เราว่ารุ่งกับยุไปดูอ้อก่อนดีกว่า ป่านนี้ไม่รู้ไปถึงไหนแล้ว” โยชินตัดบท ไม่อยากให้ทุกคนมายืนถกเถียงกันในงานสำคัญอย่างนี้ เพราะเพียงเท่านี้เขาก็อับอายขายหน้าแขกมากพออยู่แล้ว

“ไปเถอะรุ่ง ขึ้นอยู่ต่อคงได้ตบเจ้าสาวหน้าคว่าแน่” ยูพาพรประชดก่อนพยักพเยิดชวนรุ่งทิวาออกไป ใจจริงเธอเองก็ไม่อยากจะมงานนี้ อยู่แล้ว เพียงแต่เห็นว่าเห็นแก่ความเป็นเพื่อนที่มีมานานกับโยชินเพียงเท่านั้น หน้าเจ้าสาวของโยชินนะหรือ ยูพาพรแทบไม่อยากจะมอง

โยชินมองตามเพื่อนสาวทั้งสองไปด้วยสายตาดูแค้นโทษ หากแต่ก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านั้น วันนี้เขาคือเจ้าบ่าวของงาน จะทิ้งทุกอย่างออกไปกลางคันก็ไม่ได้ ป่านนี้อรกานต์จะเป็นอย่างไร หล่อนจะไม่เสียใจ

จนร้องท่มร้องไห้ไปแล้วหรือ

“ปล่อยนะ นี่คุณจะมากักขังฉันไว้บนรถของคุณทำไมไม่ทราบ”

เสียงไวววายของหญิงสาวที่อยู่ในชุดราตรียับยู่ยี่ ผมยาวสลวย กระเซอะกระเซิงจนดูไม่ได้ ใบหน้าซีดเผือกไร้เครื่องสำอางใดๆ บวกกับกลิ่นเหล่านี้ๆ ทำให้เจ้าของรถหยุดถึงกับถอนหายใจออกมาด้วยความสมเพชเหลือทน

“ก็ถ้าคุณไม่ไวววาย หวังจะทำลายงานเลี้ยงฉลองแต่งงานของคนอื่น ผมก็คงไม่ต้องแบกคุณมาขังไว้บนรถแบบนี้หรอก” ศัลย์บ่นอุบก่อนจะมองสภาพหล่อนด้วยสายตาคล้ายรังเกียจก็ไม่ปาน

ชายหนุ่มลือกประตुरถอัตโนมัติเพื่อไม่ให้หล่อนลงจากรถได้ เพราะถ้าขึ้นปล่อยหล่อนลงไป มีหวังได้เข้าไปป่วนงานของญาติผู้หนึ่งเขาอีกแน่ๆ

“ฉันไม่ได้มาทำลาย ก็แค่อยากมาอวยพรให้พวกเขามีความสุข”

อีกฝ่ายยังเถียงขำๆ คุณๆ

“แต่ที่ผมเห็นนั้นไม่ใช่ซะ”

“แล้วคุณมาเกี่ยวอะไรด้วยล่ะ” เถียงไม่ขึ้น อรกานต์ก็หันมาหาเรื่องคนที่ชอบจู้จี้จ้านั่นที

“ฟ้องผมกาเขาเป็นญาติผม”

“อ้อ...ทำเพื่อญาติอย่างนั้นสิ มิน่าล่ะ ทำมาเรียกที่รักอย่างนั้นอย่างนี้ ทั้งที่เราไม่ได้รู้จักกันเสียหน่อย แหวะ...พวกคุณนี่มันเจ้าเล่ห์เหมือนกันหมดจริงๆ” อรกานต์ทำท่าคลื่นไล่ ทั้งที่จริงแล้วก็คลื่นไล่จริงๆ นั่นแหละ หล่อนตีมิไม่มาก แต่ก็มาได้เพราะไม่เคยตีมาก่อน

“บ้านคุณอยู่ไหน ผมจะไปส่ง”

“ไม่มี” อรกานต์ตอบห้วนๆ ในเมื่อเขาชอบยุ่งเรื่องของคนอื่นนั้ หล่อนก็จะให้เขายุ่งให้สาแก่ใจ ข้อหาที่อุ้มหล่อนออกมากักขังไว้ราวกับ

เป็นนักโทษแบบนี้

“นอกจากไม่สวยแล้ว ยังมีนิสัยชอบกวนประสาทอีกนะคุณ”

ศัลย์ประชดด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด สภาพแบบนี้คงปล่อยให้กลับไป
ไปเองไม่ได้แน่ จะส่งขึ้นแท็กซี่ไปก็กลัวจะไม่ถึงบ้าน ดีไม่ดีอาจได้
เป็นข่าวหน้าหนึ่งในวันพรุ่งนี้ก็ได้

“ผมจะกลับบ้านแล้ว ไม่มีเวลาที่จะมาเล่นเกมกับคุณนะ”

“จ้ะไปบ้านคุณ” อรกานต์หันมาตอบสั้นๆ ก่อนจะขย้อ้นคอทำ
เหมือนจะอาเจียนออกมาให้ได้

“เฮ้ย! จะไปบ้านผมได้ยังไง” ศัลย์หันมาโวยวาย ผู้หญิงคนนี้เป็นบ้า
ไปแล้วหรือไง ถึงได้อยากจะไปกับเขาด้วย อะโรมันจะง่ายตาย
ปานนั้น

“ได้ลิคะที่รัก เราเป็นแฟนกันไม่ใช่หรือคะ” หญิงสาวหันมายิ้มหวาน
ให้เขาทันที ในขณะที่เขาแอบอ้างว่าเป็นแฟนหล่อนต่อหน้าทุกคน หล่อนก็
ยอมรับสมอ้างเป็นแฟนกับเขาให้สาแก่ใจเลยคอยดู ไหนๆ ชีวิตมันก็เจอ
เรื่องเฮงชวยมาเยอะแล้วนี่!

“ที่รักบ้านคุณสิ คุณก็รู้ว่าที่ผมพูดแบบนี้ก็เพื่อแก้ไขสถานการณ์”

“ไม่รู้ละ ถ้าไม่ให้ฉันไปด้วย คุณก็ปล่อยให้ฉันลงเต๋ยวนี้เลย” อรกานต์
ชู่ เอาคืนที่เขาทำกับหล่อนเมื่อครู่นี้โดยที่หล่อนไม่ได้รู้จักมักคุ่นกับเขา
เลย

เขาคอนนี้ก็ดูหน้าตาดีอยู่หรอก แต่ทำไมชอบทำตัวผูกโบนักก็ไม่รู้
จู้ๆ มาบอกว่าเป็นแฟนหล่อน ประเด็ยวก็จับเป็นแฟนซะเลย คนเฟ็งจะ
อกหักมหาหมาดๆ อยู่ด้วย

“เรื่องอะไรละ ขึ้นปล่อยคุณลงไป คุณก็ได้วิ่งไปทำลายงานน้องสาว
ผมสิ”

“จ้ะนี่พาฉันไปด้วย ไปสิ...ฉันไม่อยากอยู่ที่นี้แล้ว” อรกานต์หันมา
สั่ง ก่อนจะเอนกายพิงเบาะนุ่มๆ แล้วหลับตาลงเหมือนตัดบท ทำเอา

คัลย์เองก็ไปไม่เป็นเหมือนกัน

“ไปไม่ได้ ผมมีธุระจะต้องไปเยี่ยมคุณยายที่ปากช่องโน้น เรื่องอะไร จะพาคุณไปด้วย”

“งั้นก็ปล่อยฉันลงลิ เออเลย ฉันจะได้ลงไปไวยวายให้งานเลี้ยงของน้องสาวคุณพั่งพินาศไปเลย”

หน้อย...ยังมีหน้ามาชู่เขาอีกหรือ ยายตัวแสบ คิดว่าเขาจะยอมให้หล่อนฉีกหน้าญาติผู้ใหญ่ของเขาให้อับอายคนไปทั้งประเทศอย่างนั้นหรือ ผันไปเถอะ!

เอวาระ จะปล่อยไว้ที่นี้ก็ได้ จะส่งขึ้นแท็กซี่ก็กลัวจะถูกพาไปทำมิดีมิร้าย อย่างนั้นก็พาไปด้วยแล้วกัน หล่อนสร้างเมตตอนไหนคงขอแยกทางกลับไปเอง

คัลย์เคลื่อนรถออกจากงานแล้วมุ่งหน้าสู่ถนนใหญ่ทันที จริงๆ แล้วเป้าหมายของเขาหลังจากมาร่วมแสดงความยินดีกับพ่องอกแล้วคือการไปเยี่ยมคุณยายที่ไร่สุขสำราญ ซึ่งตั้งอยู่ในอำเภอปากช่องของจังหวัดนครราชสีมานั่นเอง แต่ใครจะคาดคิดว่าจู่ๆ คัลย์จะต้องมาคอยดูแลยายผู้หญิงสติแตกที่ออกห้กรักรักคูให้รุ่นวายเช่นนี้

เฮ้อ...ก่อนอื่นเขาคงต้องหาที่พักให้หล่อนเสียก่อน แล้วค่อยจากไปไม่อย่างนั้นเขาอาจจะโดนข้อหาลักพาตัวลูกสาวชาวบ้านเอาได้ อุ้มหล่อนออกมาจากงานแบบนั้น ป่านนี้คงเป็นข่าวหน้าหนึ่งในวันพรุ่งนี้แน่

คัลย์ ศาตรากร เจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ชื่อดังของประเทศกับสาวนิรนาม คิดแล้วคัลย์ก็ชักหงุดหงิดอย่างไรไม่รู้ ปกติเขาไม่ค่อยชอบออกงานสังคม และมีโลกส่วนตัวสูงที่เดียว หากไม่เป็นเพราะถูกญาติๆ บังคับให้มาร่วมแสดงความยินดีกับญาติผู้หนึ่ง มีหรือที่คัลย์จะออกมาเสียเวลากับเรื่องไร้สาระอย่างนี้

แล้วอะไรโหดไล่ล่า เขาถึงได้ยื่นมือเข้าไปแก้สถานการณ์ในตอนนั้นได้ คิดแล้วเขาเองก็แสร้งไม่เข้าเรื่องอย่างที่คนข้างๆ ว่าจริงๆ นั้นแหละ

สมควรแล้วที่จะต้องรับภาระโดยใช้เหตุแบบนี้

“6 ดินดีๆ หน้อยลึคุณ ให้ตายเถอะ! ทูรศชะมัด”

คัลย์บ่นไปพุงหล่อนไป ก่อนจะทิ้งร่างเล็กลงบนเตียงนุ่มด้วยความหงุดหงิดไม่น้อย หากแต่ภาพคนเมาที่นอนแผ่หลายอยู่บนเตียงด้วยใบหน้าแดงก่ำ กลับทำให้ชายหนุ่มรู้สึกร้อนรนราวบางอย่างไรชอบกล จนต้องคว้าผ้าห่มผืนหนาของรีสอร์ตเล็กๆ แห่งหนึ่งออกมาคลุมให้หล่อนด้วยท่าทางกระพืดกระเฟียด

ใครได้แม่นี้ไปเป็นแม่ของลูก คงได้ปวดหัวตายก่อนวัยอันควรพอดี เกิดมาคัลย์ไม่เคยพบเคยเห็นผู้หญิงที่ไหนที่จะดูสมเพศเวทนาเท่าหล่อนแล้ว ดูผมเผ้านั้นเถอะ ไม่ได้หิวก่อนออกจากบ้านหรืออย่างไร
“นี่คุณ...”

จู่ๆ ร่างที่นอนหลับไหลก็ลุกขึ้นมาฉิ่งแล้วเรียกเขาเสียงดัง ทำเอาคนที่กำลังยื่นเท้าสะเอวนิทานาหล่อนในใจถึงกับสะดุ้งโหยงแล้วถอยหนีไปสองก้าวราวกับคนเสียขวัญ

ยายบ้าเอ๊ย! ตกอกตกใจหมด

“อะไร” คัลย์ตะคอกถามออกไป นึกโกรธที่ทำไม่ตัวเองจะต้องขวัญอ่อนขนาดนั้นด้วย

“ฉันอยากอาบน้ำ” หญิงสาวบิดกายเหมือนอีตอัด ชักรำคาญชุดสวยที่สวมใส่อยู่อย่างไรไม่รู้ ปกติก็ไม่ค่อยแต่งตัวแบบนี้ มันฝืนความเป็นตัวเองชะมัด

“พอเลยคุณ นี่มันไม่ใช่เวลาอาบน้ำ” คัลย์อยากจะทำตาย นี่มันกรรมเวระอะไรของเขากัน ทิ้งหล่อนแล้วหนีกลับไปสุขสำราญเลยดีไหม

“ฉันร้อน อีตอัดด้วย” หล่อนทำเสียงงอแง

“ผมว่าคุณควรนอนพักให้สร้างเมา แล้วหลังจากนั้นผมจะไปส่งคุณที่บ้าน” คัลย์ถอนหายใจ เขาแะรีสอร์ตนี้ก็เพื่อจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า

และพักผ่อนสักชั่วโมงสองชั่วโมงก่อนเดินทางไปไร่ของคุณยาย รวมถึง
ปล่อยให้หล่อนได้มีโอกาสนอนพักให้สร้างเมาก่อน แล้วเขาจะพาหล่อน
กลับบ้าน

“ฉันไม่มีบ้าน” หล่อนบอกเขาด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย

“คนอะไรไม่มีบ้าน” ศัลย์อยากจะเอาหัวโหม่งพื้น นี่เขาเจอคนบ้า
หรือคนเมากันแน่

“ฉันอยู่ห้องเช่า” หล่อนไขข้อข้องใจให้เขา

“อ้อ...อย่างนั้นหรือ” ศัลย์พยักหน้าเข้าใจ แต่หล่อนก็น่าจะมีบ้าน
พ่อแม่อยู่ที่ไหนสักแห่งละ

“ที่นี่ที่ไหนอะ” เจ้าหล่อนมองไปรอบๆ อย่างงงวย ก่อนจะยกมือ
ชี้เงาหัวแกรกๆ คล้ายเด็กหลงทาง ดวงตากลมโตที่บวมซ้ำทำให้ศัลย์
รู้สึกเห็นใจหล่อนอยู่สักๆ

คนเพึ่งอกหัก คนเพึ่งเสียรักไป ย่อมต้องเสียใจมากเป็นธรรมดา
อาจเป็นเพราะศัลย์เองที่เคยตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้มาก่อน จึงเข้าใจ
ในสิ่งที่หล่อนเป็นอยู่ในตอนนี้ดี เมื่อก่อนเขาเองก็เคยดื่มเหล้าเมามา
เพราะเสียคนรักไป หากไม่มีคุณยายดวงแขของเขาคอยเตือนสติ ป่านนี้
เขาก็คงเสียผู้เสียคนไปแล้ว ตอนนี้ศัลย์เข้าใจแล้วว่าทำไมถึงทิ้งหล่อน
ไม่ลง และพาหล่อนมาที่นี่ด้วย

“รีสอร์ทแถวอยุธยา ผมว่าคุณควรจะพักให้สร้างเมาก่อนดีกว่า
ไหม แล้วค่อยมาชวนผมคุยนั่นคุยนี่” ชายหนุ่มเห็นใจเหลือเกิน
คิดผิดหรือเปล่าที่พาหล่อนมาด้วยแบบนี้

“ฉันอยากอาบน้ำ ฉันร้อน”

แน่ละ หล่อนคงจะดื่มไปมากพอควร ฤทธิ์แอลกอฮอล์คงทำให้
อุณหภูมิในร่างกายหล่อนสูงขึ้น

“คุณอาบน้ำไม่ได้ คุณไม่มีเสื้อผ้าเปลี่ยน”

“แต่ว่า...” คนเมายังไม่ยอมรับฟังง่ายๆ

“โทร.หาเพื่อนคุณสิ ให้เพื่อนคุณมารับ โทรศัพท์คุณอยู่ไหนละ
เดี่ยวผมโทร.ให้ แต่คุณต้องรับปากผมนะ ว่าถ้าเพื่อนคุณมารับกลับไป
แล้ว ห้ามคุณไปวุ่นวายกับนายโยธินนั่นอีก”

“โธ ที่แท้ก็กลัวฉันกลับไปทำลายงานของน้องสาวคุณสินะ”

อรกานต์ประชด อดค้อนควักให้กับร่างสูงที่ยืนพิงผนังห้องแล้ว
มองหล่อนด้วยสายตาสมเพชไม้ได้

“คุณเห็นกระเป๋าฉันไหม” คนเฝ้าหันมาถามเขาต่อ เพราะจำไม่ได้
ว่าตัวเองเอากระเป๋าสะพายไปวางไว้ตรงไหน

“อ้าว ผมจะไปรู้จักกับคุณเธอ” ชายหนุ่มบ่นอุบ เพราะเขาไม่เห็น
กระเป๋าหล่อนตั้งแต่พาขึ้นรถมาด้วยกันแล้ว

“สงสัยร่วงตั้งแต่ตอนโดนคุณอุ้มแล้ว” อรกานต์หันมาโทษเขาทันที
“เวรกรรม แล้วจำเบอร์เพื่อนคุณได้ไหม”

อรกานต์ส่ายหน้า ตั้งแต่บันทึกเบอร์เพื่อนเอาไว้ในโทรศัพท์มือถือ
หล่อนก็ไม่คิดจะจำมันอีก ใครจะคิดว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นกันละ

“เฮ้อ...คุณนี่นะ” ศัลย์ถอนหายใจ ไม่รู้จะทำอย่างไรกับหล่อนดีแล้ว
“ช่างมันเถอะ ฉันเองก็ยังไม่อยากเจอหน้าใครในตอนนี้อะ”

อรกานต์บอกเหมือนปลงๆ ของหายไปแล้วจะเรียกคืนกลับมา
ก็คงไม่ได้ ป่านนี้มันคงไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

“งั้นคุณก็นอนเถอะ มีสติแล้วค่อยมาคุยกัน ผมจะอาบน้ำเสียหน่อย
กลืนเหล้าคุณคละคลั่งไปหมดจนแทบจะอ้วกออกมาแล้วรู้ไหม”

ศัลย์หันมาแยกเขี้ยวใส่อรกานต์ ก่อนจะคว่ำกระเป๋าเดินทาง
ขนาดกลางของตัวเองเดินเข้าห้องน้ำไป ทิ้งให้หญิงสาวเอียงคอมองตาม
เขาไปด้วยสายตางงๆ

หากไม่เหลือห้องสุดท้าย ศัลย์คงไม่มีทางอยู่ร่วมห้องกับหล่อนแน่
ชายหนุ่มคิดในใจ ตัวเหม็นก็ปานนั้น ใครบ้างจะอยากอยู่ใกล้กันละ
เห็นทีว่าคืนนี้ศัลย์คงต้องพึ่งโซฟาตัวเล็กข้างเตียงเสียแล้ว

คล้ายนะคล้าย ไม่น่าหาเรื่องใส่ตัวเองเลย ชายหนุ่มยังโทษตัวเอง
ในใจ ก่อนจะปลดเปลื้องชุดสูทสุดหรูออกจากร่างกายโดยไว แล้วเปิด
ฝักบัวให้น้ำเย็นๆ ชำระร่างกายที่แสนล้ามาทั้งวันให้สดชื่นขึ้น

บทที่ 2

ตื่นร้อนเบิกรัก

เสียงดังของทีวีทำให้ร่างสูงในชุดผ้าเช็ดตัวเพียงผืนเดียวที่เพิ่งเดินออกจากห้องน้ำถึงกับขมวดคิ้วด้วยความงุนงง ก่อนจะก้าวเท้าเดินไปที่เตียงอย่างรวดเร็ว

คิดว่าหลับไปแล้วเสียอีก...

ศัลย์แอบคิดในใจ ก่อนจะเอนกายพิงกับผนังห้อง แล้วมองคนเม้าที่กำลังนั่งจิบไวน์แดงไปจ้องทีวีไปด้วยความหมั่นไส้เหลือทน

ให้ตายเถอะ เผลอแป็บเดียวหล่อนก็โทร.ไปสั่งไวน์แดงมาดื่มอีกแล้วหรือ แค่นี้ยังไม่พออีกหรือไรกัน แล้วนั่น...ทำไมต้องจ้องทีวีตาโตราวกับตื่นตื่นขนาดนั้นด้วย

เสียงครางพะแผล่ดังออกมาจากทีวี ทำให้ศัลย์ซັกอะใจ เร็วเท่าความคิด ชายหนุ่มรีบก้าวเข้าไปหาหล่อนที่เตียง ก่อนจะอ้าปากค้างด้วยความตกใจ เมื่อเห็นภาพและได้ยินเสียงในทีวีชัดเจน

โอ คุณพระช่วย! นี่หล่อนไปเอาหน้อยอย่างว่านี่มาจากไหนกัน ศัลย์อยากจะทำตาย เมื่อมองเห็นภาพชายหญิงกำลังทำกิจกรรมเข้าจังหวะบนเตียงกันอย่างถึงพริกถึงขิง แถมยังเห็นทูกฐุมชนโดยไม่มีการเซนเซอร์ใดๆ

คนเม้านั่งมองตาไม่กะพริบ ราวกับเพิ่งเคยเห็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลก ศัลย์รีบปรีเข้าไปคว่ำรีโมตขึ้นมากดปิด ในขณะที่เจ้าหล่อนรีบหันขวับมาค้อนใส่เขาด้วยความซัดใจ

“ปิดทำไม” อรกานต์ตะคอกใส่เขาอย่างเอาเรื่อง

“ลามก” คัลย์หันมาเอ็ดหล่อนเสียงซุ่น

“หนึ่งนำดูออก ฉันเพิ่งเคยดู”

แม่คุณ! ยังจะมีหน้ามาบอกว่าหนึ่งนำดูอีก ประเดี๋ยวก็จัดให้เหมือนในหนังสือหรือจะจะได้เซ็ดได้หลายว่าไม่ควรมาเปิดหน้าอย่างว่ากับผู้ชายทั้งแท่งอย่างเขาสองต่อสองอย่างนี้

คัลย์หัวใจจะวาย ก่อนจะพยายามสลัดความร้อนวาบของตัวเองที่ผุดขึ้นมาหลังจากได้เห็นภาพสลิว ยายผู้หญิงบ้าเอ๊ย หล่อนจะรู้ใหม่ว่าผู้ชายทุกคนมีความต้องการได้ตลอดเวลา หากเจอแรงกระตุ้นด้วยภาพและเสียงชวนกระเส้า รับรองว่าได้ของขึ้นง่าย ๆ แน่

คัลย์หยิบไวน์มารินใส่แก้วเปล่าอีกใบ ก่อนจะยกพรวดลงคอเพื่อดับความร้อนรุ่มในกาย ในขณะที่อีกฝ่ายนั่งมองเขาตาแป๋ว สำรวจรวงสูงตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยสายตาโลมเลียใครรู้

“มองอะไร นี่หยุดเลยนะ” คัลย์ตะคอกใส่หล่อน ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งซ้างๆ แม่ตัวดีที่เอาแต่จ้องเขาตาเป็นประกาย รินไวน์ใส่แก้วแล้วยกดื่มอีกครั้ง พร้อมกับทำเสียงฮืดฮัดในลำคอ

“จริงๆ แล้วคุณนี่ก็หุ่นดีนะ ดีกว่าพระเอกคนเมื่อกี้นี้อีก”

“อย่าเลยนะคุณ อย่าเอาผมไปเปรียบเทียบกับไ้บ้านั้นเด็ดขาด”

คัลย์บอกร่างหงุดหงิด เบนสายตาดูคนซ้างๆ ที่อยู่ในสภาพไม่ค่อยเรียบร้อยเท่าใดนัก

อรกานต์หัวเราะด้วยความขบขัน โชคชะตาคนเรานี้ก็แปลกเหมือนกัน จู่ๆ อรกานต์ก็นั่งจิบไวน์อยู่กับผู้ชายสองต่อสองในริสอร์ทที่ไหนก็ไม่รู้ มีหน้าซ้าเขายังเป็นญาติของผู้หญิงที่แย่งแฟนหล่อนไปอีกต่างหาก

“ไปเอาหนึ่งบ้าง นี่มาจากไหน เป็นสาวเป็นแล้ควรดูเธอ” คัลย์ยังบ่นไม่เลิก

“พนักงานเอามาให้ตะกี้ นี่พร้อมกับไวน์ที่คุณดื่มอยู่นี้”

“หืม...” ศัลย์จึงมำในลำคอ เดียวนี้รีสอร์ทมีบริการแบบนี้ด้วยหรือ
“รสชาติดีแฮะ” อรกานต์เอ่ยออกมา หลังจากดื่มมันเป็นแก้วที่สาม
“หวานไปนิดแต่ก็พออยู่ได้ นี่คุณโทรไปสั่งเองเลยหรือ” ชายหนุ่ม
ถามด้วยความสงสัย

“เปล่า คุณสั่งไม่ใช่หรือ” หญิงสาวดื่มไปถามไป
คราวนี้ศัลย์อ้าปากค้าง เพราะเขาไม่ได้เป็นคนสั่งมันมาเสียหน่อย
เอาแล้วไง เขาก็นึกว่าหล่อนสั่งมา

“ผมจะไปสั่งตอนไหนคุณ นี่ก็เพิ่งออกจากห้องนี่”

“อ้าว...ฉันก็นึกว่าคุณสั่ง” อรกานต์ทำหน้าหงายๆ ต่างคนต่างเข้าใจผิด
ไปหรือหรือ

อืม...แล้วใครสั่งมาล่ะ

“สงสัยพนักงานเสิร์ฟผิดห้องแน่ มิน่าล่ะ ถึงได้มีหนึ่งอย่างว่านั่น
แถมมาด้วย ว่าแล้วเชียว...” ศัลย์พึมพำด้วยความขบขัน เจ้าหล่อนก็
เหลือเกิน เปิดประตูรับของคนอื่นเข้ามาดื่มได้หน้าตาเฉย

“ช่างมันเถอะ อร่อยดีออก” อรกานต์หมุนแก้ว ริมฝีปากอึมึมหวาน
ราวกับถูกอกถูกใจนักหนา

“ผมว่าคุณดื่มมากแล้วนะ พอเถอะ”

“ไม่เมา ฉันยังไหว”

เสียงอ้อแอ้ของหล่อนทำให้ศัลย์หน้าใจ คงไม่มีคนเมาที่ไหนจะ
ยอมรับว่าตัวเองเมาสินะ

“ออกหักมันก็เรื่องธรรมดาว่าคุณ อีกหน่อยก็ชินไปเอง” ศัลย์ห้าม
ไม่ได้ ก็เลยต้องหันมาปลอบหล่อนเสียเลย

“คุณไม่เคยออกหัก คุณไม่เข้าใจหรอก” อรกานต์เถียง ยกแก้วขึ้น
ดื่มครั้งแล้วครั้งเล่าแม้จะเมาหนักมากแล้วก็ตาม หล่อนอยากเมาให้ลืม
ทุกอย่าง ลืมว่าครั้งหนึ่งเคยมีความรักกับผู้ชายที่เจ้าชู้หลายใจอย่างโยธิน

“ใครบอกว่าไม่เคย เมื่อก่อนผมก็เสียใจจนเอาแต่ดื่มเหล้าเหมือน

คุณนี่แหละ แต่พอมานึกได้ว่าไม่ควรเสียเวลากับคนที่ไม่จริงจัง ไม่เห็นคุณค่าเรา ผมก็เลิกตีแม่เหล้า แล้วหันมาตั้งใจทำงานหาเงินให้ได้มากๆ และเมื่อถึงตอนนั้น ผู้หญิงบนโลกใบนี้ก็จะวิ่งมาหาเราเอง”

“แบบคุณนี่นะออกหัก จริงหรือ” อรกานต์เอียงคอมองเขาด้วยสายตาทหวานเยิ้ม ผู้ชายที่หึ่งหล่อหึ่งหุ่นดีแบบเขาคนนี้นะหรือที่ที่จะถูกผู้หญิงหึ่ง ไม่น่าเชื่อเลย ผู้หญิงคนนั้นคงโง่มากๆ

“ทำไม ผู้ชายแบบผมมันเป็นยังไงหรือ” คัลย์หันมาสบตาหล่อนโดยไม่ได้ตั้งใจ หากแต่ใบหน้าหวานและตาปริ้อๆ ของคนข้างๆ ที่หันมาจ้องเขาอยู่ก่อนแล้ว กลับทำให้หัวใจของชายวัยสามสิบห้ากระตุกวูบชอบกล

เขาเป็นอะไร ทำไมจู่ๆ ถึงร้อนรุ่มไปทั้งกายแบบนี้ ทั้งที่เพิ่งจะอาบน้ำมาก่อนนี่นา นำแปลกจั่ง หล่อนเองก็ดูเสียงอ่อนเสียงหวานผิดปกติหรือเขาจะเมาไวน์...

ทำไมมองยายบ้าเป็นแม่สาวเซ็กซี่ขึ้นมา!

เนืออกอวบลั่นที่โผล่อยู่เหนือชุดเกาะอกสีขาวของหล่อนทำให้คัลย์ผลอกลิ้นน้ำลายลงคอโดยไม่รู้ตัว แสงไฟสลัวๆ กลางห้องดูทำให้ดวงตาเขาพร่าพรายไปหมด คล้ายถูกรอรับจากอะไรบางอย่าง

“คุณนะหรือ อืม...ทั้งหล่อ ทั้งเซ็กซี่ ดูคนที่หน้าอกกล้าๆ ของคุณลีน่าจับชะมัด” ฝ่ามือนุ่มๆ ของอรกานต์สัมผัสหน้าอกเปลือยของเขาอย่างถือวิสาสะ ก่อนจะลูบไล้ไปมาด้วยความรู้สึกบางอย่างที่หล่อนเองก็อธิบายไม่ได้เหมือนกัน

หล่อนเป็นอะไรก็ไม่รู้ จู่ๆ ก็รู้สึกวูบวาบไปทั้งร่าง มันอึดอัด มันครั่นเนื้อครั่นตัว อยากจะสัมผัสเนื้อตัวที่มีหยดน้ำเกาะของเขาชอบกล

“นี่คุณ...” คัลย์วางแก้วในมือลง ก่อนจะครางเบาๆ เมื่อหล่อนลวนลามเขาไปทั่วแพงอก

“อรกานต์ ฉันชื่ออรกานต์ เรียกฉันว่าอ้อเหมือนคนอื่นก็ได้”

หญิงสาวบอกโดยไม่มองหน้าเขา ดวงตากลมโตะจ้องมองเรือนร่าง
กำยำของเขาไม่วางตา ในขณะที่ฝ่ามือก็ไล้วนไปทั่วแขนอก ก่อนจะหยุด
อยู่ที่ยอดดอกลีซั่มแล้วหน้าแดงก่ำ

“ในหนังเมื่อคืนนี้ ฉันเห็นเขา...”

“ถ้ายังไม่หยุดลวนลามผมอีก อย่าหาว่าผมไม่เตือนนะคุณ” ศัลย์
อยากจะจับมือชูกชนนั้นออกไป ทว่าร่างกายกลับตอบรับสัมผัสของหล่อน
จนชนลุกชนขึ้นไปหมด

ไม่หะ เขาไม่ชอบผู้หญิงที่เครื่องสำอางเี่ยมไปทั้งหน้าแบบนี้ ไหนจะ
ทรงผมกระเซอะกระเซิงของหล่อนอีก

“คุณรู้อะไรใหม่ ฉันกับแฟนไม่เคยได้สัมผัสกันแบบนี้สักครั้งเลย”

หล่อนชวนเขาคุย ขณะที่ยังสำรวจเขาไปด้วยความเพลิดเพลิน

“ทำไม” ศัลย์ถามไปกั๊ดฟันไป ก่อนจะครางกระเส้าเมื่อเจ้าหล่อน
ตะแหันลงมาที่ยอดดอกของเขาแล้วไล่เบาๆ

โอ้ย...เขาจะไม่ไหวแล้ว ถึงหล่อนจะไม่ใช้สเปกของเขาก็ตาม แต่
เรือนร่างอวบอิมที่ขยับมาเบียดจนชิด มันทำให้ลมหายใจของเขาติดขัด
ไปหมดแล้ว จวนใกล้จะระเบิดอยู่รอมร่อ

“ฉันบอกเขาวายังไม่ถึงเวลา...เวลาที่เราทั้งสองคนจะแต่งงานกัน
แต่ฉันก็ยังไม่ถึง ว่าทุกอย่างมันจะกลายมาเป็นแบบนี้”

“ผู้ชายไม่เห็นเรื่องเซ็กส์เป็นเรื่องสำคัญเสมอไป หากเขารักคุณ
เขาก็ต้องรอได้”

ยกเว้นเขาที่สามารถมีเซ็กส์ได้โดยไม่ต้องใช้หัวใจกับใคร เงินของ
เขาสามารถบันดาลทุกอย่างได้ แม้กระทั่งความสุขบนเตียงเมื่อเกิด
ความต้องการ

“ฉันเขาคงไม่รักฉันจริง เขาถึงได้หนีไปแต่งงานกับน้องสาวคุณ”

อรกานต์ตัดพ้อ พร้อมกับขยับขึ้นมา นั่งบนตักเขาโดยไม่รู้ตัว
บางอย่างในร่างกายของหล่อนมันผิดปกติไป ซึ่งอรกานต์เองก็ไม่รู้ว่า

มันคืออะไร หล่อนรู้สึกแคว່อยากอยู่ใกล้ๆ เขาเท่านั้น อยากสัมผัส
อยากล่ำรวงว่าเรือนร่างของเขาเป็นอย่างไร

“อรกานต์...” คัลย์เสียงแหบพร่า เมื่อน้ำอกที่เขามาตามันลอย
มาอยู่ตรงหน้าเขาพอดีพอดี ชูดของหล่อนมันคงมีน้ำหนักมากเกินไป
ถึงได้ใกล้จะหลุดแหล่มีหลุดแหล่อยู่แบบนี้

“คุณมีภรรยาใหม่” หญิงสาวกระซิบถามเขาข้างหู ทำเอาคนตัวใหญ่
ถึงกับชนลุกซู่ขึ้นมาอีกหน

“ไม่” คัลย์ตอบตามความจริง

“แฟนล่ะ”

“ไม่...ไม่มี” คัลย์เลื่อนมือขึ้นมาโอบไหล่หล่อนทันที ก่อนจะลูบไล้
สัมผัสอย่างปลั่งเปลวในอารมณ์

“งั้น...เราทำแบบในหนังสือนี้ได้ไหม” อรกานต์เสนอความคิดเห็น
ความเผลอวอกกับความเสียใจทำให้หล่อนพูดบ้าอะไรออกไปโดยไม่รู้ตัว

“จะบ้าเหรอ” คัลย์ตะคอกไล่หล่อน ทว่าเสียงลั่นและเบายิ่งนัก

“ฉนั้น...กอดคุณได้ไหม หนาวจัง”

“ไหนเมื่อก็บอกว่าร้อน” คัลย์ถามด้วยความสงสัย

“ร้อนค่ะ ร้อนจัง กอดเสื้อผ้าได้ไหมคะ”

ว่าแล้วเจ้าหล่อนก็ผละออกไป สลัดชุดราตรีของตัวเองออกไปทันที
ท่ามกลางสายตาดิ้นตะลึงของคัลย์ที่จ้องมองมายังเรือนร่างของหล่อน
เต็มๆ ตา

คุณพระช่วย!

คัลย์ได้แต่อุทานในลำคอ เรือนร่างดงามท่ามกลางแสงไฟสลัว
ทำให้เขาแทบลืมหายใจ ออวบคุ่มงามที่หลุดพ้นจากชุดรัดรีงผลิบานอยู่
ตรงหน้า ในขณะที่เอวคอดและสะโพกกลมกลิ้งถูกห่อหุ้มเอาไว้ด้วยลูกไม้
สีหวาน

“นี่คุณ...ทำอะไร” คัลย์รู้สึกว่าร่างกายของตัวเองแข็งทื่อไปชั่วขณะ

เมื่อจู่ๆ ก็มีหญิงสาวมาแก้ผ้าอยู่ตรงหน้า โอ๊ย...นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน อรกานต์ทำแบบนี้ทำไม

“ไม่นะนายศัลย์ อย่าปล่อยให้ความดิบเถื่อนในกายครอบงำ เป็นอันเด็ดขาด เขาจะนอนกับหล่อนได้อย่างไร ในเมื่อหล่อนอาจจะไม่รู้ตัวว่ากำลังทำอะไรลงไปด้วยซ้ำ

หรือว่าไวนั้น...

ใช่แล้ว ไวนั้นน่าจะจะมีอะไรบางอย่างผสมอยู่ มันคงเป็นของแขก คู่ไหนสักห้องในรีสอร์ทแห่งนี้ ที่นิยมชมชอบและอยากสร้างอรรถรสกับเรื่องบนเตียง ไวนะหน่งอย่างที่ว่าที่ถูกลังมาดูเพื่อปลุกเร้าอารมณ์นั้นอีกล่ะ

เวรละ! ศัลย์อุทานอยู่ในใจ อรกานต์กำลังสลัดปราวการด่านสุดท้ายของหล่อนทิ้งไป โดยไม่เคยคิดจะมีความเอียงอายเลยสักนิด ที่หล่อนบอกว่าไม่เคยเกินเลยกับโยธินจะเป็นเรื่องโกหกหรือเปล่าก็ไม่รู้

หนุ่มสาวสมัยนี้เป็นไปได้หรือที่จะคบกันโดยที่ไม่แตะเนื้อต้องตัวกันเลย ถึงภายนอกอรกานต์จะดูบ้านๆ และมอมแมมไปหน่อยก็เถอะ แต่พอถอดหมดแบบนี้ หล่อนก็เซ็กซี่และน่ากินเหลือเกิน คนอย่างนายโยธินนั้นคงไม่ปล่อยให้หลุดมือแน่นอน

ดูหน้าอกของหล่อนสิ...

ให้ตายเถอะ! ใครจะคิดว่าอรกานต์จะเป็นผู้หญิงที่ซ่อนรูปแบบนี้ทุกสัดส่วนโค้งเว้าของหล่อนช่างมีขนาดเหมาะเจาะกับฝ่ามือของเขาเหลือเกิน หรือไม่...ก็อาจจะล้นมือเขาไปนิดหน่อย ถ้าคำนวณไม่ผิด

“ฉันเป็นอะไรก็ไม่รู้ค่ะ รู้สึกแปลกๆ” อรกานต์บอกเขา พร้อมกับเบียดร่างเข้ามาหาอย่างซ้าๆ ด้วยสายต้ายั่ววนชวนปั่นป่วนในช่องท้องของศัลย์เหลือเกิน

“ไม่ใช่แค่คุณหรอก ผมก็ด้วย แต่ผมรู้ว่าผมเป็นอะไร ได้โปรดเถอะ อรกานต์ ถอยออกไปจากตัวผมเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นแล้วคุณอาจจะเสียใจ

ภายหลัง”

นี่ไม่ใช่คำเตือนแค่หล่อนเพียงอย่างเดียว หากแต่คัลย์ต้องการเตือนตัวเองด้วย เขาพาหล่อนมาที่นี่เพื่อไม่ให้ก่อกวนงานมงคลของญาติสาว ไม่ได้พามาเพื่อทำเรื่องอย่างว่าเสียหน่อย

“เมื่อก็...ผู้หญิงในจอห์นอยู่ข้างบน ฉัน...อยู่บนตัวคุณได้ไหมคะ”

“ไม่นะอรกานต์ เฮีย...” คัลย์ร้องเสียงหลง เมื่ออรกานต์ผลักเขาให้ล้มลงไปนอนบนเตียง ปมผ้าที่ขมวดเอาไว้คลายออกจากกันราวกับรู้เห็นเป็นใจ

“อย่างนะอรกานต์ ได้โปรด...ผมจะทนไม่ไหวแล้วนะ” คัลย์กัดฟันกรอด ความอดทนของเขาใกล้จะหมดอยู่รอมร่อ เจ้าหล่อนก็ยังคงจะอาจหาญกล้าทำหายเขาแบบนี้เสียหรือ

“ฉันก็ทนไม่ไหวแล้วค่ะ อยาก...เห็นคุณทั้งตัว อยากจับ อยากสัมผัส”

โอย...ผู้หญิงบ้า นี่หล่อนมาไวน์จนเสียสติไปแล้วใช่ไหม

“มะ...ไม่ได้ ปล่อยเลยนะอรกานต์ อย่า...” คัลย์ห้ามหล่อนเสียงสั่น เมื่ออีกฝ่ายยื่นมือไปหาผ้าเช็ดตัวที่ห่อหุ้มร่างกายของเขาอยู่หมิ่นเหม่ ทว่าทุกอย่างก็เข้าไป เมื่อเจ้าหล่อนนั้นแสนมือไว้อย่างกับมือวางอันดับหนึ่งในเกมรัก

“คุณพระช่วย! ทำไม่มัน...” อรกานต์แทบหัวใจวาย อ้าปากค้างจ้องตัวตนใหญ่โตของคัลย์ราวกับเห็นของประหลาด สิ่งที่หล่อนเห็นในจอห์นกับความจริงไม่ได้ต่างกันมากนัก แต่ว่า...ขนาดของมัน

“กรี๊ด...” หญิงสาวหวีดร้องด้วยความตกใจ เมื่อจู่ๆ ก็ถูกพลิกร่างให้ลงไปนอนด้านล่าง ในขณะที่เจ้าของขนาดใหญ่โตกลับนอนคร่อมร่างของหล่อนเอาไว้แทน

“คุณทำให้ผมอยาก...อรกานต์” คัลย์จ้องหล่อนด้วยอารมณ์ตื่นเพริด ออกอวบกระเพื่อมขึ้นลงตามแรงหายใจของเจ้าตัว ยั่วชวนให้เขา

อยากตะโบมให้หน้าใจยิ่งนัก

อรกานต์หัวเราะคิก เพราะไม่คิดว่าตัวเองจะทำให้ใครเกิดความ
ต้องการแบบนี้ได้ ใครๆ ต่างก็บอกว่าหล่อนทั้งเดิมและเซย ไหนเลย
จะทำให้ใครมองตาค้างแบบนี้ได้

“คุณมาแล้ว” หญิงสาวหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเอื้อมมือขึ้นแตะ
ริมฝีปากหยักของเขาเป็นการหยอกล้อ หารู้ไม่ว่าการทำแบบนี้มันมันยิ่ง
ทำให้ชายชาติหรืออย่างคล้ายยิ่งคลั่งหนักเข้าไปใหญ่

“เราเจอดีเข้าแล้วอรกานต์ ไหวหน้มนั้น...”

“อ่อยดีค่ะ ขออีกขวดได้ไหม”

“เราไม่มีเวลากินแล้ว” ศัลย์คำรามในลำคอ เมื่อท่อนขาเรียวงาม
คู่นั้นยกขึ้นมาเกาะเกี่ยวสะโพกสอบของเขาเอาไว้

เป็นงานเหลือเกินแม่คุณ นี่คงไม่ต้องเล่าโลมกันแล้ว ทำทางแย้ววน
ของหล่อนมันฟ้องชัดว่าเจนนัดกับเรื่องบนเตียงแค่นั้น

“แล้วเราจะกินอะไร” คำถามไร้เดียงสาของหล่อนทำให้ศัลย์ยิ้ม
มุมปาก

“ผมจะกินคุณในอรกานต์” ศัลย์เอื้อมมือไปกอบกวมความนุ่มหยุ่น
ตรงหน้า ก่อนจะลูบไล้ไปมาด้วยอารมณ์ปรารถนาที่ร้อนระอุใกล้แตก
เป็นเสี้ยวๆ

โอ...เขาคาดคะเนผิดไปจริงๆ แล้วมันใหญ่กว่าฝ่ามือของเขาไปมาก
ทีเดียว แม่คุณเอ๊ย...ทั้งเนียนมือทั้งดงามราวกับไม่เคยต้องมือชายใด
ทำไมโยธินถึงได้ทิ้งหล่อนไปหาผองพวกก็ไม่รู้ น่าเสียดายออก

“อือ...ละ...แล้วฉันล่ะ จะกินอะไร” อรกานต์ซนลูกชู้ รูสึกสิ้นสะท้าน
ไปทั้งกายและใจ สัมผัสจากฝ่ามือของศัลย์มันทำให้หล่อนควบคุมตัวเอง
ไม่ได้เลย มันวาบหวิวระคนเสียวซ่าไปหมด

หล่อนเป็นอะไรไป ทำไม...หล่อนชอบสัมผัสของเขาจัง มันทั้งอบอุ่น
ทั้งร้อน และหนาวเหน็บในเวลาเดียวกัน นี่หล่อนกำลังจะตายหรือเปล่า

หรือว่าหล่อนเผลอมากจนแยกแยะความรู้สึกและอารมณ์ของตัวเองไม่ออก
“กินผมไปอรกานต์ รับประทาน...อร่อยอย่าบอกใคร” คัลย์ก้มลงบอก
หล่อนเสียงแหบห้าว ก่อนจะปิดปากอวบอิมเฝ้าฝันด้วยริมฝีปากร้อนๆ
ของตัวเองทันที

หญิงสาวอีกอีกในลำคอ สุดท้ายก็เผยอปากและตอบรับเขาด้วยการ
ขยับปลายลิ้นตอบโต้ สร้างความพึงพอใจให้กับคัลย์เป็นอย่างมาก

สองหนุ่มสาวปล่อยตัวปล่อยใจ ต่างคนต่างมอบจูบให้แก่กันและกัน
ด้วยความมัวเมา และแม้คัลย์จะแอบสงสัยในฝีมือการจูบห่วยๆ ของ
หล่อนแค่ไหน ทว่าความหวานไหวที่ก่อตัวขึ้นเรื่อยๆ ก็ไม่อาจทำให้เขา
เสียเวลาไตร่ตรองใดๆ ทั้งสิ้น

ความหอมหวานของคนใต้ร่างทำให้คัลย์แทบขาดใจ ชายหนุ่ม
ปรนเปรอหล่อนด้วยปากและลิ้นจนหญิงสาวดินพาดินไม่หยุด ปากอิม
เผยอตรงออกมาด้วยความรัญจวนใจ สองมือขยี้ขย้าเส้นผมของคนี
ก้มหน้าก้มตาชิมหล่อนไปทุกตารางนิ้วด้วยอารมณ์ตื่นเพริดเช่นกัน

“คะ... คุณ... อิม” หญิงสาวส่ายหน้าไปมา บอกไม่ถูกว่าหล่อนรู้สึก
เช่นไรในตอนนี

“คัลย์ เรียกผมว่าคัลย์สิอรกานต์” ชายหนุ่มผละจากความหวาน
ตรงหน้า แล้วเงยหน้าขึ้นมาบอกชื่อตัวเองกับหล่อนด้วยน้ำเสียงเซ็กซี่
เหลือเกินในความรู้สึกของอรกานต์

“คะ คุณคัลย์อิม...คุณคัลย์ขา ทรมานจังเลยคะ” อรกานต์ส่ายหน้า
ไปมา คัลย์กำลังทำบ้าอะไรกับหล่อนก็ไม่รู้ ทำไม่มันถึงได้ทรมานแทบ
ขาดใจแบบนี้กันนะ

“อีกเดี๋ยวคุณจะดิขึ้นทูนหัว ใจเย็นๆ” คัลย์ปลอบหล่อนด้วย
รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ก่อนจะขยับร่างขึ้นมาทาบทับหล่อนอีกครั้ง พร้อมกับ
กระซิบถามหาอะไรบางอย่าง เพราะไม่ใช่แค่หล่อนที่ทรมาน เขาเองก็
ทนไม่ไหวแล้วเหมือนกัน

“ดูยางอยู่ไหน พนักงานให้มาด้วยหรือเปล่า”
 อรกานต์หน้าแดงก่ำ ก่อนจะสายหน้าไม่รู้ไม่ชี้
 “มะ...ไม่รู้ค่ะ” หญิงสาวไม่รับรู้อะไร รู้เพียงแต่ว่าอบอุ่นที่เขา
 แอบขีดล่อนจนแทบเนื้อแบบนี้

อืม...รู้สึกดีซะมัดเลย

“เดี๋ยวสิคุณ เดี่ยวๆ” คัลย์ร้องเสียงหลง เมื่อคนใต้ร่างดันตัวเอง
 ขึ้นมาถูไถกับเขา ทำเอาตัวตบของเขาเคร่งเครียดไปหมดจนแทบจะ
 ขาดใจเสียให้ได้

ยานั้นออกฤทธิ์ใช้ได้ เพราะปกติคนอย่างคัลย์จะควบคุมตัวเอง
 ได้ดี แต่นี่สติเขากระเจิงไปหมด ไม่รู้ว่าเพราะฤทธิ์จากไวน์ปริศนาที่ถูกส่ง
 มาผิดห้อง หรือว่าฤทธิ์ของความหวานในทุกสัดส่วนของอรกานต์กันแน่

“ช่วยฉันที ได้โปรด” หญิงสาวอ้อนวอนเขา พร้อมกับลูบไล้
 แผ่นหลังของคัลย์ไปมาด้วยความทรमान

“บ้าฉิบ...” คัลย์สบถออกมาด้วยความฉุนเฉียว เมื่อมองหาใน
 ภาตไวน์แล้วไม่พบสิ่งที่ต้องการ

ปกติเขาขยับยั้งตัวเองได้หากไร้อุปกรณ์ป้องกัน เพราะไม่ยอม
 มีภาระผูกพันกับใคร แต่ที่นี่เขามีตัวช่วยที่ได้มาโดยไม่ได้ตั้งใจ คัลย์
 ไม่มั่นใจว่าเขาจะถอดถอนตัวเองออกมาทันไหม หากถึงจุดนั้น

นรกชัดๆ

คัลย์กัดฟันข่มอารมณ์ตัวเองให้เย็นลง ทว่ายิ่งห้ามมันเท่าไร เขาก็
 ยิ่งเกิดความต้องการจนปวดร้าวไปหมด หากไม่เริ่มทุกอย่างในตอนนี
 เขาคงกลายเป็นไอ้หนุ่มตายด้าน ไร้สมรรถภาพทางเพศไปตลอดชีวิตก็ได้

“คุณคัลย์ ช่วยฉันด้วยค่ะ ฉันต้องการคุณ ได้โปรด”

เสียงหวานที่เอาแต่เร่งเร้าไม่หยุดส่งผลให้คัลย์แทบอยากจะร้อง
 ตะโกนออกมาด้วยความบ้าคลั่ง พอทันที เป็นไงเป็นกัน คัลย์จะไม่ทน
 อีกแล้ว ขึ้นฝืนต่อไปเขาคงได้แต่ดินตาต่อหน้าล่อนแน่

“ฮึ๊ก...” เสียงอุทานของคนใต้ร่างทำให้คัลย์เบิกตาโพลง ก่อนจะมองหน้าหล่อนเหมือนเป็นสิ่งมหัศจรรย์ขึ้นที่แปดของโลกเลยก็ว่าได้

คุณพระช่วย! นีหล่อน...

คัลย์เหว่ตอกโดยไม่รู้ตัว หยาดน้ำใสๆ ที่หางตาของหล่อนทำให้เขาชะงัก ใจหนึ่งก็อยากจะเดินหน้าต่อ หากแต่ใจหนึ่งก็สงสารหล่อนเหลือเกิน

นี่มันอะไรกัน มันเป็นไปได้อย่างไร นีเขาเจอดีเข้าแล้วอย่างนั้นใช่ไหม

“อรกานต์” คัลย์ก้มลงจูบหล่อนทันที พยายามปลอบประโลมหล่อนให้หายจากความเจ็บปวดที่กำลังเกิดขึ้น แม้จะรู้ว่ามันยากที่หล่อนจะคลายความเจ็บปวดนั้นลงได้ง่ายๆ แต่เขาก็อยากทำให้หล่อนเจ็บน้อยที่สุด แม้ตัวเองจะทรมาณแทบขาดใจเพียงใดก็ตาม

“เจ็บจังอะ” หญิงสาวกระซิบบอกเขา ร่างกายประหนึ่งถูกแยกออกเป็นสองส่วน ไม่เห็นจะสนุกสุดเหวี่ยงเหมือนกับหนังที่หล่อนเปิดดูก่อนหน้านี้สักนิด

“มันจะดีขึ้น เชื่อผม...คนดี”

คัลย์ไม่เคยต้องปลอบใจใครแบบนี้มาก่อนในชีวิต ในขณะที่กำลังร่วมรักกันบนเตียง แต่นีอรกานต์ไม่ใช่ผู้หญิงในแบบที่เขาเคยเจอมา เพราะฉะนั้นคัลย์จะเอาแต่ใจโดยการกอบโกยความสุขคนเดียวไม่ได้

จูบดูดันกลายเป็นจูบหวานล้ำในเวลาต่อมา คัลย์เฝ้าโลมหล่อนด้วยรสสัมผัสอ่อนโยนปนโหยหา ค่อยๆ หลอกล่อหล่อนให้คล้อยตาม

สุดท้ายความเชื่อวิชาญของคัลย์ก็เอาชนะความกลัวของอรกานต์ได้สำเร็จ ท่ามกลางเสียงถอนหายใจอย่างโล่งอกของเจ้าตัว ในขณะที่หญิงสาวผวากอดเขาด้วยความรู้สึกเจ็บปนหวามไม่ไหว ชายหนุ่มจูบข่มขืนหล่อนเป็นการให้กำลังใจ ก่อนจะเริ่มพาหล่อนเข้าสู่เกมรักอันร้อนระอุของตน

เสียงหอบกระเส่าดังขึ้นเป็นระยะ ไม่ว่าชายหนุ่มจะชักจูงหล่อนไป
ในทิศทางใด หญิงสาวก็ยินยอมพร้อมใจไปกับเขาทุกทาง ตามที่ร่างกาย
ของหล่อนสั่งการทุกอย่าง โดยไม่อึดออดใดๆ

และเมื่อปลายทางรักมาถึง สองหนุ่มสาวก็ถึงกับส่งเสียงคราง
ออกมาอย่างพร้อมเพรียงกัน ศัลย์ชบร่างกับเมียบังเอิญหมาดๆ ของเขา
ด้วยอาการเหนื่อยหอบ ในขณะที่เจ้าตัวพลิกหน้ามาจูบปลายคางของเขา
เหมือนยังไม่อิ่มเอม ทั้งที่ร่างกายของตนก็บอบช้ำกับครั้งแรกของชีวิตสาว
ไปไม่น้อย

“อีกครั้งได้ไหมคะ” หล่อนนอนขอเขาเสียงหวาน ไม่รู้ว่าทำไมถึง
ต้องการให้เขาเติมเต็มอีกครั้ง ทั้งที่เพิ่งถึงฝั่งฝันไปหมาดๆ

“คุณไหวหรือ” ไม่ใช่ว่าศัลย์ไม่ต้องการ ฤทธิ์จากยาบางอย่าง
ในโถงเขตนั่นมันทำให้เขารู้สึกยังไม่พอเลยด้วยซ้ำ แต่ก็กลัวว่าร่างใน
อ้อมกอดของเขาในตอนนี้จะบอบช้ำมากจนเกินไป

ผิวหล่อนสวยมาก เนียนและนุ่มไปหมด เขาไม่เอายากให้มึนรอย
เขียวช้ำไปมากกว่านี้ การได้เป็นคนแรกของหล่อนมันทำให้เขาตื่นเต้น
อย่างไรชอบกล พร้อมกับความรู้สึกหวงแหนร่างนี้โดยไม่รู้ตัว

“ฉันอยากให้คุณกอดฉันค่ะ”

“ก็กอดอยู่นี่ไง อุ่นไหม” ศัลย์บอกอย่างเอาใจ ก่อนจะรัดร่างใน
อ้อมแขนให้แน่นขึ้น

“ฉันอยากให้คุณจูบฉันค่ะ”

“ปากช้ำหมดแล้ว ไม่อยากรั้งแก” ศัลย์บอกเสียงกลั้วหัวเราะ
นึกไม่ถึงว่ายายบ่าวอย่างอรกานต์จะทำให้เขามีความสุขได้มากขนาดนี้

“ครั้งนี้ขอฉันอยู่ข้างบนได้ไหมคะ”

“ลามก” ศัลย์ต่อว่าหล่อนไม่จริงจัง เชื่อว่าหล่อนคงจำมาจากหนังสือ
ที่นั่งดูก่อนหน้านี่แน่ ก็ไอ้หนังสือวินั้นละ ที่มีส่วนทำให้เขาหมดความ
อดทนกับหล่อน

“คุณคัลย์ นะคะ...”

เจอลูกอ่อนเข้าไป มีหรือที่คัลย์จะปฏิเสธได้ลงคอ ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ ก่อนจะร้องหล่อนให้ขึ้นมาหนึ่งบนตัวเขาแทน ส่งสายตาทหวานล้าให้หล่อนโดยไม่รู้ตัว

“ถ้าทำไม่ได้เรื่องผมหวดกันคุณแน่อรากานต์” คัลย์ขู่หล่อนด้วยน้ำเสียงจริงจัง มองความงดงามที่เขาเป็นเจ้าของด้วยเลือดลมที่พุ่งพล่านไปหมด

“สอนฉันสิคะ บอกฉันว่าต้องทำยังไง” ใบหน้าแดงก่ำมองเขาด้วยสายต้าย้วยวน ความคึกคะนองและอยากรู้ อยากเห็น ผสมกับแอลกอฮอล์ที่ดื่มเข้าไปมากทำให้หล่อนไม่สนใจความผิดชอบชั่วดี หล่อนอยากหนีจากความเจ็บปวดที่เกาะกินใจโดยไม่ต้องหวนกลับไปรู้สึกอีก

“ถ้าอย่างนั้นก็...แบบนี้”

ทั้งคู่ทั้งนักเรียนต่างก็ตั้งใจสอนและเรียนเรื่องรักกันอย่างขยันขันแข็ง หลายครั้งหลายครา จนกว่าทั้งสองร่างจะหมดแรงกันไป เสียแห่งความสุขดังระงมไปทั่วทั้งห้อง กลบความเจ็บเบงในยามคำคืนที่เงียบงันมาตลอดของอรากานต์ ปลุกปั้นความอัดอั้นในตัวของคัลย์ที่เอาแต่บ้างานจนไม่มีเวลาปลดปล่อยกับใคร

ไม่รู้ว่วันพรุ่งนี้ทุกอย่างระหว่างเขากับหล่อนจะจบลงเช่นไร หรือไม่...ก็อาจจะเป็นการเริ่มต้นบางอย่างระหว่างเขากับเมียบังเอิญคนนี้ก็ได้อ

บทที่ 3

ตกรະโตหื้อใจพลอยใจ

หากเป็นคู่รักทั่วไป คัลย์คงนอนกอดอรกานต์ไม่ยอมลุกไปไหนแน่ แต่ที่นี่เข้ากับหล่อนไม่ใช่ เพราะฉะนั้นชายหนุ่มจึงผละออกจากร่างหล่อน แล้วลุกขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อย พร้อมกับโทรสั่งอาหารเช้าสำหรับตัวเองและเพื่อนร่วมเตียงเข้ามารับประทานในห้อง

ชายหนุ่มหันมามองที่เตียงขณะต่อสายหาพนักงานในรีสอร์ต เมื่อได้ยินเสียงหล่อนขยับตัวอยู่บนเตียง และเมื่อหล่อนนึกขึ้นได้ว่าอะไรเป็นอะไร เจ้าหล่อนก็ห่อตัวด้วยผ้าวมผืนใหญ่ แล้วผลุบหายเข้าไปในห้องน้ำแทบจะทันที

คัลย์อยากจะทำหล่อน ทว่าก็ขำไม่ออก ก่อนจะบอกรายการอาหารและเครื่องดื่มร้อนๆ ในตอนเช้า เมื่อคืนนี้เขายอมรับว่าเสียแรงไปเยอะทีเดียว กว่าที่ทั้งเขาและหล่อนจะหมดฤทธิ์ก็ปาเข้าไปหลายยกอยู่เหมือนกัน

“คุณคัลย์คะ”

จู่ๆ คนในห้องน้ำก็แง้มประตูและโผล่หัวออกมาเรียกเขา ทำเอาคัลย์ที่เพิ่งวางสายจากพนักงานในรีสอร์ตถึงกับขมวดคิ้วด้วยความตกใจ

“ครับ” ชายหนุ่มตอบรับด้วยน้ำเสียงขรึมๆ ยอมรับว่าเขายังตะขิดตะขวงใจกับเรื่องเมื่อคืนอยู่มาก และอยากจะขอโทษหล่อนที่ล่วงเกินไปหลายต่อหลายครั้ง

“รบกวนคุณ เอ่อ...ช่วยไปซื้อเสื้อผ้าชุดใหม่ให้ฉันที่ได้ไหมคะ เอาถูกๆ แถวนี่ก่อนก็ได้”

สายตาวีจวอน บวกกับไบหน้าแดงกำทำให้ศัลย์แอบขันในใจ แต่ก็พยักหน้ารับคำสั่งนั้นแต่โดยดี

“งั้นอาบน้ำรอไปก่อนนะครับ เตี่ยพมมา” ศัลย์บอจบกก็เดินไปหยิบกระเป๋าสตางค์ ก่อนจะรีบเดินออกจากห้องไปด้วยความเร่งรีบ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน อาจเพราะอยากได้โทษเรื่องเมื่อคืนด้วย เขาถึงไม่ชักช้าที่จะตามความปรารถนาของหล่อนแม่แต่น้อย

ศัลย์หายไปนานยี่สิบนาทีก็กลับเข้าห้องมาด้วยเสื้อผ้าที่เขาสามารถหาได้ไวที่สุดในตอนนี้ ชายหนุ่มเคาะประตูห้องน้ำเบาๆ รอให้อีกฝ่ายเปิดประตูออกมารับเอาไป

อรกานต์โผล่แค่หัวออกมาเช่นเคย ก่อนจะยื่นมือมารับถุงเสื้อผ้าที่เขายื่นให้ด้วยไบหน้าแดงกำ ยอมรับว่ายังละลายใจกับเรื่องเมื่อคืนมาก แต่ก็ไม่รู้จะเริ่มต้นพูดกับเขาว่าอย่างไรดี

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนพูดได้แค่นั้น แทบจะไม่กล้าสบตาเขาเลย ก็ว่าได้

“แก้ขัดไปก่อน คิดว่าคงใส่ได้พอดี”

“ไม่เป็นไรค่ะ แบบไหนฉันก็ใส่ได้” อรกานต์ตัดบท ก่อนจะรีบปิดประตูห้องน้ำ ทั้งให้คนตัวโตได้แต่ยืนนิ่งอย่างใช้ความคิดอยู่หน้าประตูเพียงลำพัง

ไม่มีน้ำตา ไม่มีร้องแแรกแหกกระเชอ ไม่มีการเรียกร้อง ไม่มีการกล่าวโทษเขาแม้สักคำ ศัลย์ยอมรับว่างกับการกระทำของหล่อนไปหมดแล้ว ตามหลักละครไทยหล่อนต้องโวยวายให้เขารับผิดชอบสิ เพราะนั่นมันครั้งแรกของหล่อนนี่นา แต่นี่หล่อนทำเฉยชาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้น

อะไรของหล่อนกัน ศัลย์ยกมือขึ้นเกาศีรษะ ก่อนจะเดินไปที่ประตูห้องอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูจากด้านนอก พร้อมกับเสียงตะโกนบอกว่าเอาอาหารมาส่ง

คัลย์เปิดประตูห้อง ก่อนจะยื่นมือไปรับถาดอาหารและเครื่องดื่ม มาไว้ในมือเสียเอง เนื่องจากไม่อยากให้ใครเข้ามาขุ่นขี้ในในห้อง โดยไม่จำเป็น

“เอ่อ...ขอโทษนะครับ เมื่อคืนนี้ผมบริการ เอ่อ...ผิดห้องไป หวังว่าพวกคุณคงไม่...” พนักงานชายอ้าอึ้ง กลั้วว่าแขกจะเอาเรื่องที่เขาเสิร์ฟของบางอย่างผิดห้องไป เพราะเรื่องนี้เขาแอบให้บริการกับแขกเพื่อหารายได้พิเศษเอง ทางรีสอร์ทไม่ได้รับรู้ด้วย

“ไม่เป็นไร แต่อย่าคิดแบบนี้อีก ยาทินายผสมในไวน์นั้นมันร้ายกาจมาก เกิดแขกที่มาพักไม่ใช่ตัวเมียกัน มันจะยุ่งนะไอ้ห้อง” คัลย์บอกออกไปด้วยสีหน้าปกติ จงใจบอกรู้ว่าอรกานต์ไม่ใช่คนอื่นไกล หากแต่เป็นภรรยาของเขาเอง เพราะหากเรื่องนี้แพร่งพรายออกไป อรกานต์จะเป็นฝ่ายเสียหายหนักกว่าเขามาก

“ขอโทษจริงๆ ครับ พอดีเมื่อคืนนี้มีแขกต่างชาติมาพัก ผมก็เลยจัดชุดนั้นให้ นึกไม่ถึงว่าจะเลอะเลือนส่งผิดห้อง ต้องขอประทานโทษมากๆ เลยนะครับ” พนักงานชายก้มศีรษะและกล่าวคำขอโทษอีกครั้ง ซึ่งทำให้คัลย์พูดอะไรไม่ออกไปเหมือนกัน จะเอาเรื่องไปมันก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา

“ช่างมันเถอะ ไปทำงานของนายได้แล้ว”

“ครับๆ ไปแล้วครับ”

คัลย์ถอนหายใจ ก่อนจะปิดประตูห้องแล้วหันกลับเข้ามาข้างใน ในขณะที่อรกานต์ซึ่งออกมาจากห้องน้ำตอนไหนไม่ทราบได้กำลังยืนมองเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉยจนคัลย์ไม่กล้าเดาใจว่าหล่อนกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

“คงได้ยินหมดแล้วนะครับ” ชายหนุ่มถ่มถล่อน พลางเดินถือถาดอาหารไปวางที่โต๊ะขนาดกลาง ซึ่งตั้งอยู่ข้างเตียงใหญ่ที่เขากับหล่อนใช้นอนร่วมกันมาทั้งคืนนั่นเอง

“มาครับ กินอะไรรองท้องก่อน” ศัลย์พยักพยเปิดให้หล่อนเข้ามา
นั่งกินด้วยกัน ลอบมองคนตัวเล็กในชุดกางเกงยีนส์ขาสั้นอวดเรียวขา
ขาวเนียน กับเสื้อยืดสีขาวลายดอกไม้ที่เขาเป็นคนเลือกให้

ใบหน้าเนียนใสดุग्ษะล้างทำความสะอาดทำให้หล่อนดูน่ามองขึ้น
ถนัดตา ผมกระเซิงเมื่อคืนถูกหิวให้เรียบตรงเรียบร้อยราวกับเป็นคน
ละคน ศัลย์คิดถูกที่ทิ้งเครื่องใช้ส่วนตัวไว้ในห้องน้ำ ทั้งนี้เพราะเขา
จงใจให้หล่อนหยิบมาใช้นั่นเอง

อรกานต์เดินมานั่งตรงข้ามเขาด้วยท่าทางเงียงงันไม่พุดจา สายตา
หล่อนกวาดมองอาหารตรงหน้าแล้วเปลอกสีน้ำตาลลงคอด้วยความหิว
อย่างบอกไม่ถูก เพราะตั้งแต่เมื่อวานจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มื่ออะไรตกถึงท้อง
หล่อนเลยสักนิด

ยกเว้น...ผู้ชาย

“ผมไม่รู้ว่าคุณอยากกินอะไร ก็เลยสั่งข้าวต้มกับโกโก้ร้อนๆ มาให้
รีบกินเลยนะ เดี่ยวจะเย็นซะก่อน”

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนบอกกับเขาโดยไม่ยอมมองหน้าเช่นเคย
ก่อนจะตักข้าวต้มร้อนๆ เข้าปากด้วยความตั้งอกตั้งใจ ทำให้คนตรงข้าม
แอบขำใจเล็กน้อยที่หล่อนมองเขาเหมือนกับธาตุอากาศ

“ไม่กินหรือคะ” หล่อนเงยหน้าขึ้นมาถามเขา เมื่อเห็นว่าอีกฝ่าย
ไม่แตะข้าวต้มของตัวเองสักคำ แถมยังเอาแต่นั่งจิบกาแฟแล้วมองหล่อน
ด้วยสายตาแปลกประหลาด

“ผมไม่ค่อยหิวเท่าไร แค่กาแฟถ้วยเดียวก็พอแล้ว” ชายหนุ่มบอก
หล่อนด้วยรอยยิ้มขบขัน เขามองออกว่าหล่อนคงยังไม่อิ่ม ถึงได้จ้อง
ข้าวต้มในชามของเขาตาปรอยเขียว

“เสียดายของออกค่ะ” อรกานต์บอกกับเขาด้วยความลังเล จะเอา
มากินเองก็กลัวเขาหาว่าตะกละ

“งั้นก็รีบเอาไปจัดการเลยครับ เดี่ยวจะเย็น” ศัลย์รีบเลื่อน

ซามซำวตัมของตัวเองไปให้หล่อน ก่อนจะทำซำบด้วยสายตาให้หล่อน
จัดการมันเดี๋ยวนี้อรگانต์ทำหน้าที่อดอด หากแต่สุดท้ายก็ก้มหน้าก้มตา
กินมันอย่างเอร็ดอร่อย

โธ่เอ๊ย...นี่คงหมดแรงไปเลยละสิ ถึงได้กินจุขนาดนี้ คัลย์แอบคิด
ในใจด้วยความขบขัน ก่อนจะนั่งมองหล่อนไปจิบกาแฟไปด้วยความ
เพลิดเพลีน ทั้งที่ปกติไม่เคยทำอะไรเพี้ยนๆ แบบนี้มาก่อนในชีวิต

“เรื่องเมื่อคืนนี้ ผม...”

“ซำงมันเถอะคะ อย่าเอ่ยถึงมันอีกเลย เราสองคนต่างก็รู้ว่า
มันเกิดขึ้นเพราะอะไร” อรگانต์ตัดบท หลังจากเข้ามานั่งในรถเคียงคู่
กับเขา พร้อมกับก้มลงมองรองเท้าแตะที่ประดับด้วยดอกไม้น่ารักที่คัลย์
ซื้อให้

เขาซำงวัดขนาดเท้าของหล่อนได้พอดี นี่ยังไม่นับรวมกับชุดชั้นใน
ที่เขาเลือกซื้อให้ คิดแล้วอรگانต์ก็น้ำร้อนผ่าวขึ้นมาทันที เพราะ
ไม่คิดว่าคนอย่างเขาจะกะขนาดของหล่อนได้แม่นยำเช่นนี้

“ถ้าอย่างนั้น...จะให้ผมไปส่งที่ห้องพักรของคุณ หรือว่าที่ไหนครับ”

คัลย์ถามขึ้นมาทันที ในเมื่อหล่อนไม่ยอมให้เอ่ยถึง เขาก็จะ
ไม่เอ่ยถึงมันขึ้นมาอีก เพราะในเมื่อหล่อนไม่แคร์ แล้วเรื่องอะไรละที่เขา
จะต้องแคร์มันด้วย

“ฉันยังไม่อยากกลับไปเจอหน้าใครตอนนี้เลยคะ” อรگانต์บอก
ตามตรง ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นมันทำให้หล่อนไม่ยอมพบหน้าใคร
ที่หล่อนรู้จักเลยสักคน

“อ้าว...แล้วจะไม่ทำงานทำการเลยหรือคุณ” คัลย์โพล่งออกมา
เหมือนเตือนสติหล่อน อดรู้สึกหมั่นไส้ไม่ได้ ที่หล่อนยังเอาแต่คิดถึง
เรื่องของนายโยธินอยู่

“บริษัทเลิกจ้างแล้ว เพราะขาดทุนและกำลังจะปิดกิจการ ตอนนี้

รอเงินชดเชยอยู่ ไม่รู้จะได้ตอนไหน”

“นี่อย่าบอกนะว่าคุณทั้งอกหัก ทั้งตกงาน”

“ใช่ และไม่มီးอะไรติดเนื้อติดตัวมาสักอย่างด้วย คุณคิดว่าฉันควรทำยังไงต่อดี” หล่อนพุดจบก็หันมาถามเขาด้วยแววตาเลื่อนลอย

“มาถามผมทำไม ผมจะไปรู้กับคุณหรือ”

“คุณบอกจะไปเยี่ยมคุณยายที่ปากช่องใช่ไหม”

“หืม นี่อย่าบอกนะว่าคุณจะ...” คัลย์ทำหน้าที่ตกใจ เมื่อเห็นสีหน้าของหล่อนยามเอ่ยถึงไร้ของคุณยายของเขา

“ไปด้วยนะ” หญิงสาวหันมาทำตาปริบๆ

“ได้ยังไง” คัลย์ทำเสียงเข้มขึ้นมาทันที จู่ๆ พาผู้หญิงกลับไปด้วยคุณยายดวงแขของเขาจะไม่แฟนกบาลเอาหรือ

“ได้สิ ทำไมจะไม่ได้ คุณขับ ฉันนั่งเฉยๆ ไม่เห็นจะยากตรงไหนเลย”

เออ ก็แล้วใครเขาตีลังกาขับรถกัน คัลย์ถอนหายใจ อorkานต์จะไปกับเขาได้อย่างไร ในเมื่อเขากับหล่อนไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย

เอ๊ะ! หรือว่าเป็น เขาเองก็เริ่มสับสนแฮะ

“ไม่ได้ จู่ๆ จะไปด้วยกันได้อย่างไร เราสองคนรู้จักกันที่ไหน”

คัลย์เริ่มเสียงแข็ง เมื่อเห็นว่าหล่อนกำลังกวนประสาทเขาอยู่

หญิงสาวทำหน้ามุ่มๆ หันหน้าหนีไปมองนอกกระจกรถเหมือนไม่ยอมรับฟังอะไร ตอนนี้อ่อนไม่อยากจะกลับไปเจอผู้คนที่เคยรู้จัก ไม่อยากรับรู้ความเป็นไปของอดีตคนรักให้เจ็บปวดหัวใจเลยจริงๆ หล่อนอยากหนีทุกอย่างไปให้ไกล ที่ที่ไม่มีใครรู้จักหล่อนเลย

หล่อนอ่อนแอเหลือเกิน ไม่มีแม่เรี่ยวแรงจะเดินต่อไป หล่อนตกงาน ไม่มีเงิน ไม่มีอะไรติดตัวสักอย่าง อย่างน้อยก็น่าจะมีที่ไหนสักแห่งให้หล่อนได้พักกายพักใจเพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้ตัวเองบ้างสิ

“นี่คุณ หันมาฟังผมสิ”

เสียงคุๆ ของคัลย์ทำให้หล่อนจำต้องหันไปมองหน้าเขาด้วยใบหน้า
บูดบึ้ง ซึ่งหล่อนเองก็ไม่วู้เหมือนกันว่าทำไมถึงสนิทใจกับเขาคนนี้นัก
ทั้งที่เพิ่งเจอกันเพียงวันเดียว

“คุณไปกับผมไม่ได้” คัลย์ย้ำอีกครั้ง

“ถ้าคุณไม่ให้ฉันไปด้วย ฉันจะแฉเรื่องของเราทั้งหมด เอาสิ จะให้
ไปหรือไม่ให้ไป” อรกานต์ยื่นคำขาด ในเมื่อเขาไม่ยอมให้หล่อนไปด้วย
ความเต็มใจ หล่อนก็จะใช้ไม้นี้เพื่อเป็นการกดดันเขา

“ว่าไงนะ” คราวนี้คัลย์วางมือจากพวงมาลัย แล้วหันมาจ้องหน้า
หล่อนราวกับจะกินเลือดกินเนื้อกันเลยทีเดียว

“คุณคิดดูสิ ถ้าเกิดว่าฉันแฉเรื่องของเราสองคนออกไป ชื่อเสียง
ของคุณอาจจะต้องย่อยยับแน่ คุณเป็นญาติกับยายผ่องผกานั้น ฉันว่า
คุณก็คงอยู่ในสังคมไฮโซด้วยกัน คงไม่อยากขายหน้าว่าเป็นไอ้ที่ข่มขืน
ผู้หญิงบริสุทธิ์อย่างฉันหรอกจริงไหม”

“หืม...” คัลย์อยากจะทำ แต่ก็ทำไม่ออก เขานี้นะไอ้ที่ข่มขืน เขานี้หรือ
ข่มขืนหล่อนผู้บริสุทธิ์

โธ...พูดผิดพูดใหม่ได้นะแม่คุณ ใครกันแน่ที่ทำแบบนี้ก่อน

“ก็...คุณเป็นคนทำลายพรหมจรรย์ฉันนี่ อย่างน้อยคุณก็ต้องชดใช้
อะไรให้ฉันบ้างสิ ลูกใหม่”

ไม่เลย ไม่ถูกเลย คัลย์อยากจะเถียงหล่อนออกไปอย่างนั้น ทว่า
เขากลับเลือกที่จะนั่งนิ่งๆ และฟังหล่อนอยู่เงียบๆ ด้วยท่าทางใจเย็น

“ไหนคุณบอกว่าช่างมันไงล่ะ”

“ก็...ช่างมันไง แต่ว่า...ขอแค่นี้คุณช่วยฉันไม่ได้หรือ” อรกานต์
พยายามหาข้ออ้าง

“ทำไมอรกานต์ ทำไมถึงอยากไปกับผม หรือว่า...คุณตกหลุมรัก
คนที่ได้พรหมจรรย์ของคุณไปแล้ว”

“อะไรที่ทำให้คุณมั่นใจและหลงตัวเองได้ขนาดนั้นคะ ก็แค่เซ็กซ์

ใครๆ ก็มีได้นี่นา”

คำตอบของหญิงสาวทำศัลย์หน้าตึง เขามั่นใจมาตลอดว่าตัวเองมีเสน่ห์มากพอที่จะทำให้สาวๆ เคลิบเคลิ้มได้ไม่ยาก ไหนจะความสามารถเรื่องบนเตียงที่ไม่แพ้ใครอีก เขาไม่เชื่อว่าอรกานต์จะไม่รู้สึก

หืม...หรือยานั้นจะทำให้เขาผีมือตกไป ไม่นะ! เมื่อคืนหล่อนก็ดูมีความสุขดีอยู่นี่นา

“ฉันอยากพักผ่อนสักระยะ อยากรหาที่สงบๆ ตั้งสติและเริ่มต้นชีวิตใหม่ ฉันไม่มีที่ไป ไม่มีญาติ มิแต่เพื่อนๆ ที่ลำบากเหมือนกัน ที่ไร่ของคุณยายคุณ ฉันได้ยินแล้วก็สนใจ คุณพอจะหางานที่นั่นให้ฉันทำได้ไหมคะ สักระยะหนึ่งก็ยิ่งดี อย่างน้อยก็เห็นแก่ที่เรานอนด้วยกันตั้งหนึ่งคืน”

ศัลย์อยากจะหัวเราะออกมา ทว่ากลับกลั้นไว้ด้วยความขบขัน แทนที่จะเรียกร้อค่าเสียหาย หรือว่าเงินทอง แต่เจ้าหล่อนกลับเรียกร้อเองจากเขานี่นะ แล้วแบบ...งานในไร่อย่างนั้นหรือ

“ถ้าคุณอยากทำงานนะ งานที่ออฟฟิศผมก็มี จะมาลำบากตากแดดทำไม้กัน” ชายหนุ่มแกลั้งซีโพรงให้กระรอก หากว่าหล่อนอยากทำงานจริงๆ บริษัทของเขาก็มีตำแหน่งให้เยอะเยอะไป ขึ้นออกไปทำงานในไร่ผิวสวยๆ ของหล่อนก็เสียหายหมดพอดี น่าเสียดายออก

คิดไปก็แอบมองผิวเนียนๆ ของหล่อนไป ก่อนจะขมวดคิ้วด้วยความหงุดหงิด เมื่อมองเห็นรอยข้ำเป็นจ้ำๆ บริเวณลำคอระหง นั่นผีมือเขาใช้ไหม เขาเป็นคนทำหล่อนสินะ

ให้ตายเถอะ...หล่อนจะเจ็บใหม่นั่น

“ไม่ค่ะ ฉันอยากอยู่เฉยๆ สักพัก”

“แล้วจะให้ผมบอกคุณยายยังไง รุ้ๆ พาผู้หญิงกลับไปด้วย”

ศัลย์กังวล เพราะปกติไม่เคยพาใครไปด้วย ยิ่งเป็นผู้หญิง คุณยายดวงแขคงได้ซักจนวุ่นวายแน่

“บอกว่าฉันเป็นเพื่อนคุณก็ได้นี่ค่ะ”

“เป็นเมียไปแล้ว จะมาเป็นเพื่อนได้ไง”
ประโยคนั้นทำให้อรกานต์หน้าแดงขึ้นมาทันที เมียอะไรกันละ
ก็แค่...ความผิดพลาดเท่านั้น

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะคะ”

“ผมอายุสามสิบห้า คุณล่ะอายุเท่าไร”

“ยี่สิบห้าค่ะ”

“อืม...ห่างกันเป็นสิบปี ผมไม่มีทางให้คุณมาเป็นเพื่อนผมแน่”

“งั้นเอาไงดีคะ”

ผู้หญิงบ้า! ไปๆ มาๆ โยนให้เขาเป็นคนคิดเสียอย่างนั้น มันใช้ฐานะ
ของเขาใหม่

“งั้นผมจะบอกท่านว่าเราเป็นแฟนกันก็แล้วกัน”

“อะไรนะคะ” อรกานต์ทำหน้าตกใจ

“ก็ถ้าไม่บอกแบบนี้ แล้วมันจะสมเหตุสมผลไหม” ศัลย์ย้อนถาม
ทำเอาอรกานต์เองก็พูดไม่ออกไปชั่วขณะ

“หรือจะให้บอกตามตรง ว่าคุณบังคับผมให้พามาที่ไร่ของท่าน
เพื่อหนีหน้าผู้คนมารักษาแผลใจ ข้อหาที่ผมดันไปเจาะไข่แดงคุณเข้า
เอาแบบนี้ไหมล่ะ ดีไหม”

“ไม่นะคะคุณศัลย์” หญิงสาวสายหน้ารัวๆ

“แล้วจะเอาไง” คนตัวโตหงุดหงิด รู้สึกไม่ชอบใจที่หล่อนใช้เขา
เป็นเครื่องมือในการหาที่หลบเลียแผลใจที่เกิดจากน้องเขยอย่างนายโยธิน

“เอาตามที่คุณบอกเลยคะ เอาไงเอากัน”

“แน่ใจนะ” ศัลย์ถามย้ำอีกครั้ง

“ค่ะ แน่ใจ”

ท่าทางชัดเจนในการตัดสินใจของหล่อนทำให้ศัลย์จนปัญญาจะ
เปลี่ยนใจ หากหล่อนอยากไปที่ไร่ของคุณยายกับเขาด้วย เขาก็จะพาไป
แต่หลังจากนั้นจะเป็นอย่างไรต่อ ศัลย์ก็จะไม่รับรู้ด้วย

“ก็ได้ๆ ผมจะพาคุณไปด้วยก็ได้ แต่ผมขอเตือนอะไรคุณไว้อย่างนอ
อรกานต์ ว่าที่ไร่นั้นมันไม่ได้มีอะไรสะดวกสบายอย่างในกรุงเทพฯ หรอก
นะ”

“ฉันทนได้ อีกร่างฉันก็ไม่คิดจะอยู่ที่นั่นตลอดไปเสียหน่อย แค่
ชั่วคราวเท่านั้นเอง”

“งั้นก็แล้วแต่คุณ” ศัลย์ตัดบท ก่อนจะขับรถออกจากกรีส์ออร์ทไป
ด้วยความรู้สึกหมั่นไส้ในท่าทางมั่นใจของหล่อนเหลือเกิน เขาก็อยากจะรู้
เหมือนกันว่า ถ้าถึงเวลานั้นจริงๆ หล่อนจะทนความเงิบเหงาในไร่
สุขสำราญของคุณยายเขาได้ไหม

“ขอเงินหน่อยค่ะ”

อรกานต์หันมาแบมือขอเงินจากคนขับรถ ที่เอาแต่นั่งเงิบมา
ตลอดทางจนกระทั่งถึงตัวอำเภอปากช่อง หลังจากที่เขาจอดรถแวะซื้อ
ของฝากให้คุณยายก่อนเข้าไร่

“อะไรของคุณ” ศัลย์เหล่ตามองเหมือนงงงวย จู่ๆ ยายบ๊องก็
หันมาแบมือขอเงินเขาหน้าตาเฉย ราวกับว่าเขาติดหนี้หล่อนเอาไว้
อย่างนั้น

“ขอเงินหน่อยสิคะ”

ศัลย์อดยิ้มมุมปากกับท่าทางของหล่อนไม่ได้ โทเป็นสาวขนาดนี้
แล้วทำไมถึงชอบทำตาบ้องแฉิวเหมือนเด็กกำลังอ้อนขอเงินผู้ปกครอง
อยู่ล่ะ

แปลกดีเหมือนกันแฮะ ศัลย์ขบขันอยู่ในใจ เขาเป็นลูกคนเดียว
ของครอบครัว ไม่มีพี่น้องที่ไหนมาออกอ้อนแบบนี้เลย แล้วคนไม่เคย
อย่างเขาจะใจแข็งได้หรือ

“จะเอาไปซื้ออะไร” ถ้ามไปก็ควักกระเป๋าตังค์ใบหรูออกมาเปิด
ก่อนจะหยิบแบงก์สีเทาหลายใบออกมายื่นให้หล่อนแต่โดยดี

“พันเดียวก็พอค่ะ เดี่ยวเหลือจะเอามาคืน” อรกานต์บอกกับเขา

ด้วยความเกรงใจ

“ก็เอาไปหมดนี่ จะซื้ออะไรก็ซื้อ” ศัลย์ยัดเงินใส่ในมือหล่อน เหมือนรำคาญ ก่อนจะลงจากรถแล้วปิดประตูใส่หล่อนเป็นการตัดบท

อะไรของเขากัน... อรกานต์ถอนหายใจ ก่อนจะลงจากรถด้วยความไม่เข้าใจในอารมณ์ของศัลย์เลยแม้แต่น้อย

“เดี๋ยวผมจะไปซื้อของให้คุณยาย อีกสามสิบนาทีมาเจอกันที่รถก็แล้วกัน” พูดจบศัลย์ก็เดินแยกออกไป ท่ามกลางสายตางุนงงของคนตัวเล็กที่เอาแต่ยืนมองแผ่นหลังของเขาไปด้วยใบหน้างุน

เงินตั้งหมื่น จะให้หล่อนไปซื้ออะไรหนักหนา หล่อนก็แค่อยากได้บางอย่างที่จำเป็นที่สุดในตอนนี้ก็เท่านั้น อรกานต์แอบบ่นมีมำตามลำพัง ก่อนจะหันหลังแล้วเดินจ้ำจ้าวไปยังร้านขายยาที่มองเห็นอยู่ไม่ไกล

“ตาศัลย์ ไปยังไงมายังไงหลานรัก”

คุณดวงแขรีบเดินเข้ามาถอดหลานชายด้วยความตื่นเต้นดีใจ เมื่อจู่ๆ หลานชายเพียงคนเดียวก็โผล่มาเยี่ยมท่านโดยไม่บอกล่วงหน้า ในขณะที่ศัลย์เองก็ทั้งกอดทั้งหอมเอาใจผู้เป็นยายด้วยความคิดถึงมากมายเช่นกัน

“คิดถึงจังครับ”

“ยายก็คิดถึง พ่อคุณของยาย” คุณดวงแขหอมแก้มหลานรักชายชว ให้สาสมกับที่อีกฝ่ายหายหน้าไปนานเกือบสามเดือน โดยอ้างว่างานยุ่งจนไม่สามารถปลีกตัวมาได้

อรกานต์ยืนมองภาพสองยายหลานแล้วอดตั้งต้นไปด้วยไม่ได้ เมื่อก่อนหล่อนกับพ่อแม่ก็มักจะกอดหอมกันด้วยความรักแบบนี้เสมอ ทว่าตอนนี้ไม่มีอีกแล้ว เนื่องจากทั้งพ่อและแม่ต่างก็จากหล่อนไปกันหมดแล้ว

“คุณศัลย์ขา คุณท่านขา อย่ามัวแต่กอดกันลึศะ มาแนะนำก่อนว่า

คุณหนูคนนี้เป็นใคร”

คำถามของบ้าน้อยที่ยืนมองยายหลานกอดกันมาได้ลึกลับทำให้ อรกานต์ถึงกับชะงักและทำตัวไม่ถูก เมื่อจู่ๆ สายตาทุกคู่ก็หันมามอง หล่อ่นราวกับเป็นจุดนัดหมายอย่างนั้น

“ตาคล้าย นี่ใครเธอหลาน” คุณดวงแขมองหญิงสาวตรงหน้า ด้วยความตื่นเต็นกว่าเห็นหลานชายตัวเอง ก่อนจะผละออกจากอ้อมกอด ของหลานชาย แล้วเดินเข้าไปใกล้ๆ หญิงสาวที่ยืนท่าทำสงบเสียม เจียมตัว

“แฟนเราใช่ไหม” คุณดวงแขตั้งคำถาม หลังจากเดินมาหยุด ตรงหน้าอรกานต์ แล้วมองหล่อนตั้งแต่หัวจดเท้า ด้วยสายตาที่ทำเอา อรกานต์ร้อนๆ หนาวๆ ไปหมด

“แค่กำลังดูๆ ใจก็นอยุ่ครับคุณยาย หากไม่ใช่ก็จะทิ้งเร็วๆ นี้ ละครับ”

คำตอบของคล้าย์ทำให้อรกานต์หันไปค้อนให้เขาทันที เวลาอย่างนี้ ยังจะมาประชดเหน็บแนมกันอีก มันใช้เวลาเสียที่ไหน ผู้ชายอะไรกัน นำหมั้นไส้ที่สุดเลย

“สวัสดิ์ค่ะคุณยาย” หญิงสาวยกมือขึ้นไหว้ทำความเคารพคุณยาย ดวงแขกับบ้าน้อยทันที

“สวัสดิ์จ๊ะ หนูชื่ออะไรหรือจ๊ะ” คุณดวงแขยิ้มหน้าบาน ท่านรอ เวลาไม่นานนานมากแล้ว วันที่คล้าย์จะเปิดใจรับใครสักคนเข้ามาในชีวิต โดยไม่ปิดกั้นตัวเองจากความรักรักอีก

“อรกานต์ค่ะ เรียกหนูว่าอ้อก็ได้”

“ชื่อเพราะจัง มาจะหนูอ้อ มานั่งพักกินน้ำกินทำให้หายเหนื่อยก่อน”

คล้าย์เหลือบมองผู้เป็นยายกับอรกานต์ด้วยความรู้สึกหมั่นไส้พิกล หากท่านรู้ว่าเขากับอรกานต์ไม่ใช่คู่หนุ่มสาวที่กำลังคบหาดูใจกันอย่างไร ที่ท่านเข้าใจ คุณยายดวงแขของเขาจะลุกขึ้นมาแพนกบาลเขาลักที่สองที่

เหมือนตอนเด็กๆ ไหมนะ

แหม...พะเน้าพะนอกันเข้าไป ปกติเวลาเขากลับมาเยี่ยมท่าน อีกฝ่ายจะต้องเข้ามาเอาอกเอาใจ ถามว่าเหนื่อยไหมหรือว่าอยากกินอะไร ร่อยๆ ฝีมือท่านหรือเปล่า

อืม...ได้หลานสะใภ้ปลอมๆ แล้วก็ลืมหลานชายตัวเองไปเลยนะ คุณยายคนสวย

“มาอยู่ก็วันกันล่ะรอบนี้” คุณดวงแขหันมาถามหลานชายบ้าง กลัวว่าอีกฝ่ายจะน้อยใจที่ท่านเอาแต่สนใจอรกานต์ แน่ละ ก็หลานชายของท่านเคยพาผู้หญิงมาด้วยที่ไหนกัน วันนี้พาอรกานต์มาด้วยความหมายว่าหญิงสาวคนนี้ก็ยอมไม่ธรรมดาอยู่แล้ว

“อาทิตย์หนึ่งครับคุณยาย” ศัลย์ตอบหลังจากดื่มน้ำเย็นๆ ที่ป้าน้อย นำมาเสิร์ฟให้

“อาทิตย์เดียวเองเหรอ ว่า...ยายคิดว่าศัลย์จะมาอยู่กับยาย ลักเดือน” คนสูงอายุก่อนหายใจ นานแล้วที่ศัลย์ไม่ได้มาหาเยี่ยมเยียน ท่าน บทจะมาทั้งทีก็มาเพียงแค่วันหนึ่งเท่านั้น ทำเอาท่านอดน้อยใจไม่ได้

“อยากอยู่นานๆ เหมือนกันครับคุณยาย แต่ว่าตอนนี้นางเยอะมาก ผมต้องรีบกลับไปเคลียร์งาน”

“หากันเข้าไปเงินนะ จะหาไปถึงไหน ชาตินี้ก็ใช้กันไม่หมดแล้ว แทนที่จะหาหลานสะใภ้หาเหลนมาให้ยายเห็นหน้าก่อนตาย”

“โอ...ทำไมพูดแบบนั้นล่ะครับ คุณยายของผมยังไม่แก่สักหน่อย ยิ่งไงก็ได้อยู่เจอหน้าลูกผมอยู่แล้ว” ศัลย์เฝ้าผู้เป็นยาย เพราะรู้ว่าท่าน รอคอยวันที่เขาจะมีเหลนให้มานานหลายปีแล้ว

คุณยายดวงแขมีมารดาของศัลย์เป็นลูกสาวเพียงคนเดียว เมื่อมารดาของศัลย์เสียชีวิตไปด้วยโรคประจำตัวตั้งแต่ศัลย์ยังเด็กๆ ท่านก็ทุ่มความรักให้ศัลย์จนหมด และเมื่อบิดาของศัลย์จากไปด้วยอุบัติเหตุ เมื่อสองปีที่ผ่านมา คุณยายดวงแขก็ยังรักยิ่งท่วงศัลย์มากกว่าชีวิตตัวเอง

ก็ว่าได้

ชีวิตของคุณยายดวงแรมมีศัลย์เพียงคนเดียว เพราะพี่น้องคนอื่นๆ ก็แยกกันอยู่คนละทิศละทาง เช่นเดียวกับศัลย์ที่มีเพียงคุณยายดวงแรมเท่านั้นเป็นครอบครัว

“ก็ดี อย่าให้ยายรอนานก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นยายจะหาให้เองแล้วนะ” คุณดวงแรมพูดหลานชาย พร้อมกับมองค้อนอย่างที่ชอบทำ

“คุณท่านขา พูดอะไรอย่างนั้นคะ ตัวจริงของคุณศัลย์ก็อยู่ตรงนี้ทั้งคน เกรงใจคุณอ้อบ้างเถอะคะ” ป้าน้อยขัดผู้เป็นนาย ก่อนจะหันไปมองหญิงสาวที่นั่งสงบเสงี่ยมเจียมตัวอยู่ข้างๆ คุณดวงแรม

“ตายจริง ยายขอโทษนะจะหนูอ้อ ยายลืมไปว่าตอนนี้ตาศัลย์มีหนูอ้อแล้ว” คุณดวงแรมหันมากุมมือหญิงสาวด้วยสีหน้าตกใจ กลัวว่าอีกฝ่ายจะโกรธและน้อยใจที่ท่านจะหาผู้หญิงให้ศัลย์

“เออ...ไม่เป็นไรคะคุณยาย หนูกับคุณศัลย์เองก็เชื่อว่าเราจะไปด้วยกันได้” อรกานต์ตอบอ้อมแอ้ม พร้อมกับเหลียวไปมองศัลย์ด้วยท่าทางกระอักกระอ่วนใจ

“พูดอะไรอย่างนั้นล่ะ ทำไมจะไปกันไม่ได้ล่ะ หนูอ้อของยาย ทั้งสวยทั้งน่ารักขนาดนี้ หลานชายของยายคงไปไหนไม่รอดแน่ อีกอย่าง หลานชายยายก็ไม่เคยพาใครมาที่นี่ด้วย มีหนูเป็นคนแรก เพราะฉะนั้น หนูยอมเป็นคนพิเศษที่สุดของพี่เขาอย่างแน่นอน”

โดนหล่อนบังคับให้พามาด้วยต่างหากล่ะ อรกานต์แอบคิดในใจ รู้สึกผิดอย่างไรไม่รู้ ที่ต้องแกล้งทำตัวเป็นคนรักของศัลย์ ทั้งที่จริงๆ แล้ว ทั้งคู่แทบจะไม่รู้จักกันเลยด้วยซ้ำ

“ก็ไม่แน่นอนครับ บอกแล้วว่าถ้าเข้ากันไม่ได้ ผมก็จะรีบทิ้งทันที”

“ตาศัลย์!” คุณดวงแรมหันมาตวาดหลานชายสุดที่รัก เมื่อคิดว่าศัลย์กำลังแกล้งหยอกล้อฝ่ายหญิงจนเกินไป ทั้งที่จริงแล้วศัลย์ก็พูดจริงๆ นั้นแหละ แต่คนมันเข้าใจไปว่าทั้งคู่คือคนรักกันไปแล้ว ท่านก็เลย

ไม่ชอบใจเอานัก

“หยุดพูดแกล้งน้องเขาเสียที ประเดี๋ยวคืนนี้ห้องก็ไม่ให้เข้าห้อง
หอรอก” คุณดวงแขเอ็ดหลานชาย หากแต่ประโยคนั้นของท่านกลับทำให้
สองหนุ่มสาวต่างหันมาสบตากันด้วยความตื่นตกใจ

“คุณยายขา คือเอ๋อ...หนูไม่ได้จะนอนห้องเดียวกับคุณศัลย์นะคะ
คือเราสองคน เอ๋อ...” อรกานต์ติดอ่าง พยายามจะอธิบายว่าความสัมพันธ์
ของหล่อนกับศัลย์ไม่ได้ลึกซึ้งกันขนาดนั้น

“ขอคนละห้องเถอะครับคุณยาย ผมกับอรกานต์เรายังไม่ใช่แบบที่
คุณยายหวังหอรอกนะครับ” ศัลย์เองก็รีบแย้งผู้เป็นยายเหมือนกัน เห็น
สายตาวิ่งวอนขอความช่วยเหลือจากอรกานต์ ศัลย์เองก็เข้าใจหล่อน
ในทันที

“จะไม่ใช่อะไรที่ยายคิดได้ไงกัน เป็นผัวเป็นเมียกันก็ต้องนอน
ด้วยกันสิ แยกห้องกันนอนแบบนี้แล้วยายจะมีเหลนไฉน”

“แต่ที่เราสองคนไม่...” อรกานต์อ้าปากจะคำน แต่ก็โดนผู้สูงวัย
โบกมือห้ามเสียก่อน

“ไม่อะไรกัน อย่ามาบอกว่าเราสองคนไม่มีอะไรกันเชียวละ ยาย
อายุปุ่นนี้แล้ว มีหรือจะไม่ว่าเราสองคนไปถึงไหนต่อไหนกันแล้ว”

“เข้าใจผิดแล้วครับคุณยาย คือว่า...”

“พอเลยตาศัลย์ เราเองก็เหมือนกัน หัดยอมรับอะไรแบบลูกผู้ชาย
แมนๆ หน่อย ล่วงเกินน้องเขาไปที่ไหนแล้วละ เนื้อตัวน้องมันถึงได้เข้าไป
ทั้งตัวแบบนี้ น่าตีให้ตายซะมด”

พูดไปคุณดวงแขก็เอานิ้วจิ้มเนื้อตัวอรกานต์ไป ร่องรอยหลายจุด
มันทำให้ท่านมองอะไรได้ทะลุปรุโปร่งโดยไม่ต้องซักถาม หรือว่าเค้นเอา
ความจริงอะไร คนอาบน้ำร้อนมาก่อนมีหรือจะมองไม่ออกว่ามันเกิดอะไร
ระหว่างทั้งคู่

“หนุ่มสาวสมัยนี้ก็เหลือเกิน ทำอะไรไม่รู้จักระวัง ตาศัลย์นี่ก็ร้ายกาจ

นักเซียว”

บ้านน้อยอ้อมยิ้มด้วยความขบขัน ในขณะที่สองหนุ่มสาวมองตากัน เล็กเล็ก เพราะไม่คิดว่าท่านจะมองทุกอย่างออกหมด โดยที่ทั้งคู่ไม่ต้อง ปริปากบอกระไร

“คุณยายก็พูดเกินไป ผมเปล่ารุนแรงอะไรเสียหน่อย” ศัลย์บ่น อ้อมแอม รู้สึกเขินนิดหน่อยที่ถูกจับได้ว่าทำอะไรกับหญิงสาวที่นั่งข้าง คุณยายของเขาในตอนนี่

ใช้ว่าเขาจะไม่รู้สึกผิด อยากรอคำขอโทษหล่อนสักเป็นสิบครั้งก็ได้ แต่ในเมื่อเจ้าหล่อนไม่สนใจและไม่แคร์ในเรื่องที่เกิดขึ้น แล้วทำไมเขาจะต้องวิตกกังวลกับมันด้วย

“คุณอะไรกันก็ 모르ค๊ะ ดูเถอะ...คุณอ้ออายจนหน้าแดงตัวแดง ไปหมดแล้ว ป้าว่าคุณศัลย์พาคุณอ้อไปพักที่ห้องก่อนดีกว่าค่ะ เดินทาง มาเหนื่อยๆ คุณอ้ออาจอยากพัก” บ้านน้อยเสนอความคิดเห็น เมื่อเห็นว อรกาณต์ก้มหน้างุดด้วยความเขินอายจนหน้าแดงไปหมด

“ก็ดีเหมือนกัน ไปตาศัลย์ พาห้องเข้าไปพักที่ห้องของเราก่อนไป ยายให้คนทำความสะอาดทุกวันอยู่แล้ว เพราะรู้ว่าเราชอบแอบมาททาย ไม่เป็นเวลา” คุณดวงแขหันไปบอกหลานชาย อุดยิ้มเอ็นดูในอาการ เขินอายของหลานสะใภ้ไม่ได้ หลานชายของท่านนี่ก็ตาถึงเหมือนกัน เพราะอรกาณต์ดูน่ารักและสงบเสถียรแจ่มตัวดี ไม่ดูหิวหิวเหมือน สาวๆ สมัยนี้ที่ท่านพบเจอ

“ครับๆ ทราบแล้วครับ แหม...ห่วงหลานสะใภ้กันจังนะครับ”

ศัลย์แกล้งเข้าผู้เป็นยายกับแม่บ้านคนเก่าแก่ด้วยสีหน้าไม่จริงจัง ก่อนจะลุกขึ้นเต็มความสูงแล้วหันไปมองอรกาณต์

“ลูกลิลิคุณ นั่งบื้ออยู่ทำไมเล่า”

“ตาศัลย์! พูดกับน้องดีๆ ลี” คุณดวงแขเสียงเข้มใส่หลานชาย รู้จักนิสัยขี้เล่นและปากร้ายของศัลย์ดี แต่อรกาณต์จะชินกับนิสัยนี้ของ

คัลย์ใหม่ ท่านเองก็กังวล

“ยายคนนี้เขาไม่ชอบให้ใครพูดดีด้วยหรอกครับ เกือบๆ แบบนี้แหละ เขาชอบ” พุดจบคัลย์ก็หัวเราะเบาๆ ก่อนจะส่งสายตาหยอกเข้าไปให้อีกคนที่รับลูกขึ้นจากโซฟาตัวนุ่มด้วยใบหน้าองุ่น

น่ารักตายละ! คัลย์แอบบ่นในใจ ไม่เข้าใจว่าทำไมหล่อนจะต้องทำท่าแบบนั้นใส่เขาด้วย ทั้งที่ตัวหล่อนเองก็ไม่มีสิทธิ์หืออะไรกับเขาอยู่แล้ว ยอมให้มาด้วยนี่ก็นับว่าดีแค่นั้นแล้ว

อรกานต์เดินตามคัลย์ไปที่ห้องอย่างเงียบๆ พร้อมกับแอบสำรวจบ้านไม้สักทั้งหลังของคุณยายดวงแขด้วยความรู้สึกละลานตา หากแต่พอมองไปยังแผ่นหลังบีกบินของคนที่เดินนำหน้า หัวใจดวงน้อยก็ถึงกับเหี่ยวแฟบทันที

หล่อนคิดผิดหรือคิดถูกกันแน่ะ ที่ตัดสินใจตามเขามารักษาแผลใจที่นี่ นึกแล้วก็น่าเชงหัวตัวเองเหลือเกิน ที่จู่ๆ ก็หนีตามคนที่พราวดาญพรหมจรรย์ของตัวเอง ทั้งที่เพิ่งรู้จักกันได้เพียงวันเดียว

เอาเถอะ ไหนๆ ก็หลวมตัวมาแล้วนี่ เป็นไงเป็นกัน ดูแล้วว่าไร้สุขสำราญแห่งนี้ก็น่าอยู่ไม่เบา ทั้งกว้างขวางทั้งสวยงามและอากาศดีอีกทั้งเจ้าของไร่อย่างคุณยายดวงแขก็ดูจะใจดีกับหล่อนมากๆ ด้วย ยกเว้นก็อิตาคัลย์ ผู้ชายหน้าหล่อที่เอาแต่ชมหล่อนคนนี้นี่ละ

บทที่ 4

ไฟซ่อนเชื้อ

“ขอใช้คอมพิวเตอร์บนโต๊ะนั้นได้ไหมคะ”

อรกานต์เอ่ยปากกับศัลย์เมื่อเข้ามาในห้องนอนที่กว้างขวางและใหญ่โต ทุกอย่างถูกจัดวางเอาไว้อย่างเป็นระเบียบ และสะอาดสะอ้านเตรียมรับเจ้าของห้องอย่างศัลย์

“จะทำอะไร”

น้ำเสียงเหมือนกำลังเอ็ดเด็กน้อยตัวเล็กๆ ทำให้อรกานต์ขุ่นใจทำไมศัลย์ถึงชอบทำเหมือนหล่อนยังเป็นเด็กที่ไร้เดียงสาจนไม่รู้กาลเทศะอะไรเลยนะ ทั้งที่หล่อนก็อายุปุ่นนี้แล้ว

“จะส่งข่าวบอกเพื่อนคะ ว่าฉันสบายดี ไม่ต้องเป็นห่วง”

“อ้อ...จ้ะก็เชิญตามสบาย” ศัลย์ทำหน้าที่รับรู้ว่าก่อนจะเดินเลี้ยวเข้าห้องน้ำ แล้วปล่อยให้หญิงสาวใช้งานคอมพิวเตอร์ของตนไปโดยไม่สนใจอะไรอีก

อรกานต์ใช้เวลาที่ติดต่อรุ่งทิวากับบรรยากาศทางเฟซบุ๊ก พร้อมกับบอกว่าหล่อนสบายดีไม่ต้องเป็นห่วง เพื่อนสาวทั้งสองดูท่าจะห่วงหล่อนมากทีเดียว แต่พอหล่อนยืนยันว่าหล่อนสบายดี ทั้งสองคนก็ไม่เข้าซี่อะไรอีก เพียงแต่บอกว่าถ้าหล่อนสบายใจเมื่อไรก็ให้กลับไป เพราะทั้งคู่หางานใหม่ไว้ให้หล่อนหลายที่ ส่วนกระเป๋าสตางค์กับโทรศัพท์มือถือของหล่อนที่หล่อนหายไปเมื่อคืนนี้มีคนเก็บมาคืนที่รุ่งทิวาเรียบร้อยแล้ว

“แกโอเค พวกฉันก็โอเค แต่ถ้าแกไม่โอเค พวกฉันก็จะไปปรับแกทันทีเลย”

นั่นเป็นประโยชน์ที่แสดงถึงความห่วงใยจากเพื่อนรักทั้งสอง ก่อนที่
ออร์กานต์จะออกจากระบบแล้วปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ของคัลย์ และมันก็เป็น
เป็นเวลาพอดีกับที่ชายหนุ่มเดินออกมาจากห้องนี้

“ผมจะออกไปดูไว้หน่อย คุณก็พักผ่อนไปแล้วกัน”

“ฉันอยากไปด้วย”

“ไปทำไม”

“ฉันก็อยากรู้ว่าที่นี่ทำอะไรบ้าง ต่อไปจะได้ช่วยงานที่นี่ได้ไง ฉัน
ไม่ได้คิดจะมาอยู่ที่นี่ฟรีๆ หรอกนะคะ อย่างที่บอกเอาไว้ ว่าฉันขออยู่ที่นี้
สักระยะเพื่อความสบายใจ หากอยู่ไปวันๆ โดยไม่ช่วยอะไรเลย ฉันว่า
มันก็น่าเกลียด”

“คุณอยู่ที่นี้ได้ชั่วคราว ในฐานะ...ผู้หญิงของผม คิดว่าคนในเร้านี้
คงไม่ยอมให้คุณทำอะไรหรอก”

คัลย์ทำเสียงกระอักกระอ่วนใจ จู่ๆ มีผู้หญิงบ้าที่เหน็ดเหนื่อยไม่รู้ติดรถ
มาด้วย มันก็แปลกๆ ซอบกลแล้ว แต่ที่ออร์กานต์ยังมาในฐานะคนรัก
ของเขาอีก คิดว่าคุณยายดวงแขคงประคบประหงมนำดูแน่

ดูจากท่าทางเมื่อครู่ก่อน คัลย์ก็เดาอะไรได้หมดแล้ว คุณยาย
ของเขามีแววดาแห่งความสุขและสมหวังอย่างที่ไม่เคยมี ใบหน้าท่าน
อาบด้วยรอยยิ้มทุกครั้งที่มีมองหน้าออร์กานต์ เพียงเพราะความเข้าใจว่า
อีกฝ่ายคือผู้หญิงที่หลานชายอย่างเขาตกลงปลงใจด้วยแล้ว

คัลย์รู้สึกผิดกับท่านเหลือเกินที่ต้องโกหกท่านไปอย่างนั้น ฉะนั้น
เขาจึงบอกว่าแค่ดูๆ ใจกัน หากไม่ใช่เขาก็จะทิ้งไม่คบต่อ เพราะอยากให้
ผู้เป็นยายพอใจไว้นั่นเอง

“ขอโทษด้วยนะคะที่ทำให้คุณยุ่งไปด้วย” ออร์กานต์บอกอย่าง
สำนึกผิด หล่อหน้าเหมือนคนเห็นแก่ตัวที่เอาเรื่องเมื่อคืนนี้มาชู่เขาให้พามา
ด้วย แต่หล่อหน้าไม่มีที่ไปจริงๆ นี่นา พอเห็นหนทางจะหลบหนีผู้คนได้
ชั่วคราว หล่อนั้นก็ต้องคว้าเอาไว้ก่อน

“ทำไงได้ล่ะ ผมเจาะไข่แดงคุณไปแล้วนี่ ช่างเถอะ...ถือว่าผมหาเรื่องใส่ตัวเอง คุณก็อยู่ที่นี้ไปสักพักก่อนก็แล้วกัน สบายใจเรื่องนายโยธินนั่นเมื่อไรค่อยกลับ ส่วนเรื่องระหว่างเราก็...”

ศัลย์ไม่รู้จะบอกหล่อนว่าอย่างไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่มันเลยเถิดไป จะบอกว่าไม่ต้องมาวุ่นวายกันอีกก็กลัวจะถูกหาว่าไม่เป็นสุภาพบุรุษ จะขอโทษและขอรับผิดชอบด้วยเงินสักก้อนหากหล่อนต้องการก็กลัวจะโดนทุบหัวเอา ขอให้ไปดูถูกหล่อนเข้าก็ได้ หล่อนก็ดูเฉยๆ ไม่ได้เรียกร้องอะไรด้วย เขาก็เลยทำตัวไม่ค่อยถูก

“ฉันจะไม่ยุ่งวุ่นวายกับคุณให้ลำบากใจค่ะ ฉันจะอยู่ในส่วนของฉัน เราต่างคนต่างไม่ข้องเกี่ยวกับกัน จะไม่ทำตัวให้เป็นภาระของใครเด็ดขาด” อรกานต์เอ่ยออกมาเสียเอง เมื่อเห็นว่าเขาหยุดพูดไปกลางคัน

“ก็ดี เอาเป็นว่าตกลงตามนี้” ศัลย์บอกออกมาในที่สุด

“ค่ะ งั้น...ฉันออกไปไว้กับคุณได้ใช่ไหมคะ” หญิงสาวทำเสียงตื่นเต้นขึ้นมาทันที ตอนนั่งรถเข้ามาในไร่กับเขา หล่อนเห็นแล้วว่าไร่สุขสำราญนั้นสวยงามมากแค่ไหน สองข้างทางเข้าสู่บ้านไม้หลังใหญ่เต็มไปด้วยดอกไม้บานาพรรณที่ส่งกลิ่นหอมไปทั่ว ทั้งมะลิเอ๋ย กุหลาบเอ๋ย ไนน์จะดอกดาวเรืองที่เหลืองสะพรั่งจนละลานตาไปหมด

“มันก็ได้ แต่ว่า...จะออกไปในสภาพแบบนี้หรือ” ศัลย์เหล่ตามองกางเกงยีนส์ขาล้นกับเสื้อยืดที่อยู่บนตัวหล่อนด้วยสายตาที่อรกานต์เดาไม่ออก

“ทำไมหรือคะ แบบนี้ก็สะดวกดี” หญิงสาวรู้สึกร้อนวูบที่แก้มชอบกล เมื่อจู่ๆ สายตาคมของศัลย์ก็ทอดมองหล่อนตั้งแต่หัวจดเท้า

“คนงานได้เสียสมาธิกันพอดี” ศัลย์บ่นอุบ

อรกานต์เอียงคองงแง ซูดของหล่อนก็เหมาะดีออก ดูหะมัดหะแมงและเข้ากับบรรยากาศร้อนๆ แบบนี้ด้วยซ้ำ เสื้อยืดกับกางเกงขาล้น มันก็ไม่เห็นจะทำให้ใครเสียสมาธิตรงไหน

“จริงสิ คุณไม่มีเสื้อผ้าเปลี่ยนนี่นะ” คนตัวโตถามเองตอบเอง ก่อนจะทำหน้าครุ่นคิดก่อนที่ลັกพั๊กจะเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเข้มๆ จริงจัง “งั้นวันนี้คุณพั๊กไปก่อนแล้วกัน ไม่ต้องออกไปไหนหรอก ผมจะไปคนเดียว”

“อ้าว ได้ไงกันคะ” อรกานต์ทำหน้าที่ผัดหวัง เมื่อจู่ๆ เขาก็เปลี่ยนใจ ไม่ให้หล่อนออกไปกับเขาแล้ว ทั้งที่ก่อนหน้านี้ตกลงว่าจะพาหล่อนไปด้วย อยู่เลย

“นี่คือคำสั่ง อยู่ที่นี่ที่คุณต้องทำตามคำสั่งผมนะอรกานต์ ถ้าไม่... คุณก็กลับกรุงเทพฯ ไปได้เลย ผมไม่ว่า”

อิตาบ้า!

อรกานต์ได้แต่กัดฟันกรอดๆ พร้อมกับก่นด่าเขาอยู่ในใจ พอรู้ว่าตัวเองเป็นต่อ ก็สั่งได้สั่งเอา ราวกับหล่อนคือนางทาสของเขาอย่างนั้น หนีไม่ไหวจริงๆ เลย

“ก็ได้ค่ะก็ได้ พรงี้ก็ได้” อรกานต์แกล้งยอมๆ ไปอย่างนั้นแหละ อีกหนึ่งสัปดาห์เขาก็ไปแล้ว ทีนี้ละ หล่อนก็จะได้ใช้ชีวิตแบบสบายใจ ที่ไรแห่งนี้ให้มีความสุขไปเลย

“ก็ดี อืม...ยังมีอีกเรื่องที่ผมต้องบอกคุณ”

“คะ...”

“เมื่อคืนเราเอ่อ...ไม่ได้ป้องกันอะไร ผมอยากให้คุณเอ่อ...”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ เรื่องนั้นฉันจัดการเองได้ ตอนแหวะชื่อของก่อนเข้าไร่ ฉันชื้อยาคุมฉุกเฉินมากินเรียบร้อยแล้ว คุณไม่ต้องกังวลไปหรอกค่ะ เพราะไม่ใช่แค่คุณที่กลัวคนเดียว ฉันเองก็ไม่อยากให้มีผลผลิตระหว่างเราเกิดขึ้นอยู่แล้ว”

คำตอบของหล่อนทำให้ศัลย์อึ้งไปชั่วขณะ ก่อนจะพยักหน้า ผู้หญิงสมัยนี้ก็เอาตัวรอดเก่งเหมือนกัน ดูท่าว่าหล่อนจะไม่เสียใจเลยที่เสียตัวให้เขา

“งั้นหรือ อืม...ก็ดีแล้ว”

คัลย์เดินออกมาจากห้องด้วยความรู้สึกเสียความมั่นใจอย่างไรชอบกล อรกาณต์กำลังบอกว่าหล่อนไม่สนใจในตัวของเขาอย่างนั้นหรือ หล่อนบอกไม่ต้องการผลผลิตระหว่างเขากับหล่อน ไม่ได้อาลัยอาวรณ์กับเยื่อพรหมจรรย์ที่เขากระซอกมันออกไปอย่างนั้นหรือ

ผู้หญิงบ้า!

ชายหนุ่มสบถเบาๆ ด้วยความชุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก เชื่อความเป็นพ่อของเขามันดูไม่ดีตรงไหน หล่อนถึงได้พูดเหมือนรังเกียจเขามากขนาดนั้น ทั้งที่เมื่อคืนเจ้าหล่อนก็เป็นฝ่ายรุกก่อนด้วยซ้ำ

โอ้ย...ยังคิดยิ่งหงุดหงิด

คัลย์เดินหน้าบอกบุญไม่รับลงจากเรือนใหญ่หลังงามของผู้เป็นยาย นึกถึงเรื่องเมื่อคืนแล้วร้อนรุ่มในหัวใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อคืนนี้อรกาณต์ยังคะซากับเขาอย่างอ่อนหวานอยู่เลย มาถึงตอนนี้หล่อนกลับบอกว่าไม่อยากให้มีผลผลิตจากเขาอย่างนั้นหรือ

ให้ตาย! อยากเดินกลับไปหักคอสวยๆ ของหล่อนให้แหลกคามือซะมัต

“คุณคัลย์กลับมาแล้ว”

บ้าน้อยวิ่งออกมารับชายหนุ่มหน้าบ้านในตอนเกือบหนึ่งทุ่ม ทำเอาคัลย์ถึงกับขมวดคิ้วงุนงง ว่าทำไมจู่ๆ อีกฝ่ายถึงทำท่าดีอกดีใจขนาดนั้น

“มาค่ะ ป้าช่วยถือ” บ้าน้อยรีบคว้าถุงพลาสติกใบใหญ่สองสามใบไปช่วยถือโดยที่คัลย์ไม่ทันได้ตอบรับหรือปฏิเสธใดๆ

“คุณท่านกับคุณอ้อรอกินอาหารเย็นด้วยค่ะ คุณคัลย์รีบเข้าไปเถอะ”

อ้อ...อย่างนี้เอง คัลย์เข้าใจแล้ว แต่ว่าทำไมบ้าน้อยต้องทำท่าตื่นเต้นขนาดนั้นด้วย กับแค่คุณยายของเขารอกินข้าวเย็นด้วยเหมือนปกติ

คัลย์เดินเข้าบ้าน และตรงไปยังโต๊ะอาหารที่อยู่ฝั่งซ้ายของตัวบ้าน คุณยายของเขานั่งรออยู่ก่อนแล้ว โดยมีส้อมไขว่ปากโลกน์หมาดๆ อย่าง อรกกานต์นั่งอยู่ข้างๆ ด้วยสีหน้าระริกระริจจนเขานึกหมั่นไส้ขึ้นมาอย่างไม่รู้เหตุผล

“คุณคัลย์มาแล้ว” หยาดฝน เด็กสาววัยสิบเจ็ดที่ถูกคุณดวงแข เรียกตัวให้มาช่วยงานในบ้านเอ่ยออกมาด้วยความตื่นเต้น เมื่อเห็นคัลย์ เดินเข้ามาที่โต๊ะอาหาร

ทุกคนในไร่ต่างก็ตื่นเต้นกันทั้งนั้น เมื่อได้ยินข่าวว่าบุรุษที่เปรียบ เสมือนเจ้านายคนหนึ่งของไร่ลู่ขล่ำราวอยู่อย่าง คัลย์ ศาตรากร ได้พาสตรี คนหนึ่งมาที่ไร่แห่งนี้ด้วย หยาดฝนเองก็เป็นหนึ่งในนั้น และเมื่อมีโอกาส ได้เข้ามาช่วยงานในเรือนใหญ่ของคุณดวงแข เธอก็ได้พบว่าสตรีผู้นั้น ที่ทุกคนกล่าวถึง ทั้งน่ารักและเป็นกันเองมาก หลังจากที่เธอได้มีโอกาส ช่วยงานอรกกานต์กับคุณดวงแขในครัวเมื่อช่วงเย็น

“มาๆ หลานรัก วันนี้ยายกับหนูอ้อช่วยกันทำกับข้าวเองทั้งหมด เลยนะ”

คัลย์มองอาหารบนโต๊ะด้วยความตกใจนิดหน่อย เพราะมันมีแต่ อาหารที่เขาชอบกินทั้งนั้น ปกติเวลาเขามาเยี่ยมผู้เป็นยายก็มักจะได้รับ การต้อนรับด้วยของโปรดแบบนี้อยู่แล้ว ทว่าวันนี้มันจะเยอะไปไหนกัน

ชายหนุ่มนั่งลงที่เก้าอี้ตรงข้ามคุณดวงแขกับอรกกานต์ ก่อนจะ ปรายตามองหญิงสาวฝั่งตรงข้ามด้วยความหมั่นไส้ มาเพียงวันเดียว ก็ได้รับความสนทนมนจนถึงขั้นเข้าครัวกับคุณยายของเขาเลยที่เดียว นับว่าหล่อนนี่ก็ไม่ว่าธรรมดาเลยจริงๆ ดูท่าจะเข้ากับคนแปลกหน้าได้ดี

“หนูอ้อจำ ตักกับข้าวให้พี่เขาสีลูก ให้พี่เขาชิมฝีมือหนูหน่อย”

อรกกานต์ทำหน้าเล็กลัก ขนาดโยธินที่คบกันมาหลายปี หล่อนก็ยัง ไม่เคยต้องตักอาหารให้เลย จู่ๆ โดนคะยั้นคะยอให้ทำแบบนี้ หล่อนเองก็ ทำตัวไม่ถูกเหมือนกัน

“ไม่ต้องหรอกครับคุณยาย ผมตักกินเองได้ ดูท่าหาหนุ่ยอ่อนของคุณยาย จะไม่สะดวก” คัลย์แก้มิ่งประชด เพราะอดที่จะหงุดหงิดกับอาการหน้า เอื่อเหวของอรกานต์ไม่ได้

แค่ตักกับข้าว แม่คุณทำเหมือนกับจะให้ไปตาย!

ชายหนุ่มบ่นอุบในใจ ก่อนจะตักกับข้าวตรงหน้ามาใส่จานตัวเอง ด้วยใบหน้าเฉยชา ทำเอาอรกานต์ถึงกับทำหน้ามุ่มขื่นมาทันที เมื่อรู้ว่า เขากำลังประชด

“ตา คัลย์ ทำไม่ถึงได้ชอบพุดจาแตกดันน้องน้กนะ” คุณดวงแข ชัดใจ เมื่อหลานชายของท่านช่างปากร้ายขึ้นทุกวัน แม้แต่กับคนรักของตัวเองก็ไม่ละเว้นบ้างเลย แล้วแบบนี้ผู้หญิงที่เหนม็งจะไปทนกัน แฮ่อ... ก็เพราะอย่างนี้ละ คัลย์ถึงได้ครองตัวเป็นโสดมาจนถึงปานนี้ได้ โดยไม่มี หญิงใดกล้ากรายเข้ามาในโลกส่วนตัว

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับ ยายคนนี้เขาชอบอะไรป่าเถื่อนๆ รุนแรงๆ แบบนี้ละ ไม่รู้สึกรู้สาอะไรหรอก ไซ้หมคุณ”

จู่ๆ คัลย์ก็โยนความไม่ชอบธรรมมาตรงหน้าเสียอย่างนั้น อรกานต์ ทำหน้างอแง ก่อนจะก้มหน้ายอมรับชะตากรรมนั้นโดยไม่เอื้อนเอ่ยอะไร หากแต่ในใจกลับนึกแซ่ซึกหักกระดูกชายหนุ่มตรงหน้าที่เอะอะอะไร ก็โยนความผิดมาให้หล่อนอย่างเดียว

บอกตอนไหนไม่ทราบ ว่าชอบคนป่าเถื่อน ชอบความรุนแรง อีตาบ้า! หากว่าหล่อนไม่ต้องอาศัยเขามาหลบเลียแผลใจที่นี้ รับรองว่า หล่อนได้เตะเขาลักที่แน่ๆ

หล่อนเองก็บ้า หรือว่าอกหักจนเสียสติไปแล้ว ถึงได้กล้าหนีตาม คนที่ทำลายความสาวของตัวเองมาถึงที่นี้ โดยไม่มีแม้แต่เสื้อผ้าหรือว่า เงินติดมือมาเลยสักบาท นี่ถ้ารุ่งทิวากับยุพาพรเพื่อนสนิทรู้เข้า มีหวังได้ โวยวายเป็นเรื่องใหญ่โตแน่

อรกานต์ไม่ได้บอกความจริงกับเพื่อนทั้งสอง หล่อนบอกทั้งคู่

เพียงแค่ว่าหลบมาพักผ่อนต่างจังหวัดเพื่อรักษาแผลใจ รุ่งทิวากับยูพาพรเองก็ไม่ได้ซุกถามอะไรมากมาย เพียงแต่บอกว่าสบายใจเมื่อไรก็ให้รีบกลับเท่านั้น

“เรานี้ก็พุดไปเรื่อยเรื่อยตาคล้าย ผู้หญิงที่ไหนจะชอบให้พุดรุนแรงใส่กัน หนูอ้อคงไม่กล้าหือกล้าอ้ออะไรกับเรามากกว่า ถึงได้ปล่อยให้เราข่มอยู่แบบนี้” คุณดวงแขตำหนิหลานชายด้วยสายตา ก่อนจะหันไปมองคนข้างๆ ที่เอาแต่ก้มหน้างูดเหมือนยอมจำนนทุกอย่างด้วยความรู้สึกสงสารอย่างบอกไม่ถูก

อรกานต์เล่าให้ท่านฟังว่ากำลังตกงาน แถมตัวคนเดียวไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน บ้านก็เพิ่งขายไปเพื่อรักษาอาการป่วยของมารดาเมื่อสองปีก่อน แต่ก็ยื้อชีวิตมารดาจากโรคร้ายไม่ได้ อรกานต์ไม่เหลือใคร และไม่มีที่ไปที่ไหนอีกแล้วในตอนนี้อย่างนี้ คุณดวงแขจึงคิดว่าคงมีแต่คล้ายเพียงคนเดียวที่อรกานต์จะพึ่งพาได้ แต่ไอ้หลานชายของท่านนี่สิ จะจริงจังกับอรกานต์ไปได้นานแค่ไหนกัน ดูจากลักษณะท่าทางแล้ว เหมือนคล้ายจะรำคาญๆ ฝ่ายหญิงอย่างไรชอบกล

คล้ายยังโสดก็จริง แต่ก็เชื่อว่าหลานชายของท่านจะขาดแคลนเรื่องผู้หญิง เพียงแต่ว่าผ่านมาแล้วก็ผ่านไป แค่อ้าวครั้งชั่วคราว ไม่ได้มีการผูกมัดใดๆ ต่อกัน

แล้วผู้หญิงที่ดูชื่อๆ ไร่เดียวสออย่างอรกานต์จะเอาหลานชายท่านอยู่หมัดหรือเปล่าหนอ ดวงแขแอบกังวลในใจ ถึงแม้จะรู้สึกดีอยู่บ้างที่คล้ายถึงขั้นพาอรกานต์มาหาท่านที่ไร่ด้วยกัน แต่ท่านก็แอบหวาดหวั่นอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

“ไม่แน่นอนคะคุณท่าน แต่งงานกันไปเมื่อไร บางทีคุณคล้ายอาจเป็นฝ่ายกลัวเมียก็ได้”

ประโยคนั้นของบ้าน้อยที่ยืนคอยรับใช้อยู่ไม่ห่างเจ้านาย ทำเอาคล้ายแทบจะล้าล้าที่กำลังยกขึ้นดื่ม ก่อนจะรีบวางแก้วน้ำลงทันที

แล้วหันมามองหน้าป้าน้อยเหมือนขบขันกับการคาดเดาที่ไม่มีทางเกิดขึ้น กับผู้ชายอกสามศอกอย่างเขาเป็นแน่

เขาหรือจะกลัวเมีย ไม่มีทางเสียหรือก อิกอย่างเขาก็ไม่คิดจะเอาหล่อนเป็นเมีย ถึงแม้ความจริงหล่อนจะเป็นเมียเขาไปแล้วก็เถอะ แต่นั่นก็เป็นแค่ความผิดพลาดเท่านั้น ไม่ใช่ทั้งชีวิตของทั้งเขาและหล่อนเสียที่ไหน

“จริงด้วยแม่ น้อย บางทีวันข้างหน้าตาคลี้อาจจะกลัวเมียจนไม่กล้าถือเลยก็ได้ ดูอย่างคุณตาของเขาลี ก่อนแต่งงานกับฉันก็ชอบบังคับให้ตามใจโน่นนี่นั่น พอหลงรักฉันจนแต่งงานกันเท่านั้นแหละ พ่อตามใจจนวันๆ หนึ่งฉันแทบไม่ต้องทำอะไร เอาอกเอาใจเมียเป็นที่หนึ่ง ตาคลี้อเองก็อาจจะเป็นเหมือนคุณตาของเขาลีก็ได้”

“โถ คุณยายครับ อย่างผมนี่นะครับจะเป็นแบบนี้ ไม่มีทางละ ยังไงเสียผู้ชายก็ต้องออกหน้าทุกอย่างอยู่แล้ว ส่วนภรรยาก็ต้องว่าตามกัน แบบนั้นมันถึงจะก้าวหน้าในชีวิต” คลี้อยิ่งตอบเป็นเอ็น อย่างเขาหรือจะกลัวเมียได้ แล้วยิ่งเมียอย่างอรกานต์ คลี้อันใจว่าไม่มีทางกลัวหล่อนอย่างแน่นอน

“แต่ที่ฝนได้ยินมา เขาบอกว่าถ้าผู้ชายกลัวเมียก็จะเจริญนะคะ คุณคลี้อขา” หยาดฝนถือโอกาสออกความเห็น และนั่นก็ทำให้เจ้านายหนุ่มถึงกับหันขวับมาค้อนให้ราวกับผู้หญิงทันที

“เรายังเด็กยังเล็ก จะไปรู้อะไรละหยาดฝน หุบปากแล้วเงิบๆ ไปเลยนะ” คลี้อี๊ดเด็กสาว ทำเอาหยาดฝนถึงกับรีบหุบปากทันที แต่ก็ยังไม่วายแอบอมยิ้มกับอาการเหลวไหลของเจ้านายสุดหล่อ

“ทำเป็นพูดดีไปเถอะ วันไหนกลัวเมียขึ้นมาขายจะสมน้ำหน้าให้ ไม่อยากพูดด้วยแล้ว กินข้าวกันดีกว่า มาจะหนุ้ออ เดี่ยวยายตักให้นะจ๊ะ”

คุณดวงแขหันมาเอาใจหลานสะใภ้ โดยไม่สนใจหลานชายที่ช่างหลงตัวเองอีก วันนี้นี้อคลี้อาจพูดได้เต็มปากเพราะยังไม่แต่งงาน หรือ

อาจจะเป็นเพราะยังไม่ได้มอบทั้งหมดของชีวิตให้กับอรกานต์ ถึงได้
มั่นใจในตัวเองขนาดนั้น รอให้ถึงวันที่คัลย์รักอรกานต์หมดหัวใจเมื่อไร
เถอะ ชี้อรกานต์จะหลงเมียนดูไม่ได้เลยก็ได้

คัลย์นั่งมองผู้เป็นนายกับอรกานต์ด้วยความหมั่นไส้ ทั้งคู่ไม่เห็นมา
สนใจเขาอีกเลย เอาแต่ตักอาหารให้กันและกัน พร้อมกับคุยกันไปอย่าง
ออกรสออกชาติ ราวกับสนิทสนมกันมานานหลายปีมาเลยก็ว่าได้

คุณยายนะคุณยาย หลานรักของตัวเองนั่งหัวโตอยู่ตรงนี้ทั้งคน
กลับไม่ดูตาดีสนอกสนใจ เอาแต่ถามอรกานต์ว่าเอาหนั้นเอาหนี้ใหม่ อันนี้
อร่อยหรือเปล่า อันนั้นรสชาติดีไหม

เออสิ แบบนี้ต่อไปเขาจะตกกระป๋องใหม่ อรกานต์จะกลับกรุงเทพฯ
ไปเมื่อไรก็ไม่รู้ นานวันไปหล่อนอาจแย่งความรักของคุณยายเขาไปหมด
ก็ได้

“นี่มันอะไรหรือคะ”

อรกานต์มองข้าวของบนเตียงด้วยความประหลาดใจ หลังจากที
รับประทานอาหารเสร็จ และแยกกับคุณดวงแขกลับมาที่ห้องของคัลย์

“ของคุณ” คนชื่อบอกเสียงห้วนๆ พร้อมกับทำหน้าที่บึ้งราวกับโกรธ
ใครมาล้ากสิบชาติได้

“คะ...”

“ข้าวของคุณไง ผมแวนบออกไปซื้อมาให้ ใจคอจะใส่ชุดเดียว
อยู่ในไร่ทุกวันหรือไง”

“บอกดีๆ ได้นี่คะ ทำไมต้องตะคอก” อรกานต์มู๋หน้า เมื่ออีกฝ่าย
เอาแต่พูดไม่ตีกับหล่อนตลอดเวลาตั้งแต่เข้าไปไร่มาแล้ว

“ชอบพูดแบบนี้ คุณไม่ชอบก็เรื่องของคุณ”

ให้ตายเถอะ! อรกานต์ถอนหายใจ อยากจะตะคอกเขากลับไป
แต่ก็จำต้องข่มอารมณ์ตัวเองเอาไว้ เพราะตอนนี้หล่อนอยู่ในสภาพ

ผู้อาศัย ไม่มีสิทธิ์ไปต่อล้อต่อเถียงกับคนเจ้าอารมณ์อย่างคัลย์

“ขอบคุณสักคำนะมีไหม” คัลย์หันมาดำหนิหล่อน เมื่อเห็นว่ามีอีกฝ่ายเจียบไปโดยไม่พูดไม่จา ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมทุกครั้งที่อยู่ต่อหน้าหล่อน เขาจะต้องทำเสียงข่มขู่ ตลอดด้วย

“ขอบคุณค่ะ” คนตัวเล็กบอกรอกออกมาอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะไปมองของในถุงพลาสติกและถุงกระดาษอีกหลายๆ ใบ ไม่รู้ว่ามီးอะไรอยู่ในนั้นบ้าง แต่ที่รู้คือเขาเสียเงินกับหล่อนอีกแล้ว แถมน่าจะมูลค่ามากเสียด้วย

“ฉันจะทำงานในไร่เพื่อชดใช้ข้าวของพวกนี้ให้คุณนะคะ”

“มีปัญญาหรือ”

คำถามที่ย้อนกลับมาทำให้หญิงสาวเม้มปากเข้าหากันเป็นเส้นตรงทันที ก่อนจะข่มความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจเอาไว้ให้ลึกสุดใจ ตอนนั้นหล่อนอยู่ในสถานะที่ต้องพึ่งพาเขา ไม่มีอะไรจะให้รอดติกลับไปได้ นอกจากอดทนเก็บคำดูถูกนั้นเอาไว้ แล้วพิสูจน์ให้เขาเห็นว่าหล่อนทำอะไรได้บ้าง

ใครได้อีต่าบ้านนี้เป็นสามีไปนะ รับรองว่าจะต้องซ้าใจไปตลอดชีวิตแน่ คำพูดดีๆ หวานๆ นี้ไม่เคยมี ปากนี้ก็ช่างไม่สร้างสรรค์เหมือนชาวบ้านเขาเลยสักนิด ดีไม่ตีอาจจะมีการใช้กำลัง หรือเลี้ยงเมียด้วยลำแข้งก็ได้ชอบหนักนี้ไอ้เรื่องป่าเถื่อนๆ

“ไม่รู้ว่าชอบแบบไหน ใช้อะไรแบบไหน ซื่อมาให้ก็ซื่อๆ ไปก็แล้วกัน”

คัลย์บอกลีงอ่อนลง เมื่อเห็นแวตาทม่นของคนตัวเล็กที่เขาแต่เจียบไม่ตอบโต้อะไร

“ขอบคุณค่ะ” อรกานต์ตอบสั้น ไม่มองหน้าเขาแม่เพียงเลี้ยวหน้าทีคนให้มองหน้าหล่อนแล้วแอบขุ่นใจ ผู้ชายซื่อของให้ทำไมดูหล่อนไม่ตื่นเต้นดีใจอะไรเลยสักนิด หากเป็นผู้หญิงคนอื่น ป่านนี้คงเข้ามากอดหอมแล้วขอบคุณเขาด้วยจูบหวานๆ ไปแล้ว

แต่นี่อะไร เอาแต่นั่งที่อยู่นั้น

“ผมจะอาบน้ำ” ศัลย์บอกด้วยความรู้สึกอีต้อัดใจ หล่อนแหงซาไปแบบนี้ เขาเองก็ไม่อยากจะเสวนาด้วยแล้ว

อรกานต์ยังเฉย เขาอยากอาบน้ำก็เรื่องของเขาสี มาบอกหล่อนทำไมกัน

“เตรียมเสื้อผ้าให้หน่อย อยู่ในตู้นั้นแหละ”

พูดจบชายหนุ่มก็เดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวในลิ้นชักตู้ แล้วเดินจ้ำอ้าวเข้าไปในห้องน้ำ ในขณะที่อรกานต์นั่งทำหน้างงๆ โหนๆ ก็เดินไปที่ตู้เสื้อผ้า แล้วนี่นา ทำไมไม่เตรียมเอง มาสั่งหล่อนทำไมกัน

มันจะมากเกินไปแล้ว...

อรกานต์อยากจะทำกริธร้องออกมา แต่สิ่งที่ทำได้คือเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า เก็บข้าวของที่เธอซื้อให้เข้าไปไว้แบบลวกๆ แล้วมองหาชุดนอนให้เขา ด้วยหัวใจที่เดือดปุด หากไม่กลัวว่าคุณดวงแขจะสงสัยในความสัมพันธ์ ป่านนี้หล่อนคงหนีไปนอนนอนกับคุณดวงแขหรือว่าบ้าน้อยไปแล้ว ไม่มีทางนอนอยู่ร่วมห้องกับคนบ้าอำนาจอย่างศัลย์ให้เจ็บช้ำน้ำใจเด็ดขาด

อรกานต์หยิบทุกอย่างโดยไม่เลือกและไม่ใส่ใจ ก่อนจะนำมาวางที่เตียงใหญ่ให้เขาด้วยความหงุดหงิดใจเป็นที่สุด หลังจากนั้นหล่อนก็หยิบหนังสือเล่มหนึ่งที่ยืมมาจากคุณดวงแขไปนอนอ่านที่โซฟา รอให้เขาอาบน้ำเสร็จก่อน แล้วหลังจากนั้นหล่อนจะได้อาบน้ำ

จนกระทั่งเวลาผ่านไปเกือบชั่วโมง อรกานต์ก็เผลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว ในขณะที่เจ้าของร่างสูงที่เพิ่งออกจากห้องน้ำเดินเข้ามาเฝ้ามองหล่อนด้วยรอยยิ้มขบขัน

“หลับง่ายเหลือเกินแม่คุณ” ศัลย์พึมพำเบาๆ แล้วส่ายหัว ก่อนจะโน้มตัวลงไปหยิบหนังสือที่ตกอยู่บนพื้นห้องขึ้นมาวางบนโต๊ะข้างๆ แล้วหลังจากนั้นก็ค่อยๆ ซ้อนอุ้งมือเล็กขึ้นมาอย่างเบาเมื่อ

ใบหน้าเรียบเนียนที่ปราศจากเครื่องสำอางหลับตาพริ้ม ตอนหลับแบบนี้ก็ดูไม่มีพิษสงอยู่หรอก แต่พอมีสตินี้สีข้างอวดเก่งกับเขาเสีย

เหลือเกิน หล่อนไม่ปรึกษาเถียงเขาก็จริง แต่แววดตาของหล่อนกลับบอกเขาได้ชัดเจน ว่าหล่อนก็แอบต่อต้านเขาอยู่ไม่น้อยเลย

ร่างเล็กถูกวางบนเตียงในเวลาต่อมา ก่อนที่ผ้าห่มผืนหนาจะถูกดึงขึ้นมาคลุมให้อย่างเบามือ แต่ถึงจะเบาเพียงใด การกระทำนั้นก็ทำให้เจ้าของร่างเล็กรู้สึกตัวได้อยู่ดี เพราะเพียงไม่กี่วินาทีต่อมา เจ้าของดวงตากลมโตก็ลืมตาขึ้นมามองเขาเหมือนกับตกใจอะไรบางอย่างเลยทีเดียว

“คุณคัลลีย์” อรกานต์ตกใจไปชั่วขณะ เมื่อเห็นว่าใบหน้าของเขายู่ใกล้หล่อนเพียงแค่นี้ มิหนำซ้ำหล่อนยังขึ้นมานอนบนเตียงแล้วอีกต่างหาก

“คุณแผลลกลับ ผมก็เลยอึดอัดมานอนบนเตียง”

“คุณเอ่อ...อาบน้ำเสร็จแล้วหรือคะ” อรกานต์ถามเสียงจ้วเจีย แสบหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายที่เอนกายนอนอยู่ข้างๆ มีเพียงผ้าเช็ดตัวผืนเดียวติดกายเท่านั้น

หญิงสาวใจดีโคจรกรรม แผงอกเปลือยเปล่งกำยำของคัลลีย์ทำให้หล่อนหายใจไม่ออกไปชั่วขณะ กลิ่นสบู่หอมๆ จากกายเขามันทำให้คนง่วงนอนอย่างหล่อนใจเต้นไม่เป็นจังหวะเอาเสียเลย

“ครับ” คัลลีย์ตอบสั้นๆ ขณะที่ดวงตายังเพ่งมองหล่อนไม่วางตา

อรกานต์ก็ลื่นน้ำลายฝืดๆ ลงคอ ก่อนจะหลบสายตาดูเขาด้วยใบหน้าร้อนวูบ สายตาแบบนี้มันช่าง...เหมือนเมื่อคืนที่ผ่านมาไม่มีผิด ไม่นะ! คัลลีย์คงไม่คิดจะทำอะไรบ้าๆ กับหล่อนหรอกใช่ไหม เขาเกลียดหล่อนจะตาย เขาคงไม่มีทางเกิดความปรารถนาต่อหล่อนเหมือนตอนเกิดเหตุเพราะไวน์เจ้าปัญหานั่นแหละ

“ไปเอ่อ...ใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อยก่อนสิคะ” หล่อนบอกอ้อมอ้อมไม่กล้ามองเนื้อตัวเปลือยครึ่งท่อนของเขาให้ป่วนหัวใจ

“ผมไม่ชอบใส่เสื้อผ้านอน แบบนี้ก็สบายดี”

“เธอคะ...ฉันว่าฉันลงไปนอนที่โซฟาดีกว่า คุณเป็นเจ้าของ

เตียง ฉันเป็นคนอาศัย ไม่ควรแย่งพื้นที่ของคุณ ว่าไหมคะ”

ร่างเล็กกระโดดหนี ทว่าวงแขนแข็งแรงของอีกฝ่ายกลับรั้งเอาไว้
เอาไว้เสียก่อน พร้อมกับก้มหน้าลงมาหาหล่อนใกล้ๆ ด้วยลมหายใจอุ่นๆ
เป่ารดแก้มสาวจนแทบหัวใจหยุดเต้น

“นอนด้วยกันบนนี้แหละ เตียงตั้งใหญ่ ไม่ต้องกลัวผมอึดอัดไป
หรอก เมื่อคืนก็นอนด้วยกันทั้งคืน จะมาคิดมากอะไรเอาตอนนี้”

เขาเอ็ดหล่อนไม่จริงจั่ง ก่อนจะรั้งร่างเล็กเข้ามาใกล้ๆ กว่าเดิม
ในขณะที่อรกานต์ตัวแข็งไม่กล้าขยับตัว

“ฉัน...ฉันยังไม่ได้อาบน้ำเลยคะ ฉันจะไปอาบน้ำ” หญิงสาวเสียง
ตะกุกตะกัก ยอมรับว่าตามไม่ทันกับอารมณ์ขื่นๆ ลงๆ ของศัลย์แม่แต่น้อย

“ดีกแล้ว ไม่ต้องอาบน้ำแล้ว เราไม่ได้นอนกอดกันเหมือนเมื่อคืน
เสียหน่อย” ชายหนุ่มแก้มงำเสียงดูๆ ก่อนจะผละออกไปนอนนิ่งๆ ข้าง
หล่อนเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

อรกานต์ผลลถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก แน่ละ...เขารังเกียจ
หล่อนจะตาย เรื่องอะไรที่เขาจะอยากกอดหรือทำอะไรหล่อนเหมือน
เมื่อคืนที่ผ่านมา ตอนนั้นศัลย์เองมีสติดีทุกอย่าง ไม่ใช่คึกคักเพราะ
ฤทธิ์ไวน์แห่งความปรารถนาของตนนั้นสักหน่อย

หญิงสาวคลายความตื่นเต้นลง ก่อนจะนอนนิ่งๆ อย่างใช้ความคิด
ล่องลอยไปไกล ชีวิตของหล่อนตอนนี้เคว้งคว้างและผิดแผนมาไกล
เหลือเกิน จนไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอีกครั้งในรูปแบบไหนและทิศทางใด

หยาดน้ำตาใสๆ ไหลลงจากทางตาด้วยความรู้สึกอันไหวหวั่น ตอนนั้น
หล่อนไม่ใช่อรกานต์คนเดิมอีกต่อไปแล้ว หากแต่เป็นผู้หญิงที่มีตำหนิติดตัว
และคนที่ทำให้หล่อนมีรอยราก็คือเจ้าของเตียงที่กำลังนอนอยู่ข้างๆ
หล่อนในตอนนั้น ซึ่งหล่อนเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ว่าทำไมหล่อนถึง
ไม่โกรธไม่แค้นเขาเลยสักนิดที่เขาเป็นคนทำลายทุกอย่างบนร่างกาย

หล่อนเป็นคนแรก

อาจเป็นเพราะหล่อนโทษตัวเองมากกว่า ความเสียใจจากการถูกคนที่รักหักหลัง มันทำให้หล่อนบ้าบอและขาดความยับยั้งชั่งใจ หล่อนยอมรับว่าในวินาทีนั้นหล่อนไม่รักตัวเอง อยากทำอะไรก็ได้ตามใจที่อยากทำ อยากรู้ อยากเห็น อยากลองมีความสัมพันธ์กับศิล์ย์เหมือนหนุ่มสาวทั่วไป

ยิ่งได้ของดีกระตุ้น หล่อนก็ยิ่งร้อนรุ่มจนห้ามตัวเองไม่อยู่ หนึ่งอย่างว่าที่ได้มาโดยไม่ตั้งใจ มันทำให้หล่อนอยากสัมผัสสร้างกายศิล์ย์ไปหมด และยิ่งเขาแตะเนื้อต้องตัว หล่อนก็ยิ่งหวามไหวระคนสุขจนปล่อยตัวปล่อยใจไปหมด

“ร้องให้ทำไม คิดถึงไอ้แฟนเก่าหน้าจืดนั้นหรือ”

อรกานต์หน้าเหวอ เมื่อจู่ๆ คนข้างๆ ก็โพล่งถามขึ้นมา ก่อนที่เจ้าตัวจะขยับหุ่นทรมาณใจสาวเข้ามาหาหล่อนอีกครั้ง แล้วถือโอกาสโอบกอดร่างหล่อนเอาไว้หลวมๆ เหมือนต้องการปลอบใจ

“ก็แค่ผู้ชายคนเดียว เขาไม่รักแล้วก็ปล่อยเขาไปเถอะ หมอนั่นนะ มันไม่ใช่คนดีอะไรนักหรอก หากว่าผ่องผกาไม่ท้อง มันก็คงไม่รับผิดชอบอะไร เพราะฉะนั้นเลิกร้องไห้เสียใจได้แล้ว เปลืองน้ำตาเปล่าๆ”

ปลายนิ้วหนาถูกยกขึ้นมาเช็ดน้ำตาให้หล่อนเบาๆ ทำเอาอรกานต์ถึงกับทำตัวไม่ถูกไปชั่วขณะ เพราะตอนแรกหล่อนคิดว่าเขาคงหลับไปแล้ว

“ผ่องผกาท้องหรือคะ...” อรกานต์ถามออกไปด้วยความตกใจ หล่อนไม่รู้มาก่อนเลยว่าฝ่ายนั้นกำลังจะมีเด็ก ไม่อย่างนั้นแล้วหล่อนคงไม่ทำอะไรบ้าๆ เหมือนเมื่อคืนนี้อย่างแน่นอน หล่อนคงเมาอยู่ที่ห้องพัก แล้วนอนเสียใจเสียบๆ เพียงลำพัง ไม่มีทางที่จะไปป่วนงานเลี้ยงฉลองแต่งงานของโยธินกับผ่องผกาเพื่อความสะใจของตัวเองเป็นแน่ ถึงหล่อนจะโกรธและแค้นเขามากมาย แต่หล่อนก็ไม่มีทางทำร้ายครอบครัวของใคร

เด็ดขาด เพราะเด็กในท้องของผ่องผกาไม่รู้เรื่องอะไร คิดแล้วก็น่าอายกับการกระทำของตัวเองเหลือเกิน

“ใช่ ผมถึงไม่อยากให้คุณไปป่วนงานของพวกเขาเมื่อคืนนี้ ผ่องผกาท้องอยู่ ผมกลัวจะกระทบกระเทือนกับเด็ก”

อรกานต์นิ่งเงียบไปทันที ยอมรับว่าเสียใจที่ทำแบบนั้นลงไป หากตอนนั้นตัลย์ไม่เข้าไปแก้ไขสถานการณ์แล้วพาหล่อนออกมา ป่านนี้หล่อนคงโดนตราหน้าว่าแย่งสามีของคนอื่นไปแล้ว

โอ้ย น่าละอายใจตัวเองจริงๆ

“นอนได้แล้ว อย่าคิดถึงนายโยธินนั้นอีกเลย คุณมาที่นี่เพื่อลืมความรักกับไอ้หมอนั่นไม่ใช่หรือไง หยุดร้องเลยนะคุณ ไม่งั้นผมจะไล่คุณออกไปนอนข้างนอกจริงๆ ด้วย”

‘ใครบอกเขาว่าเรานอนร้องไห้เพราะคิดถึงนายโยธินกันล่ะ’

อรกานต์แอบซ่อนขอตาอยู่ในใจ หล่อนร้องไห้เพราะเสียดายความสาวที่เสียให้เขาต่างหาก ไม่ได้อาลัยอวรณ์สามีคนอื่นสักนิด ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองไม่ได้สดสะอาดและบริสุทธิ์เหมือนเดิม หล่อนก็ไม่มีกำลังใจจะคิดถึงผู้ชายคนไหนแล้วทั้งนั้น

นอกจาก...

“อนุญาตให้ยืมมอกล่าๆ กับอ้อมมกอดอุ้มนๆ ของผมหนึ่งวัน เพื่อเป็นการปลอบใจที่คุณออกหักกะอรกานต์ เพราะฉะนั้นรีบนอนได้แล้ว”

ตัลย์ออกคำสั่งก่อนจะหลับตาลงในทันที พร้อมกับอ้อมแขนที่โอบกอดหล่อนเอาไว้แน่นเพื่อให้ความอบอุ่นกับหล่อนอย่างที่พูดจริงๆ

คนบ้า! ถามหล่อนบ้างไหมว่าต้องการมอกล่าๆ กับอ้อมมกอดของเขา หรือเปล่า หญิงสาวแอบก่นด่าเขาอยู่ในใจ พร้อมกับรู้สึกแปลกใจในท่าทีของเขาที่มีต่อหล่อนในเวลาที่แตกต่างกัน

ตัลย์ ศาตรากร จริงๆ แล้วเขาเป็นคนอย่างไรกันแน่ละ เดี่ยวก็ดี เดี่ยวก็ร้าย ก่อนหน้านี้อีกก็ประชดประชันหล่อนต่างๆ นานา ต่อว่าและดูถูก

จนหล่อนน้อยเนื้อต่ำใจไปหมด มาตอนนี้กลับทำเห็นใจหล่อนที่อกหัก
แถมยังให้ดอกเล็กๆ เป็นที่พักพิงในคืนนี้ โดยมีอ้อมกอดอบอุ่นเป็นของแถม
อีกต่างหาก

‘แอบกัดดอกเล็กๆ เซ็กซี่ๆ ที่เต็มไปด้วยโรจนางๆ นี่รักที่ตีใหม่...’

หญิงสาวแอบมันเขี้ยวเขาอยู่ในใจ ก่อนจะรีบสลัดความคิดบ้าๆ นั้น
ออกจากหัวสมอง เมื่อรู้ตัวว่าไม่ควรเกิดความรู้สึกกับเขาแบบนี้

‘ไม่นะอรกานต์! หล่อนไม่มีทางหันไหวกลับกลืนตัวหอมๆ ชวน
วาทวิวของค์ลย์อย่างเด็ดขาด’

บทที่ 5

ปากไม่ตรงกับหัวใจ

“คุณยาย เห็นอรกานต์หรือเปล่าครับ”

ศัลย์เดินหน้ายุ่งลงมาจากห้องนอนในตอนสาย หลังจากที่ตื่นมาแล้วไม่เจออรกานต์ หล่อนตื่นตั้งแต่ตอนไหนเขาก็ไม่ทันรู้สึกตัว แถมหาจนทั่วบ้านแล้วก็ยังไม่เจอตัวหล่อนเลย

“ออกไปไรแล้วละ มานั่งนี่ก่อนมา ยายสั่งให้แม่ให้น้อยเขาอุ่นข้าวต้ม หมูร้อนๆ มาให้แล้ว” คุณดวงแขกวักมือเรียกหลานชายให้มานั่งข้างๆ ระหว่างที่ท่านกำลังนั่งอ่านรายงานการบัญชีจากผู้จัดการไร ที่เอามาส่งให้ท่านตรวจตั้งแต่เช้าแล้ว

“อะไรนะครับ ออกไปไร” ศัลย์ทำหน้าที่แปลกใจ จู่ๆ ยายนั่งนั้นก็บ้าอะไรถึงได้ออกไปไรตั้งแต่เช้า แล้วไปอย่างไร ไปกับใครที่ไหนกัน

“ก็ใช้สิ เรานอนตื่นสายขนาดนี้ใครจะไปรอกัน พอตีว่าพ่อชาริตเขาเอาบัญชีมาให้ยายดูตั้งแต่เช้า ยายก็เลยฝากหนูนั่งรถเข้าไปในไรด้วย พร้อมกับบอกให้ดูแลให้ดีแล้วละ” ดวงแขเอ่ยถึงชาริต ผู้จัดการหนุ่มวัยสามสิบสี่ของท่านที่ทำงานด้วยกันมาหลายปี ศัลย์เองก็สนิทกับชาริตเป็นอย่างดี กลับมาไรลูขส่าราญเมื่อไร ทั้งคู่เป็นต้องได้นั่งดื่มกันทั้งคืนจนเมากันไปข้างเป็นประจำ

“หมอนั้นมาทำอะไรแต่เช้า” ศัลย์บ่นอุบเหมือนไม่ชอบใจ พอดีกับที่บ้านน้อยยกถ้วยข้าวต้มมาเสิร์ฟให้บนโต๊ะ

“ข้าวต้มหมูร้อนๆ ค่ะคุณศัลย์ แล้วนี่น้ำขิงกับขนมปังเนยกรอบค่ะ” บ้านน้อยบอกด้วยรอยยิ้มมีความสุขที่ได้ดูแลศัลย์เหมือนทุกครั้งที่นี่

ได้ทำ ท่านเองเห็นชายหนุ่มมาตั้งแต่เด็ก ทั้งรักทั้งห่วงราวกับเป็นลูกหลาน
ของท่านคนหนึ่งทีเดียว

“ขอบคุณครับป้าน้อย มีน้ำขิงด้วยเหรอ อ้อฮือ... น่าดีจัง” ชายหนุ่ม
กล่าวออกมาด้วยสีหน้าขบขัน ก่อนจะหยิบขนมปังมากัดกินก่อนเป็น
อย่างแรก ตามด้วยน้ำขิงอุ่นๆ

“รสชาติดีจังครับ ขนมปังนี่ก็อร่อยจัง” ศัลย์ส่งขนมปังเข้าปาก
จนหมดชิ้น ก่อนจะยกถ้วยน้ำขิงขึ้นจิบอย่างถูกใจ ท่ามกลางรอยยิ้มยินดี
ของผู้ใหญ่ทั้งสองคนที่มองเขาอย่างมีความสุขไปด้วย

“ลองชิมข้าวต้มลิคะ” ป้าน้อยเชิญชวน

ศัลย์หัวเราะเบาๆ ปกติเขาไม่ชอบกินอะไรหนักๆ ในตอนเช้า
เท่าไรนัก ปกติแค่กาแฟถ้วยเดียวก็อยู่จนถึงครึ่งวันแล้ว แต่วันนี้เห็นที่
จะต้องเปลี่ยนการกินสักวันแล้ว เพราะกลิ่นข้าวต้มตรงหน้ามันช่าง
หอมหวานชวนให้อยากลิ้มลองเหลือเกิน

“อืม...อร่อยจังเลยครับ” ศัลย์บอกหลังจากตักข้าวต้มคำแรก
เข้าปาก และนั่นก็ทำให้ทั้งคู่ดวงแขและป้าน้อยถึงกับยิ้มออกมา
ด้วยความขบขันทันที

“ขอบละสิ” คุณดวงแขถามหลานชายไปยิ้มไป

“ครับ อร่อยดี น่าแปลกจัง วันนี้ทำไมถึงมีแต่ของอร่อยๆ นะ”

พูดไปก็ตักข้าวต้มกินไป รสชาติของมันถูกปากเขามากทีเดียว
เลยละ ดูท่าว่าวันนี้เขาจะเจริญอาหารเข้าเสียแล้วสินะ

“หนูอ้อเขาดูตื่นมาทำไว้ให้เราเก็บขายตั้งแต่เช้าแล้ว ทั้งหมดนี้ก็มีมือ
หนูอ้อเขาทั้งนั้นแหละ ผู้หญิงอะไรก็ไม่รู้ ทั้งน่ารักทั้งขยันฝีมือการทำ
อาหารก็ดีดี ใครได้ไปเป็นเมียนี้ถือว่าโชคดีที่สุด ว่าไหมแม่ป้า”

คุณดวงแขหันไปถามป้าน้อยเหมือนหาพวก ก่อนจะขยิบตาให้กัน
เหมือนรู้เห็นเป็นใจ

“จริงค่ะคุณท่าน คุณอ้อทั้งสวยทั้งขยัน ดูลิคะ มาวันเดียวก็อยาก

เข้าไปเรียนรู้งานในไร่แล้ว เป็นสาวเป็นแล้แทนที่จะกลัวแดดร้อนๆ เหมือนคนอื่นเขา แต่ก็ไม่สนใจอะไรเลยคะ ดิฉันก็กลัวแทนเหลือเกิน กลัวว่าผิวสวยๆ อมชมพูของคุณอ้อจะเสียหมด”

มือที่กำลังถือช้อนของคัลย์ชะงักกึก ก่อนจะวางลงทันทีด้วยสีหน้า เรียบเฉยตามแบบฉบับ มองข้าวต้มและทุกอย่างเหมือนไม่เชื่อสายตาว่าจะเป็นฝีมือของอรกานต์ ผู้หญิงเงอะงะที่เหมือนจะทำอะไรไม่ได้เรื่อง ลักอย่าง

“ใส่เสนท์ด้วยหรือเปล่านั้นไม่รู้จะครับเนี่ย”

“ตาคัลย์!” คุณดวงแขยกมือขึ้นหยิกแขนหลานชายในทันที เมื่ออีกฝ่ายแก้มองดูประขยี้ขึ้นมาแบบนั้น ในขณะที่คัลย์ถึงกับร้องโอดโอย เมื่อถูกผู้เป็นยายลงโทษด้วยการหยิกเนื้อจนปวดร้าวไปหมด

“โอ๊ย...พอแล้วครับคุณยายคนสวย หลานชายสุดหล่อเจ็บนะครับ”

“ปากดี มั่นนำหยิกให้เนื้อหลุดน้ก” คุณดวงแขกัดฟัน ทำหน้า มั่นเขี้ยวหลานชายจนบ้ำน้อยอดหัวเราะไม่ได้ ยายหลานคู่นี้มักจะ หยอกล้อกันประจำ ทำให้ท่านพลอยสนุกไปด้วยทุกครั้ง

“ใครจะไปรู้ละครับ เพื่อแม่นั้นอาจจะใส่เสนท์ให้ผมรักผมหลงก็ได้”

คัลย์ยังแก้มองผู้เป็นยาย พร้อมกับส่งเสียงหัวเราะชอบอกชอบใจ เมื่อคุณดวงแขส่งสายตาดูๆ มาให้

“เสนท์นั้นมีแน่ แต่เป็นเสนท์ปลายจวักยะ พวกผู้ชายไม่เลื้อย แถวนี้ก็ระวังตัวเอาไว้ให้ดีเถอะ ระวังจะหลงหัวปักหัวปำจนถอนตัวไม่ขึ้น”

คุณดวงแขค้อนควัก รู้สึกสงสารอรกานต์ขึ้นมาทันที หญิงสาว ต้องใช้ความอดทนมากมายแค่ไหนกันถึงจะอยู่กับคนปากร้ายอย่างคัลย์ได้

หัวใจของคัลย์เคยเจ็บปวดกับอดีตคนรักมาจนตายด้านไปหมด ไม่แปลกเลยที่คัลย์จะก่อกำแพงกันผู้หญิงทุกคนไม่ให้ก้าวล้ำเข้ามาในชีวิตส่วนตัว แม้จะควงสาวฯ มากหน้าหลายตา ทว่าคัลย์ก็ไม่เคยจริงจัง กับใครเลยสักคน

อรกานต์อาจจะเป็นผู้หญิงที่พิเศษกว่าใคร แต่ก็อาจจะยังไม่ถึงขั้นที่ตัลย์อยากจะหยุดทุกอย่างเพื่อใช้ชีวิตด้วย คุณดวงแขมองออกว่าระหว่างทั้งคู่ยังมีเส้นบางๆ กันอยู่ ทำให้ยังดูอึดอัดกันไปบ้าง

“คุณยายก็รู้นี่ครับ ว่าผมมันเป็นพวกไม่มีหัวใจ กับอรกานต์เอง ผมก็ไม่อยากให้คุณยายกับป้าน้อยหวังอะไร เพราะเธอกับผมเราคบกันแบบแฟร์ๆ ไม่ได้มีข้อผูกมัดอะไรต่อกัน” ตัลย์บอกจากใจจริง เพราะความจริงแล้วเขากับอรกานต์ไม่ได้เป็นความรักกันอย่างที่ทุกคนที่นี้เข้าใจ วันหนึ่งถ้าอรกานต์รักษาแผลใจจากนายโยธินได้ หล่อนก็จะกลับไปใช้ชีวิตที่กรุงเทพฯ ตามเดิม เขาไม่อยากจะให้ผู้เป็นยายฝันสลาย เพราะเพียงแค่นี้เขาเองก็รู้สึกผิดที่โกหกท่านมากพอแล้ว

“พูดอย่างนั้นได้ยังไง หนูอ้อเขาจะเป็นฝ่ายเสียหายนะรู้หรือเปล่า”

คุณดวงแขเอ็ดหลานชายด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ เพราะท่านเองก็หวังกับอรกานต์เอาไว้มาก เนื่องจากมองว่าหล่อนเป็นคนน่ารักและขยันขันแข็ง

“โอ้ สมัยนี้ใครเขาถือกันล่ะครับคุณยาย ไม่เอาแล้ว ผมไม่คุยเรื่องนี้แล้วดีกว่า ป้าน้อยเอาไปเก็บเถอะครับ ผมอึดแล้ว เดี่ยวจะกลับขึ้นไปทำงานบนห้องต่อ พอดีมีประชุมใหญ่ ผมจะร่วมประชุมผ่านระบบออนไลน์ด้วย”

“อ้าว แล้วจะไม่ตามเข้าไปดูเมียเราที่ไร่หรือกระวะ” คุณดวงแขเสียงสูง รู้สึกขัดใจกับความเป็นไปของหลานชายตัวเองไม่น้อยเลยทีเดียว

“คงไม่ครับ เขาออกไปก็เรื่องของเขา อวดเก่งแบบนั้นก็ปล่อยให้ไปเถอะ อีกเดี๋ยวไม่ไหวก็จงให้চারิตมาส่งเอง” พุดจบก็ลุกออกจากเก้าอี้แล้วเดินกลับขึ้นไปบนห้องส่วนตัวของตัวเองทันที ท่ามกลางสายตาคำถามของทั้งคุณดวงแขและป้าน้อยที่มองตามไป

“ดิฉันว่าคุณนี่เขาแปลกๆ นะคะคุณท่าน” ป้าน้อยออกความเห็น

“แปลกยังไงก็ไม่ควรปล่อยเมียตัวเองอยู่กับคนอื่น ให้อีหลานคนนี่

ของฉันนี่มันคิดอะไรซี! ทำไม่สนใจโยตีเขาไปเถอะ ลักวันจะโดนทิ้ง
ไม่รู้ตัว ยายจะสมน้ำหน้าให้” คุณดวงแขบน้อยอย่างหงุดหงิด ไม่คิดว่า
หลานชายจะหลงตัวเองมากขนาดนี้ เห็นว่าฝ่ายหญิงยอมลงให้
ทุกอย่างก็ไม่คิดจะใส่ใจความรู้สึกของอีกฝ่ายเลย

“ดิฉันว่าเราคงต้องทำอะไรสักอย่างแล้วละคะ เพื่อช่วยคุณอ้อ”

บ้าน้อยเสนอแนะ

“นั่นนะสิ ชีนป่อยให้มันเป็นแบบนี้ มีหวังว่าฉันคงจะไม่ได้เจอหน้า
เหลนก่อนตายแน่ รอไม่ได้แล้วละแม่บ้าน้อย เรามาหาวิธีทำให้ตาตัลย์
ใจอ่อนกับหนูอ้อกันดีกว่า ฉันไม่อยากรออีกแล้ว ตาตัลย์มันยิ่งเซ็ดกับ
ความรักครึ่งเก่าอยู่ด้วย กลัวว่าจะใจแข็งไม่ยอมรับหนูอ้อง่ายๆ”

“แล้วเราจะทำยังไงกันดีกันคะคุณท่าน”

นั่นสิ จะทำอย่างไรดี คุณดวงแขทวนคำถามซ้ำไปซ้ำมา เวลา
หนึ่งสัปดาห์ก่อนที่ตัลย์จะกลับกรุงเทพฯ ไป ท่านจะต้องหาวิธีทำให้
ทั้งคู่ออมเผยใจและยอมรับกันและกันให้ได้ เพราะหลังจากนี้ท่านจะ
ไม่มีโอกาสช่วยอะไรได้อีกแล้ว คราวนี้ละ ท่านอดได้เหลนก่อนตาย
จริงๆ แน่

6 สียงหัวเราะอย่างมีความสุขของหนุ่มสาวที่กำลังเดินเคียงคู่
เข้ามาในเรือนใหญ่ทำให้ตัลย์ที่กำลังวางสายจากการตลาดของบริษัท
ถึงกับขมวดคิ้วหาเข้าหากัน ก่อนจะยื่นกอดดอกพิงขอบประตูบ้านมอง
อากัปกริยาของทั้งคู่ด้วยความรู้สึกขวงหูขวงตาอย่างไรชอบกล

ออกไปทำงานด้วยกันวันเดียว อรกานต์กับจาริตก็สนิทสนมกันได้
ถึงเพียงนี้เชียวหรือ แหม...ช่างเข้ากับคนง่ายจริงเชียวแม่คุณน ที่กับเขาละ
ไม่เคยมีแม่แต่ส่งยิ้มให้สักครั้ง

“อ้าวคุณตัลย์ มายืนทำอะไรอยู่ตรงนี่ล่ะครับ” จาริตเอ่ยทัก
หลานชายของนายจ้าง ที่สนิทสนมกันมานานหลายปีจนกล้าพูดเล่นกัน

เป็นประจำ

“มายืนรอเมีย กลัวจะติดใจชายอื่นจนลืมว่าสามีตัวเองรออยู่
ที่บ้าน”

อรกานต์คอแข็งขึ้นมาทันที ในขณะที่จาริตทำหน้าที่หลอหลอ
ก่อนจะลอบยิ้มเมื่อเห็นสายตาของคัลย์ที่มองไปยังภรรยาด้วยอาการ
หงุดหงิดอย่างเห็นได้ชัด

“เมียที่ไหนกันหรือครับ ทำไมผมไม่ยกู้” จาริตแก้มองด้วย
รอยยิ้มขบขัน ไม่เคยเลยจริงๆ ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะมีโอกาสได้เห็น
คนอย่างคัลย์มีอารมณ์โกรธเพราะผู้หญิง

อย่าบอกนะ ว่าคัลย์กำลังหึงเขากับอรกานต์อยู่

“ก็คนที่นายพาเขาหายไปด้วยกันทั้งวันนี้ไง ถ้ายังไม่รู้ก็รู้ไว้ซะ”

คัลย์ทำเสียงไม่พอใจ ต่อให้เป็นเพื่อนก็เถอะ หากคิดจะมายุ่ง
วุ่นวายกับคนของเขา คัลย์ก็ไม่ไว้หน้าหรอก

“ตายจริง ไหนคุณแอบบอกผมว่าเป็นแค่เพื่อนกันยังไงล่ะครับ”

คำพูดของจาริตทำให้คัลย์ถึงกับหันขวับมามองคนตัวเล็กในชุด
กางเกงยีนส์ยาวกับเสื้อเชิ้ตสีฟ้าพับแขนครึ่งหนึ่งทันที

คัลย์ไม่มีอารมณ์จะชื่นชมตัวเอง ว่าช่างวัดขนาดเสื้อผ้าที่ซื้อให้
หล่อนได้อย่างพอดีกับเรือนร่างสมส่วนเหลือเกิน เพราะตอนนี้
เขามัวแต่โกรธ ที่อีกฝ่ายบอกกับจาริตว่าระหว่างเขากับหล่อนเป็นเพียง
แค่เพื่อนกันเท่านั้น

‘เพื่อนบ้าเพื่อนบออะไรกัน เคยทำรักกันไปก็หนแล้วนับข้างใหม่!’

หรือหล่อนจะสมองเลื่อมไป ว่าตัวเองตกเป็นของเขาไปแล้ว และ
สถานะของหล่อนในไร่แห่งนี้ในตอนนั้นก็คือภรรยาของนายคัลย์ ศาตรากร
ผู้ชายที่ทิ้งหล่อ ทั้งรวย และเพียบพร้อมไปหมดทุกอย่างนะหือ!

“อะไรนะ นี่คุณบอกหมอนี่ว่าเราเป็นแค่เพื่อนกันอย่างนั้นหรือ
อรกานต์”

หญิงสาวทำหน้าที่ ก่อนจะรวบรวมความกล้าเพื่อสู้กับสายตา และท่าทางเอาเรื่องของคัลล์ หล่อนต้องฟังเขาเมื่ออยู่ที่นั่นก็จริง แต่ก็เชื่อว่า เขาจะชมหล่อนได้ทุกย่างนี่นา

“ก็คุณบอกเองนี่คะ ว่าเราก็แค่ลองๆ ศึกษาดูใจกันเท่านั้น หากไม่ใช่ หรือว่าไปกันไม่ได้ คุณก็จะทิ้งฉัน เราจะแยกทางใครทางมัน แบบนี้ไม่ใช่หรือคะ”

“หา! ว่าไงนะ” คัลล์ตาขวางขึ้นมาทันที ก่อนจะกัดฟันกรอดมอง หล่อนด้วยสายตาที่คุกรุ่นไปด้วยความโกรธแค้นในใจ ถึงเขาจะเคยพูด แบบนี้ต่อหน้าหล่อนและคุณยายดวงแข แต่ก็เชื่อว่าหล่อนจะเก็บเอามา คิดแค้น แล้วประกาศให้คนนอกอย่างจาริตร์รับรู้ เพื่อหาข้ออ้างที่จะ ถีบหัวเขาส่งเมื่อหมดประโยชน์

“พอแล้วครับพอแล้ว ไปกันใหญ่แล้วครับ ผมแค่พูดเล่นเท่านั้น ครับคุณคัลล์ อย่างจริงจังสิครับ โห่ โครๆ ก็รู้ว่าคุณอ้อเป็นใคร อย่าหา เรื่องไม่ดีให้ผมสิครับ” จาริตร์รีบแก้สถานการณ์ เมื่อเห็นว่าทุกอย่างเริ่มจะ บานปลายและเข้าใจผิดกันไปกว่าที่คิดเอาไว้

“แล้วมันธุระอะไรของนายที่จะต้องพารากานต์ออกไปด้วยกัน ทั้งวันไม่ทราบ”

“อ้าว ผมก็พาคุณอ้อไปดูงานตามที่คุณท่านสั่งนี่ครับ” จาริตยกมือ ขึ้นเกาหัวเก๋ๆ รู้สึกได้ในทันทีว่าอรากานต์คงไม่ใช่แค่ผู้หญิงธรรมดาๆ เหมือนคนอื่นๆ ที่คัลล์เคยควงเล่นๆ เสียแล้ว

“ไปเลย จะไปไหนก็ไป” คัลล์ออกปากไล่เพื่อนหนุ่ม ยอมรับว่า ตอนนี้หูตึงจิตใจจนไม่อยากจะเห็นหน้าจาริตร์ในบ้านอีกแล้ว

“จะไล่ผมไปไหนกันครับ นี่ผมกะจะมาชวนคุณคัลล์ไปดื่มด้วยกัน ลักหน้อย นานๆ คุณคัลล์จะกลับมาทั้งที ใจคอจะไม่ยอมชนแก้วกันหน้อย หรือครับ”

“เอาไว้วันหลัง วันนี้อันไม่มีอารมณ์” คัลล์ปฏิเสธหัววนๆ

“แล้วกัน ผมก็อุตส่าห์ห้วงกลัวว่าจะเหงาเหมือนทุกที”

จาริตแกล้งเข้า ทั้งที่รู้แก็ใจดีอยู่แล้วว่าคัลย์คงไม่สะดวกที่จะตี
กับเขาในคืนนี้แน่นอน เพราะครั้งนี้คัลย์ไม่ได้เดินทางมาคนเดียว
หากแต่พาคนรู้ใจอย่างอรกานต์มาด้วย

“อย่าทำเป็นรูดีไปหน่อยเลยจาริต จะไปไหนก็ไปไป ฉันจะพาเมีย
เข้าบ้านแล้ว” พูดจบก็เดินไปคว้าข้อมืออรกานต์ ก่อนจะรั้งให้มายืนใกล้ๆ
แล้วก็มมองด้วยสายตาคาดโทษ

อรกานต์อยากจะสะบัดมือใหญ่ขึ้นทั้งไป แต่ก็ติดที่จาริตยังยืน
มองอยู่ไม่ไปไหน ถึงหล่อนจะโกรธเกลียดคนเอาแต่ใจและปากร้ายอย่าง
คัลย์มากมายเพียงใด แต่ก็จำต้องอดกลั้นเอาไว้เพราะกลัวความลับแตก

หากทุกคนรู้ว่าหล่อนกับคัลย์เพียงแค่อ่านละครตบตาคนอื่นเท่านั้น
หาใช่คนรักกันจริงๆ อย่างที่ทุกคนเข้าใจ อรกานต์คงอยู่ที่ไร้แห่งนี้ต่อไป
ไม่ได้ ทั้งคุณยายดวงแขและบ้านน้อยคงโกรธหล่อนจนไล่ออกจากไร้
ก็เป็นได้

“แหม พอมีเมียแล้วเพื่อกก็หมดความสำคัญเลยนะครับ”

“พูดมากหน้าจาริต กลับไปได้แล้วไป เตียวพรุ้งนี้จะไปหาที่บ้านพัก”

คัลย์โบกมือไล่ ก่อนจะรั้งร่างเล็กให้เดินตามเข้าไปในบ้าน โดย
ไม่หันมาสนใจจาริตอีก เป็นเหตุให้อีกฝ่ายถึงกับสำหวัแล้วหวัระเบาๆ
กับท่าทางเอาแต่ใจนั้น ก่อนจะหันหลังเดินออกจากเรือนใหญ่ไปที่รถ
ของตนในเวลาต่อมา

“ปล่อยได้แล้วค่ะ”

อรกานต์นี้หัวหน้า รู้สึกเจ็บจากแรงบีบที่ข้อมือจนทนไม่ได้ คัลย์ลาก
หล่อนกลับมาที่ห้องโดยไม่รักษามารยาทกับจาริตแม้แต่น้อย แถมยัง
วางท่าเป็นเจ้าของหล่อนจนเกินความจริงไปแล้ว

“ทำไม หรือว่ามีผมมันไม่นุ่มเหมือนมือไอ้จาริต” นอกจากไม่ยอม
ปล่อยมือหล่อนแล้ว คัลย์ยังหันมากวนประสาทหล่อนด้วยใบหน้ายียวน

อีกต่างหาก

“ฉันว่าคุณกำลังหาเรื่อง”

“หาเรื่องอย่างนั้นหรือ พุดผิดพุดใหม่ได้นะอรกานต์ ผมจะไปหาเรื่องคุณทำไม ไร้สาระ”

“งั้นก็ปล่อยมือสิ ฉันเจ็บนะ” หญิงสาวออกคำสั่ง ก่อนจะพยายามบิดำให้พ้นจากการเกาะกุมของอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเจ็บปวด เมื่ออีกฝ่ายออกแรงบีบรุนแรงมากขึ้น

“มากกว่าจับมือก็เคยทำ อย่ามาทำเป็นสะติดสะตัง”

“เฮ้! นี่มันจะมากเกินไปแล้วนะคะ” อรกานต์อยากจะทำตาย จู่ๆ ศัลย์เป็นอะไรไปไม่ทราบ ทำไมถึงหาเรื่องหล่อนอย่างนี้ นี่เขาวางงานมากหนักหรือไงกัน

“มากตรงไหน ลืมไปแล้วหรือไง ว่าอยู่ที่นี้คุณต้องฟังคำสั่งผม”

“ก็แล้วฉันทำผิดอะไรเล่า” อรกานต์ซັกทนต์ไม่ไหว นี่หล่อนจะทำอะไรก็ซัดใจเขาไปหมดหรือไง เขาเกลียดหล่อนขนาดนี้ แล้วจะพาหล่อนมาด้วยทำไมกันนะ

ศัลย์เงยไปชั่วอึดใจ ก่อนจะมองใบหน้าแดงก่ำที่บ่งบอกว่าเจ้าตัวกำลังโมโหสุดฤทธิ์ ยังมีหน้ามาถามเขาอีกว่าตัวเองทำผิดอะไร ทั้งที่ตัวเองก็หายไปกับผู้ชายมาทั้งวันนี้ละ

“ตอนเช้าทำไมไม่ปลุก” ศัลย์ย้อนไปถึงเมื่อเช้า เมื่อตื่นมาแล้วไม่พบหล่อนบนเตียง

“ก็...ฉันเห็นคุณหลับสบาย” หญิงสาวบอกอ้อมอ้อม ทั้งที่จริงแล้วเหตุที่ไม่ปลุกเขาก็เพราะรู้สึกอายนอนซุกอยู่ในอ้อมอกของเขา ทั้งคืน แถมตื่นมาก็ล้มผัสถึงลมหายใจอ่อนๆ ของเขาที่เป่ารดแก้มจนร้อนห่อไปหมด

“แล้วทำไมถึงแอบเข้าไปกับนายจาริตโดยที่ไม่บอกผมก่อน”

“ก็คุณยังไม่ตื่น แล้วฉันจะบอกคุณได้อย่างไร อีกอย่างคุณนายก็

อนุญาตแล้วด้วย” หล่อนเถียงไปตามความเป็นจริง ไม่ได้แก้ตัวใดๆ

“แล้วทำไมตอนกลางวันไม่กลับมากินข้าวบ้าน” คนตัวโตยังหาเรื่องไม่เลิก ตอนกลางวันเขาถูกทิ้งให้กินข้าวเที่ยงตามลำพัง เพราะคุณยายดวงแขกับป้าน้อยหนีออกไปเที่ยวที่ตลาดกัน

“ก็คนงานเขาชวนกินด้วยนี่คะ แถมยังมีส้มตำจานเด็ดให้ฉันกินพร้อมกับข้าวเหนียวไก่อ่างด้วย” หล่อนตอบด้วยใบหน้าเหี้ยๆ ตอนแรกก็คิดจะกลับมากินข้าวเที่ยงที่เรือนใหญ่เหมือนกัน แต่คนงานกับชาตรีก็ยั่วชวนหล่อนด้วยอาหารที่ชอบมากตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยเสียก่อน

“คุณนี่มัน...” ศัลย์ยกมะเหงกขึ้นมาอย่างเหลืออด ในขณะที่อีกฝ่ายรีบหลับตาลงทันที เพราะคิดว่าเขาจะแถมมะเหงกให้หล่อนเป็นการลงโทษที่ทำตัวเหลวไหล

ศัลย์ถอนหายใจ บางทีอรกานต์ก็ดูเหมือนผู้ใหญ่ หากแต่บางครั้งก็เหมือนเด็กที่ไม่รู้จักโต เจอของกินล่อเข้าหน่อยก็ลืมทุกอย่าง แม้กระทั่งเขา ตกลงว่าเขายังมีตัวตนสำหรับหล่อนอยู่ไหม

“โอ๊ย...นี่เราแพ้ไก่อ่างล้มตำของหล่อนอย่างนั้นหรือ บ้าชะมัด! เราอร่อยกว่าอาหารพวกนั้นตั้งเยอะ ทำไมหล่อนไม่สนใจเล่า ทำไมหล่อนไม่จับเราให้อยู่หมัด ไม่ออดอ้อนออเซาะเอาอกเอาใจเรา หากว่าหล่อนอยากจะทำอะไรด้วยกันนานๆ หรือตลอดไป”

“ขอโทษนะคะ ฉันไม่คิดว่าคุณจะรอ” เจ้าหล่อนกล่าวออกมาทั้งที่ยังหลับตา

“ใครบอกว่ารอ จ้างให้ก็ไม่สนใจหรือ” อีกฝ่ายตอบกลับมาด้วยเสียงขุ่นๆ ก่อนจะปล่อยข้อมือเล็กๆ นั้นให้เป็นอิสระในที่สุด เมื่อกลัวว่าอาจจะทำให้หล่อนเจ็บมากไปกว่านี้

อรกานต์ลืมตาทันที พร้อมกับถอนหายใจอย่างโล่งอกที่เขาปล่อยหล่อนให้เป็นอิสระได้เสียที ก่อนจะยกข้อมือที่มีรอยแดงข้ำขึ้นมาคลำบ่อยๆ เหมือนเด็กน้อยเวลาถูกผู้ใหญ่ลงโทษ

คัลย์ก้าวเข้าหาหล่อนใกล้ๆ ก่อนจะฉวยข้อมือนั้นขึ้นมาดูอีกครั้ง อย่างเสียไม่ได้ รอยขำบนข้อมือเล็กๆ ของหล่อนทำให้เขาตกใจ เพราะไม่คิดว่าตนเองจะผลอดตัวทำหล่อนเจ็บได้ถึงขนาดนี้

“เจ็บหรือ” ชายหนุ่มถามออกไป โดยที่ยังไม่ได้ปล่อยข้อมือนั้นไปไหน

“ค่ะ ก็บอกคุณคัลย์ตั้งแต่แรกแล้วว่าเจ็บนี่ค่ะ”

“เด็กโง่!”

แล้วเขาก็วิ่งหล่อนให้เดินไปนั่งที่เตียงนอน ก่อนที่เขาจะเดินไป รื้อหาอะไรบางอย่างในลิ้นชักโต๊ะทำงานของตัวเองด้วยความรีบร้อน ก่อนจะกลับมาอีกครั้งโดยมียาหม่องสีเขียวๆ ติดมือมา

“อยู่นิ่งๆ” คัลย์ออกคำสั่งกับหล่อนอีกครั้ง ก่อนจะนั่งลงเคียงข้าง แล้วเปิดฝายาหม่อง นิ้วใหญ่ค่อยๆ ป้ายยามาที่ข้อมือของหล่อน แล้วเกลี่ยวนไปมาจนทั่วข้อมือเจ้าปัญหา

นี่เขาตบหัวแล้วลูบหลังหล่อนอย่างนั้นหรือ อรกานต์แอบค่อนข้างตกใจ เขาอยู่ในใจ ลอบมองสีหน้าของเขาแล้วผลอดคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยจริงๆ แล้ว คัลย์ ศาตรากร เป็นคนอย่างไรกันแน่นะ เพราะบางครั้งก็ดูร้ายจนหล่อนไม่กล้าแม้แต่จะสบตา หากแต่บางครั้งก็อ่อนโยนจนหล่อนไม่อยากที่จะเชื่อสายตาตัวเองเหมือนกัน

สัมผัสแผ่วเบาที่ข้อมือนั้นทำให้อรกานต์ผ่อนคลาย ไบหน้าหล่อเหลาราวนายแบบนิตยสารชื่อดังที่กัมเจียดแก้มของหล่อนบ่อยครั้ง ทำให้หญิงสาวไบหน้าร้อนผ่าวและหวามไหว จมูกโด่งๆ เป็นสันกับริมฝีปากหยักหนานี้สินะ ที่มันเอาแต่รังแกร่างกายหล่อนครั้งแล้วครั้งเล่า ในคืนก่อนนั้นจนหล่อนบอบช้ำไปแทบทั้งตัว

บ้าไปแล้ว!

อรกานต์เอ็ดตัวเองในใจ นี่หล่อนผลอดคิดอะไรไป น่าอายที่สุดเลยจริงๆ หล่อนเพิ่งอกหักมานะ หล่อนต้องคิดเสียใจเรื่องของโยธิน

มากกว่าลิ ทำให้เอาแต่นวนเวียนคิดถึงเรื่องบ้าๆ ในคืนนั้นนอนไม่ได้

“ตากแดดจนหน้าแดงไปหมดแล้วเห็นไหม เข้าไปในไร้อได้สวมหมวกหรือเปล่า”

โถ หล่อนหน้าแดงเพราะคิดถึงเรื่องลามกอยู่ต่างหากล่ะ ไม่ใช่เพราะตากแดดมาทั้งวันเสียที่ไหน แต่ว่าเรื่องอะไรที่หล่อนจะต้องไปแก้ตัวด้วยล่ะ ให้เขาเข้าใจไปอย่างนี้ก็ดีแล้ว ซินเขารู้ว่าหล่อนคิดอะไร เขาคงได้ตำหล่อนว่าเป็นยายบ้าหรือยายที่หนีไปเลยก็ได้

“สวมค่ะ แต่แดดคงร้อนเกินไป”

“เห็นไหม แล้วอย่างนี้คุณจะทำอย่างไรได้ยังไง ผมว่ากลับกรุงเทพฯ ไปพร้อมกับผมดีกว่ามั้ง” คัลย์บอกอย่างระอระอ ขณะที่ปลายนิ้วยังไล่หวดให้หล่อนอย่างเบามือและเพลิดเพลิดโดยไม่รู้ตัว

“ที่นี่สวยมากค่ะ อากาศดี คนงานทุกคนก็น่ารักดีด้วย ฉันคิดว่าฉันอยู่ได้ค่ะ คุณจะกลับก็กลับไปได้เลยค่ะ ไม่ต้องห่วง”

“ใครบอกว่าห่วง จะอยู่จะไปก็เรื่องของคุณสิ”

อีตาบ้า เมื่อก็ยิ่งชวนหล่อนกลับด้วยเพราะกลัวว่าหล่อนจะอยู่ที่นี้ไม่ไหวอยู่เลย ออร์กานต์แอบมูยหน้าใส่เขา ก่อนจะมองปลายนิ้วใหญ่ที่คลึงไปมาบนข้อมือของหล่อนอย่างแผ่วเบา

ทำเขาเจ็บแล้วก็มานั่งทนายาให้ เออหนอ...ผู้ชายอะไรแบบนี้กันเดี๋ยวดิเดี๋ยวย้ำร่ำรากับเป็นนัยของอย่างนั้นแหละ ทั้งที่เขาก็ยังไม่ได้แก่เลยสักนิด หนุ่มวัยสามสิบห้าปีอย่างคัลย์ ออร์กานต์คิดว่ากำลังดีและเหมาะจะเป็นพ่อคนและสามีของใครสักคนด้วยซ้ำ

ตายจริง...นี่หล่อนกำลังคิดบ้าอะไร บ้าไปแล้วออร์กานต์

“อยู่ที่นี่นะ คุณจะทำอะไรก็ได้ในฐานะเมีย เอ๊ย! คนรักของผมแต่ขอแค่อย่างเดียวนั่น นั่นคืออย่าทำตัวสนิทสนมกับผู้ชายคนอื่นให้มากถึงมันจะไม่มีอะไรก็ตาม แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องที่คุณจะไปเที่ยวหัวร่อต่อกระซิกกับผู้ชายคนอื่นแบบนี้ คนเขาจะนิินทาผมเอาได้ ว่าปล่อยเมีย

เหลวไหลไปลั่นลากับผู้ชายคนอื่น”

“คิดมากไปแล้วค่ะ ฉันกับคุณชาวิตเราก็แค่ถูกคอกัน ฉันไม่...”

“ไม่รู้ละ ยังไงก็ห้ามไปเยี่ยมหรือว่าไปหิวเราะกับนายริตมันอีก”

ศัลย์ชิงพูดขึ้นมาก่อนที่หล่อนจะแก้ตัวจบ ไม่ยอมฟังหล่อนอธิบายใดๆ

“เราไม่ได้เป็นคนรักหรือสามีภรรยากันจริงๆ เสียหน่อยนี่คะ”

หล่อนบอกเสียงอ่อยๆ เจอสิ่งห้ามแบบนี้หล่อนก็จ๋อยไปเหมือนกัน เลยอดที่จะบ่นอุบออกมาไม่ได้

“ก็คนอื่นเขาไม่ได้รู้เรื่องกับเรา ยายคนนี่นี่!” ชายหนุ่มเอ็ดหล่อนอีกครั้ง อยากจะเขมมะเหงกกลางบนหน้าผากเล็กๆ นั่นเป็นการสั่งสอนสักครั้งนัก

“พูดเบาๆ ก็ได้ค่ะ ไม่เห็นต้องตะคอกเลย ชอบบ่นเป็นคนแก่อยู่เรื่อย” หญิงสาวบ่นไม่จริงจัง ก่อนจะร้องครางเมื่อมะเหงกถูกโตะของศัลย์ร่วงลงบนหน้าผากเต็มๆ

“โอ้ย คุณศัลย์นะ” หญิงสาวร้องครางเบาๆ ในขณะที่คนเจ้าอารมณ์ส่งเสียงหัวเราะชอบใจที่แกล้งหล่อนได้

“สมน้ำหน้า อยากหาว่าผมเป็นคนแก่ดีนัก” คนถูกหาว่าแกทำเสียงหงุดหงิด เขาอายุแค่สามสิบห้าเท่านั้นเอง มาหาว่าแก่ได้อย่างไร ถ้าแก่จริงคินนั้นจะมีแรงอึบหล่อนไหม

หี! ประเดี๋ยวก็จับพิสูจน์ความแก่อีกรอบเสียหรือก

“เปล่านะคะ ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น”

“แล้วหมายความว่าแบบไหนกัน พูดให้ดีๆ นะอรกานต์”

ชู่จิ่ง ชูอยู่นั้นแหละ รู้ว่าหล่อนยอมให้หน่อยไม่ได้

“ก็...” หญิงสาวอีกอ๊ก

“คงหนุ่มสู้แฟนเก่าคุณไม่ได้สินะ” น้ำเสียงประชดประชันของศัลย์ทำให้อรกานต์หน้าเหวอทันที เพราะหล่อนไม่เคยคิดเอาเขามาเปรียบเทียบ

กับโยธินเลย

ทำไมศัลย์ถึงพาลไปหมดแบบนี้ละ เอาใจยากจริงๆ ให้ตายเถอะ
“เข้าใจผิดไปใหญ่แล้วละ ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นเลย”
“แล้วอย่างไรหน”

อรกานต์หัวใจกระตุก เมื่ออีกฝ่ายก้มหน้าลงมาหาจนชิด แล้วจ้อง
มองดวงตากลมโตของหล่อนราวกับจะค้นคว้าหาความจริงจากหล่อน

“เอ่อ...ฉันก็พูดไปอย่างนั้นเองค่ะ คุณศัลย์ไม่แก่เลย ยังดูเอ่อ...
หนุ่มอยู่เลย”

“จริงหรือ” ถ้ามไปก็จ้องริมฝีปากอิมตรงหน้าไป คงไม่มีใครรู้ดี
ไปกว่าเขา ว่าริมฝีปากนี้มันช่างหอมหวานเพียงใด

“ค่ะ ฉันว่าก็...กำลังดีด้วยซ้ำ” หญิงสาวตอบสั้นๆ ความใกล้ชิด
ระหว่างกายทำให้หล่อนสั่นสะท้านแปลกๆ ชวนให้นึกถึงคืนหวิวของเขา
กับหล่อนเหลือเกิน

ไม่หนะ! ทำไมหล่อนใจเต้นแรงแบบนี้เล่า

“แน่นอนอรกานต์ ผมกำลังดีอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นคืนก่อนเราคง
ไม่รักกันหลายรอบ”

โอ คุณพระ!

อรกานต์หน้าร้อนผ่าว ไม่คิดว่าเขาจะโยงไปเป็นอีกเรื่องได้ร้ายกาจ
ถึงเพียงนี้ อีตาศัลย์ อีตาบ้า! เขาจะวกกลับไปพูดถึงเรื่องเก่าทำไม รู้ทั้งรู้
ว่าคืนนั้นมันก็แค่ความผิดพลาด

“คุณศัลย์ หยุดพูดเรื่องบ้าๆ เลยนะคะ”

“บ้าตรงไหน ก็คุณบอกว่าผมกำลังดี ผมก็ยอมรับอยู่นี่ไง ว่าแต่ผม
กำลังดีแค่ไหน มีแต่คุณที่รู้ดีที่สุดสินะ” ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก ก่อนจะมอง
ไบหน้าแดงกำของอีกฝ่ายด้วยแววตาขบขัน

“บ้า!” อรกานต์พูดได้แค่นั้น ทั้งโกรธทั้งอายจนทำอะไรไม่ถูก
ไปชั่วขณะ และความเขินอายอย่างไร้เดียงสาตัวเองที่ทำให้คนตัวโตถึงกับ

ชอบใจจนยิ้มไม่หุบ

“เราสองคนก็บ้ำาพอกันนั่นแหละอรกานต์” คัลย์หัวเราะในลำคอ ก่อนจะผละห่างจากร่างเล็กอย่างหักห้ามใจ กลืนตัวของหล่อนมันทำให้ เขาหนักถึงคิ่้นนั้นอยู่ร่ำไป เขากลัวว่าตัวเองจะควบคุมร่างกายไม่ได้ กลัวว่าจะผลอล่วงเกินหล่อนอีกครั้งทั้งที่เขาไม่มีสิทธิ์แม้แต่หน่อย

“ลงไปข้างล่างดีกว่า ผมหิวข้าวแล้ว” คัลย์เสยผมยุ่งๆ ก่อนจะ หันไปมองนอกหน้าต่างด้วยความรู้สึกประหลาดในใจจนว่านุ่นไปหมด

“เพิ่งจะสี่โมงเย็นเองนะคะ คุณคัลย์หิวแล้วหรือ?”

“หิว หิวมาก คุณหาอะไรให้ผมกินหน่อยเถอะ” คนตัวโตหันมา บอกเสียงขุ่น พยายามหักห้ามตัวเองไม่ให้ลอบมองร่างเล็กที่เป็นของเขา ทั้งเนื้อทั้งตัวอีก แต่ก็ยากเหลือเกิน

หิวหล่อน อยากกินทั้งตัว แต่กินไม่ได้!

หล่อนเป็นของเขา แต่ทำไมเขาถึงไม่มีสิทธิ์แต่ต้องหล่อนเล่า คัลย์ได้แต่คำรามอยู่ในใจด้วยความหงุดหงิด แก้มหอมๆ แแดงเรื่อ สองข้างนั้น ปากอิมเ้ายวนนั้น หน้าอกอวบได้เสื่อเซ็ดนั้น มันเป็นของเขา หมด แต่ทำไมเขาล้มผัสไม่ได้

ให้ตายเถอะ หากเป็นผู้หญิงคนอื่น คัลย์คงใช้เงินพาดหัวแล้วลาก ขึ้นเตียงมาบดขยี้ตามความพอใจ ยิ่งเคยๆ กันมาก่อนก็ย่อมไม่มีปัญหา อะไรแน่นอน

บ้ำาฉิบ! นี่เขาติดใจหล่อนจนหลอนไปหมดแล้วหรือ

“งั้นลงไปที่ครัวกันดีกว่าคะ เดี่ยวฉันหาอะไรให้กินรองท้องไปก่อน”

หล่อนลุกขึ้นจากเตียงนอน ก่อนจะหันมาสบตาเขาด้วยแววตาที่ ไม่รู้ื่อโหนื่อเห่น

อรกานต์เดินนำเขาออกจากห้องไป ในขณะที่คัลย์เดินตามหล่อน ไปอย่างซ้ๆ สายตากมจ้องมองบั้นท้ายองงามที่ครั้งหนึ่งเคยขยับรับ จังหวะรักของเขาอย่างเต็มอกเต็มใจ

ไอ้บ้าคลีย์ นี่เขาเป็นไอ้โรคจิตหรือไรกัน ถึงได้จินตนาการภาพ และเสียงได้ชัดเจนขนาดนี้ เขาควรลืมนั่นให้หมดสิถึงจะถูก ไม่ใช่ชวนเวียนคิดแต่เรื่องบนเตียงในคืนนั้นกับยายบ๊องคนนี้อยู่ซ้ำๆ

คลีย์อยากจะดึงหิ้งศิระะตัวเองให้ได้สติ ให้เลิกคิดลามกกับเจ้าของร่างดงามที่เดินนำหน้าไป ทว่ามันก็ยากขึ้นและยากขึ้นอย่างน่าแปลกใจ ในขณะที่หัวใจก็ร่ำร้องด้วยความทรมาน มองแผ่นหลังกับบั้นท้ายอวบอัดแล้วคร่ำครวญอย่างเอาแต่ใจ

ก็นั่นเมียเขาไง เมียเขาไม่ใช่หรือ โธ่โวย!

